Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کټیالی

PROPERTY OF ARIC Established 1989

PROPERTY OF ACKU 10809

لیکوال

سعدالدین شپون

۱۳۷۸ش

(c) ketabton.com: The Digital Library

كتاب پېژندنه :

دانش خپرندویه ټولنه
☎:۲۵۶۴۵۱۳-۹۱-۹۲+

دكتاب نوم : ګټيالى

ليكوال : سعدالدين شپون

خپروونكى : دانش خپرندويه ټولنه

كمپوزر : محمدظاهر بابرى

دچاپ ځاى : دانش كتابتون ، پيښور

دچاپ كال : ۱۳۷۸ / ۱۹۹۹ م

دپښتي طرح : استاد حسن پاوند

د خپرندوی یادښت

"ګټیالی" د پښتو ژبې د ځانګړي سبک څښتن لیکوال ښاغلی سعدالدین شپون دویم ناول دی، چې په خوږه او ځانګړې ولسي ژبه لیکل شوی دی.

شین ټاغی د شپون صاحب لومړی ناول و، چې خپراوي یې په زړونو کې هیلې راوټوکولې او دا دی ګټیالي په خپرېدا هغه راټوکېدلې هیلې لا پسې تاندې او وغوړېدې.

"دانش خپرندویه ټولنه" د هېواد د یوې خدمتګارې ټولنې په توګه د دې کتاب خپراوی د ځان لپاره ویاړ بولي او د ده د فکر و فن مینه والو ته یې په وړاندې کولو ځان سرلوړی کوي.

موږ د دې پرځای چې په کتوی کې پراته څه وارزوو، پرېږدو چې ګران لوستوال یې پخپله د خپل قضاوت وینا و په تله کې واچوي.

د لیکوال د همداسې نورو لیکنو د خپرېدا په هیله

په درناوي
دانش خپرندویه ټولنه

دالی:

ځوانیمرګ امان الله ساهو ته چې لمبرزماو خوهغه وار وړومبی کړ.
زلمي هیوادمل ته چې داسې بیړه یې راباندې کوله ته وا پوهیږې چې دامې وروستی ناول دی . .

شپون

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

PROPERTY OF ACKU 10809

﴿۱﴾

پیلا مه

دادکاپر شی لانه وراغلی او هرشی هماغسې و چې پلرونو راپرېښي وو. غم ښادی، ټولې آشناوې هسې نه و چې دنیاګل وګلزار وه خو مور ورسره روږدي وو. قادر او حاجی زر داد لاهم خپل سودونه خوړل؛ شاه محمد دوکاندار لاهم چې مې تللې دره یې وهله؛ مور هلکانو لاهم دګاوندو دهقانانو دپالیزونه ختکې غلا کول. کوډګرې او فالبینې لاهم خورجینې په شاکور په کور ګرځیدې؛ دکلو ملایان لاهم دکونډو او هلکانو سره پرتوګ ښکلې ګیر کیدل. خو هر څه په خپل ځای وو او که چا شکایت درلود نو دخپلې ټنډې او تقدیر نه ورپیښه شوې وه. خو چې داناولی شی راغی دخلکو نه یې لوری لودن ورک کړ. یوه لسیزه، کال و سر، شپه ورځ، دمیرڼانو په شان، یو یو، دوه دوه له درو، له شیلو، دغرونو له ډډې، له اوبو، دځنګلونو له مینځه، له سمڅو وتلی، له ونو راکوزشوي. امسا لګولې، په منډو، دزګیرویو سره، په موټر، په خره، په شاتوري آس، په بایسکل، په جاله کې پنډونه په سر، په شاپورې ترلي، په ټیمی صندوقو باندې دلمر دځلا دپرق، برقې په سر، پړونی اچولي، مخ لوڅې، سر تورې، لنډ کمیسې، کلو شې په پښو، جګ پوندې بوټان په پښو، پښې یبلې، رنګن ماشومان په غیږ کې، یویو دوه دوه بسته کورنی نالوستی، فاکولته پاس، ډاکتر، ماستر، میرزا، دهقان، ځاځکی، لښتی، ویاله، نهر اوبیا

داسې سیند چې اوبه یې مړې او خاموشه بهیږي . له بدخشانه ، له هزاره جاتو ، له هراته ، له اندرابه ، له تالقانه.....

په دغه بهیر کې علم خان نومې تاجک هم و چې بیا یې ځان فیض زاد معرفي کړ او ویل یې چې یو وخت دپوهنې وزارت دقلم مخصوص مدیر و ، تخلص یې دخپل پلار ، افسقال فیض الله نه اخیستی و چې دچاه آب لوی خان و ، لکه چې دی پخپله کومه دوره دشوروي وکیل هم پاتې شوی و . دده سره دعجم جان او حشم جان په نومانو دوه تنکي زامن وو . یوه یې دهغه آس جلو نیولی و چې مور او ماشومه خور یې پرې سپرې وې . علم خان یو دنګ پلن سړی و خو چې به په پیچومي وخوت خولې به پرې روانې وې او په هرو څو دقیقو کې به یې دشاته کتلو په بهانه دمه کوله . ځوانان دغره سرته ختلي وو . هلته یوه وړه چینه راخوټیده او کوزېبه ګټو او شګو کې ورکیده . علم خان دغره په نیمایي کمر کې تقریباً په خاپوړو او دبوټو او ونوغنو په نیولو پاس روان و ، چې پاس وخوت دپستو لاسونو نه یې په نوکانو ازغي ایستل . نوروته یې خوږه ، شرمیندوکې موسکا وکړه او دساړه اسویلي سره یې وویل " ای وای جوانی !"

ګوډ لاروي امسا لګوله او په هر قدم دی هم نیمه دایره ورسره تاویده . مازیګر لمر په غر غرو و چې ستمیدلی پاس وخوت . چاویل دپوهنتون استاد پوهاند اند خویي دی . خونه سوټ و ، نه بوټ ، خړې جامې ، خړ څادر ، زوی ورته په یوې پیالې کې څه یخې اوبه راوړې او ده څه تور درنجو په ځان کوم شی پکې واچاوه ، دشهادت په ګوته یې ولړه او غوړپونه یې ترې وهل . بل زوی یې نورو ته ، دعذر په لهجه وویل ، " بابا په قهوې روږدی دی او چې دی مو . راوسته نو ویل یې که زما قهوه هم درسره وانخلئ خداکه درسره قدم هم واخلم . " خو دعذر غوښتلو ضرورت نه و ، ددې غره دپاسه چاپه چا قضاوت نه کاوه ، هر سړی خانله تاپو و .

مابیکه دخپلې وړې لور او خوارنجوکي میره سره پاس وختله . ذاندراب دسیند نه دراپورې وتلو په وخت کې یې دلسو میاشتو زوی ، چې په ګل سیب تکری یې شا پورې تړلی و ، او بوترې وې ووړ . یوه دنګه کابلۍ وه چې دځینو

زړونه يې ليدو ته ليواله وو . ايله دګړو دپيچومني نه پس معلومه شوه چې نر خلقي دئ او دمجاهدينو دويړې يې چادرې په سر کړې وه .

مړې يې په کټ کې پاس راوخيژاوه . چاپوښتنه کړه چې دامړی خونه دروسانو دښې و اونه دمجاهدينو ، داموولې بار کړی ؟ څلورو خرڅادرو چې کټ يې په اوږو روان کړی و . وويل : مريض و ، مور ډيرې هلې ځلې پرې وکړې خو ده بس همدا پارسي بدله تر مرګه ، تکراروله چې :

وطن آنجاست کازاری نباشد.

کسی را باکسی کاری نباشد.

يوغلی دتګ زلمی دنورو نه لرې په يوه ګټه باندې ناست و، دڅپلی شليدلې تسمې يې په يوې ريښکې چې پرتوګانبن ته ورته وه ، تړلې ، ده په يوه موشکش ، په دهنه غوري کې درې شپې خلقيان ايسار کړي وو ، اوس يې نوم موشکش قوماندان و ، د وسلو پسې روان و. يوه بل ګټ ته خيرن کوږ لړګی په لاس تيته کی يوه ځوان په ولاړو تکيه يې وهلې وه ، ديوه نری ډنګر خرڅادری سره په تاوده بحث لګياو .

دغرونو په نريو ، کږو وږو لارو چې پخوا به يوازې بزې او ګوجر ورختلی شو، د شنو پسلونو له مينځه چې يوازې به يې دوږو سرونه ښوريدل اوتابه ويل خاروي دي چې پکې څري ، نور نه ښکاري ، يوازې تاتې او وډښوري ، ددرو له سوږو سمبوړو ، دلښلو لام مخ دپيښور په هوارې ، په ګړو ور روان و .

لومړی څپرکی

انور او ګلاجان وړاندې وروسته ، په يوه کلي او ديوال تر مينځ ګاونډ کې پيدا شوي وو اوپه پيښور کې هم دډبکری ديوه سرای دبام په کرايي کوټه کې ګډ اوسيدل : انور فاکولته پاس و ، ګلاجان ايله شپږم صنف پوره کړی و ، خودې تفاوت ددوی يارانه خرابه نه کړای شوه ، بلکه دادوه کاله په نا آشنا ملک کې اوسيدلو ، نور هم سره خواږه کړي وو . په کندوز کې هم دا تور ټولګه کورنی لوستې او باسواده وه خو دګلاجان اووه پښته ناپوسته تير شوي وو او مور به يې ده ته ميرزا ويل .

دروسانو ديرغل په دويم کال پيښور ته په مهاجر کيدوکې ددوی سملاسي مطلب دعسکرۍ دجلب نه تيښته وه خو انور نور خو بونه ليدل او ګلاجان يې هم په ځان پسې قنجوغه دکندوز نه راوستی و .

انور دادبياتو په پوهنځی کې يوځه انګريزي زده کړې وه ، اوس يې دآی . سي . آر ، سي په کوروسونو کې داخله اخيستې وه . ګلاجان ددې خبرونه و ، دورځې به يې د ميوو او دانو ريړه ګرځوله ، دواړو به پرې ګوزاره کوله . انور پيښور ته د رسيدو سره سم دسفارتونو ددروازو تکول ، عريضې ليکل او په تنظيمونو کې واسطه بازۍ شروع کړې : يوه نيمه مقاله او ترجمه يې په حزبي اخبارونو کې هم راووتله . دګلاجان برخه ريړه وه ، پخلی او دجامو پريولل وو ، چندانې يې سر هم نه خلاصيده چې انور ولې دومره زاره چاودون کوي ؟ دجمعې ورځ دواړو چوتی کوله او دبام په سر به دنورو مهاجرو په شان دخپلې کوټې په درشايي ناست وو او د جنګونو ، دتنظيمونو او ددبکرۍ دکاسيرو او دموږ معلومات به يې يو بل ته ورکول ، ځينو به خپلې جامې پيوندولې ، دځينو دپخلي داو جاغګي نه به د سکروشنې شغلې ختلې ، ځينو به په تغاروکې جامې پريولې .

ددبکرۍ دتنګې او ناولې کوڅې دګنه ګونې نا آشنا خو تکراري آواز به و ، "کاکې والئ ، جامې والئ ، مامې والئ " بس همدغسې غږونه به راتلل چې مهاجر پرې نه پوهيدل . په غوږونو به يې ، دوطن په جوماتونو کې دماشومانو دګردان په شان " الف زر آ ، الف زير اې ، الف پيښ او ، آ اې او " لګيده . ګلاجان ويل چې ايله يو کال پس پوه شوم چې والئ مانا واخلئ يوه ګريزي هزاره عسکر دبام يارانو ته د " آيته بله " کيسه کوله چې هلته دمحسني دفتر و او دی دشناخت پاس دپاره ورغلی و . انور ترې پوښتنه وکړه چې دا " آيته بله " دکوم ځای نوم دی که دمحسني لقب ، آيت الله ؟ هزاره په خندا وويل چې زه هم په اول کې تير وتلی وم او په زړه کې مې ويل چې دادومره موټرې ټولې محسني صيب ته رواني دي . په پوښتنو ، په اټکلونو معلومه شوه چې هغه بس سرويس چې حيات آباد ته ځي ، کلينر يې غږ کوي ، " شابئ شابئ ، آيته بل له " مانا ژر شئ ، ژر شئ، حيات آباد ته . ځينې دغه کيسې ...وندوري وې . کله به خبره دمجاهدينو په ميرانې وه . دوی به د مجاهدينو دبري او ...اتو کيسې

داسې کولې ، لکه چې ټول جنګ دسپورت مسابقه وي . هرې خوابه چې توره وکړه دوی به ورته چکچکې کولې . یوه ګریزي پنجشیري عسکر ویل ، " مادر بشینه ، ایته بچه بیاره ، قیربان .... مادرش شوم ، قت ایته بچه زاییدنش ."

پنجشیري په سته کنډو کې دخپل غونډ کیسه کوله چې دوو ځدرانو ځلمیانو ته تسلیم شوی و . ویل یې موږ به بار چلاوه خوپاس دغرو دیوه نامعلوم ځای نه به یو یو کاری ډز وشو او یو به یې راکې وویشت. منصبدار به په موږ چیغې وهلې ، " پدرنالت ، هدفه تشریح کو " خوچې پاس مو غره ته کتل ددښمن درکنه لګیده . په اټکلي ډول به مو دهاوان ګولۍ ورشتۍ کړې او دغره نه به مو دوړې وایستلې . خو چې موږ به سوکه شوو ، دغره دبلې ډډې نه به دکاروان په سر موټر ډزې وشوې او بل به یې راکې سټ کړ . دتیریدو لار یې راباندې بنده کړې وه خو دښمن چاپه سترګونه لیده . یو شواروز په دې اوتر حال کې تیر شو ، په آخر کې قوماندان سپین بیرغ اوچت کړ . شیبه پس ینو زلمی دغره دیوې ترې نه کوز را وښویید . پنجشیري ویل ، " امیته درخت خرما واری قیل ، بروتاش چنګ ، ریش چپه تراش ، از چشماش خون مـی بارید." قوماندان په "اوغاني " ورته څه وویل او خپله تومانچه یې دتسلیمۍ په علامه ور وړاندې کړه، خو ځدراڼ په خندا سروښوراوه ، څه یې ورته وویل . قوماندان په کاروان غږوکړ چې ټولې وسلې په زمکه کښیږدئ . بیا یې نو موږ دستې کنډو په دره کې همداسې پلی روان کړو . پاس دغره په ډډه یو بل ځدراڼ لاس په ماشه زموږ سره غبرګ روان و . ډیر وروسته بل سبا ، په موږ کې چا غږ کړ . چې اې بیغیرتو ، همدغو دووتنو ځدرانو زموږ سره مقابله کوله . کله به یې دیوې او کله به دبلې خوکې نه په موږ ډزې کولې چې موږ فکر وکړو چې ډیر دي .

دډبګرۍ دسرای بام کوم خاص یابه زړه پورې ځای نه و ، لکه صوفیانو چې د اهل قبور او اهل صدور توپیر کاوه ، پیښور هم دوې بغرۍ و . په بنګلو ، دفترونو ، موټرونو ، او دښنو سرو په پیښور کې پخپله ځایي خلک او سیدل . جهادي تنظیمونو هم دعربو او امریکا دپیسو په برکت داصلي پیښوریانو سیالان وو، بلکه خینو خو دځایي خلکو نه هم پښې برې اړولې ، آرګاه بارګاه ، پجیروګانو ، دکمپلو دلیو او دخرما موټر بست کجاوو ، یې په ځایي خلکو کې دانګریز د وختونو دکمترۍ او تسلیمۍ احساس راپاراوه . حتی دډبګرۍ په

لاندې دوکانونو کې هم اصلي پېښوريان ، اهل صدور و . خو بيا د بامونو په سر، په سوړو سمبوړو کې ، په تورو تمبوانو ، په شاړو پټو ، پــه کنــډوالو او تشــو تــورو چارديواليو کې ، دمهاجرو ، دخړه کيو داهل قبــور ، ځالــه وه چــې دځنــځو او چينجو په شان پرله اوښتل او غونځيدل .

دډبکرۍ په بام باندې په دې ورځ انور هســې بــې علاقــې دنــورو ســره او دنورو شيانو په باب خبرې کولې ، اصلي زړه يې بل ځاى بند و . هــرې خواتــه يې دځان او ګلاجان په نامه عريضې استولې وې او حتى چې د ويزې په لاترۍ کې يې هم فورمې ډکې کړې وې . پوست باکس يې هــم اخيســتى و چــې کــه دبخت باز راغى په غلطې ونې باندې کښيني . انور او ګلاجان دواړه ښکلي او مزي زنګي وو ، دکندز پريمانۍ يې هډونه لوى کړي او شپرمسته وو . البته انــور چې دپلار پلاره لوستى او مــيرزا پــاتې شــوى و ســپين چکــى او ګلاجــان چــې دبزګرې کورنۍ ، بلکه پخپله هم دپلار سره پاسره کار و ، غنم رنګــى و اويــو څه دانور نه لوړ و . خو دواړو هماغه وحشي پېښتني ښکلا لرله چې سترګو يې خوړل کول . ددوى تر مينځ بل توپير دا و چې ګلا جان کم خبرى ، دروند ، او انــور کړتن او تل په خوځيداو . هغه به تل په ګلاجان پورې ويل چې داســې ســست يي ، لکه ځنځه . ګلاجان به چې دانور نور تپ وتلاش ليده نو ويل به يې ، بيــا درکې څه تور غاړي (چينجي) راغونځيدلي دي ؟

يوه ورځ دهرې ورځې په شان چې انور دپوست باکس زيارت نه نيمه خــوا د ډبکرۍ بام ته راستون شو او خارج ته دخپل سفر خيال پولاويې ګلاجــان تــه بيا ناوه ، چې هلته څه ښايسته شين ســترګې ، څه پريمــاني او څه ډالــرې دي . ګلاجان ورته په موسکا وويل ، " موږ چې دپريمانۍ پسې وو نــو کنــدوز مــو ولــې پريښود . تير شه د خارج دسودا نه تير شه ." انور په بيصبرۍ ورته وويل " نوولــې ترې راتلو ؟" ګلاجان چې لاهم موسک و ، وويل " اول خــو دعسکرۍ ويره وه چې بيا به مــو دکــاپرانــو دبيرغ لانــدې خپــل وطنداران وژل . بلــه دا چــې کارروايي يې بولې ، که هسې قمار ، که دځوانۍ نيشه ، بس راغلو نــو . زمــا بــه پيښور ته سودا وه ، ماويلې په دې زيړو ميوو ، نارنجو ، مالټو او نيمبوانو به يې يو څه وخت چرچې وکړو. دا شيان په کټغن کې نشته . مــاويل دقــاق خربــوزې او کونځلو دتيلو نه به لږ رخصت واخلو . همدا خارج دى نو ، اوس مــو نــو انــور

جانه ، تورو اوبو ته مه فړاروه . "انور په ګیله منو سترګو ورته وکتل او ویې ویل، "دخره سریې رانښکه ګلوته ، دېړ رغښتلو ... ته . زه دې دښاپیرو ملک تـه بیـایم او ته بس ددیوانو تورو څاګانو ته زور وهې . "

یوه ورځ ناڅاپه انور دیوه پاکټ سره راغی ، دګلاجان دلاسه یې چاړه -چې پیاز یې پرې وړول - واخیسته او ایسته یې دبـام نـه کـوزه ګوزاره کـړه . دلاسه نیولی یې کوټې ته ننه ایست او هلته یې دپاکټ خط ورته ورپاوه . " خدای دې خوار کړه ، لاتري دې راوتلې ده ، بس امریکا ته روان یې " دګلاجان رنګ زیـړ وتښتید " ته هم راسره یې ؟" انور په مایوسی‌وویل ، " نه زه چیرته دومره طـالع لرم !" ګلاجان ددلاسا په‌لهجه وویل " زه بې هغې هم دخارج دګـ لیواله نـه یم او نه وم او بې دتانه خو خداکه دپیښور نه بهر هم قدم واخلم . نـو داسـې بـه وکړو چې خدای وکړي . ته لاړ شه او زه به بیرته کندوز ته خپلې کړم . ابـا یـو وزری دی او د شو لو وخت راروان دی .

ډیره شیبه دواړه غلی وو . ګلاجان دکندوز دشولو او خټکو په چرت کـې و . شولې خو دده دپلار مشغولا وه خو دخټکو کرل دګلاجان کار و . درسـت کـال یې دنورو بزګرانو دښو خټکو تخمونه ټولول هرقسم زړې یې په بیـل کـدو کـې ساتل ، په هر یو یې دهغې کیفیت لیکه . تور آسقلاني ، ژیـړ اسـقلاني ، قنـدک ، اله پوچاق ، اوړدوړې آبي ، ارکانی ، برګ نی .. ټولو بـه ورپـورې خنـدل چـې هلک خپله میرزایي ایله په خټکی ازمیې ، مګر کله به چې خټکی ورسیدل نـو ده به دنورو بزګرانو سره دمسابقې مجلس جوړکـړ . هـرچابـه دخپـل پـالیز نـه دخوښنې خټکی راووړ ، په لاره (لور) به یې ترازې ترازې کړ . او دکلی مشـرانو به هر یو څکه او قضاوت به یې پرې کاوه . ګلاجان تراوسه اول لمبر نه و راغلـی خو خپل دویم مقام یې هر کال ساته . دکلي مشرانو به دقضاوت په وخـت کـې ویل ، " ګلاجانه ، تاهم ښه خواري کړې ده ، خټکي دې خواږه دي . کابلیـان به دې تیر ایستی وو خو دکتغنی نه نه تیریږي ، کابلیان خو بس په خټکـی کـې یوازې خوږ والي ته ګوري او وایي شیرین است . څکه نو کابلی تل زیړ خټکـی اخلي ، هغه چې نور نو لکاړ شوې وي ، بس ګوړوبی ترې جوړوي . که خټکـی پیکه وخوت شکره پـرې دوړوي . پـه دې نـه پوهیـږي چـې خټکـی ډیـر نـور صیپتونه هم لري . باید بې حده خوږ نه وي ، خرسنده او تازه وي او داسې وي

چې تالاچاړه وربشکاره کړې نه وي چې دی څو ځایه ترک وچوي، او بلځن نه وي او چې ته یې خولې ته واچوي . داسې وج وي ، لکه دقند ټوټې ، هماغلته په مدار مدار ویلې شي . بل دختکي عطر دی ، یو نری ، دېرخې غوندې تازه عطر او ورمه چې داصیل ګلاب په شان لګیږي . ستا ختکی خوږ والی لري،خرسنده دی ، خو عطر نه لري ." دکلي ټوکمار به ویل ، " خیر دې ګلاجانه بل کال دنیال سینګی هندونه یو څه دلونګو عطر راوړه اوپرې وی‌ې څخوه ، ګوندې اول لمبر شي ." دګلاجان دختکو سره دومره مینه وه چې دخپلو زبده ختکو تخمونه یې په یوه کدو کې دځانه سره ان پیښور ته راوړي وو . انور به ور پورې خندل خو ګلاجان به ویل ، په پیښور کې به دچا زمکه اجاره کړو اوداسې ختکی به پکې وکرم چې پیښوریان ورته اریان شي ، په همدې به ګوزاره کوو .

دګلاجان بل شوق دآسونو و . دوزلوبې خوبونه یې لیدل چې دی ورغومی په یوازې سر دحلال دایرې ته رسوي او نور چاپ اندازان ورته دآرمان غاښونه چیچي . مازیګر چې په دپادې نه غواوې رابیلې کړې دهلکانو سره به یې دخره په سپرلی بزکشي کوله . بس ټول به په شاتورو خرونو سپاره وو او یوه لویه دلوخو رسی چې دوی ورته کبړ ویل ، دهغې یوه ټوټه به یې په زمکه واچوله اویا به کوم هلک خپله خولی په زمکه ګوزار کړه او دهغې په وچتولو به اندو خر جوړو . انور هم کله ناکله دا لوبه کوله خو ګلاجان استادو او ګله به لاپه خره باندې ودرید . ده ته دخره هر ډول خینجکې معلومې وې او ځان به یې ورسره کړاوه چې توله خرابه نشي . نورو به پیغورونه ورکول او ویل به یې چې ستا پښې د کولمو په شان نری او اوږدې دي او دخره نه یې چاپیره کړی کولی شې . خو داسې نه وه ، ګلاجان پوهیده چې د خره خیته لویه ده او دلکی خواته چاربند یې نری دی ، نو به یې ځان شاته وښویاوه ، او بیا به یې پښې ترې راتاو او یوه په بلې کې کنجک کړې . خره به چې هر څه ټوپونه وهل او دکتغنیانو په ژبه بغل به یې خالي کاوه ، ګلاجان بیغمه سپور و . ده نورو ته ویل چې چل یې په تسمه کې دی ، سړی باید دخره په ماغزواو نیت پوه وي چې دکوم پلو ټوپ وار یې دی .هلکانو به ورپورې ملنډې وهلې چې دکوند زوی اوس دخره نه هم ماغزه غواړي اوپه خره دلمانځه نیت کوي . ګلاجان په

غویي او سخوندر هم هیله نه کوله او دکلي تهوکمار خو ورپسې جوړه کړې وه چې ښه دی چې چرګ دوه پښې لري او کنه ګلاجان به درسته ورځ سپور ګرځیده . دنورو هلکانو په شان دګلاجان هم نیم زړه آس ته نه و ، دهغې خوبونه یې لیدل مګرده آس نه درلود، بلکه په کلی کې هیچا آس نه درلود ، غیر دمیرزا ستار نه چې هغه یوه بګې اویو دکتغن په اصطلاح غورت ، آس یې درلودل . غورت دوی هغه خوارنجوکی آس ته ویل چې په هر قدم به یې دکولمو نه دغورت غړ و چت شو . دا آس هم یوه ورځ دبګۍ لاندې دسړک دپاسه ولوید او دټپوسانو مال شو . دګلاجان پلار دزوی په شوق خبرو جو دومره پیسې یې نه لرلې چې اصیل آس واخلي او دوربشې وس یې هم په ځان کې نه لیده . په کور کې بس یو یابو و چې دآس په ډله کې نه راته د یوه غوایه او خره سره دتیلو ایستلو په جواز کې تړلی و او درسته ورځ یې دماشین آرټ تاواوه . پلاریې محمداجان هغه دخپل خره سره الیش کړی و . ګلاجان شاتوری پرې سپریده او هر مازیګر یې دغویانو دسمبالولو نه پس په سیند کې مینځه . ایله ددویم کال په منی کې دیابو دچاربند په هډوکو کې یوځه غوښه پیدا شوې وه او ګلاجان ورسره من من غوښې اخیستې . وربشې یې هم ورکولې. دزین او قیضې پیسې نه وې ، نو دخره کته یې ورباندې تینګوله او دبوڅ نه یې افسار ورله جوړ کړی و . په دریم کال یې شایو څه ښویه شوه او ګلاجان په لمه کې دپسرلی دوزلوبو په میلو کې لر او بر ځغلاوه . په همدې وزلوبه کې وچې ګلاجان خپل اول نوم وګاټه . کیسه داسې وه چې دکندوز مشهور چاپ انداز ، توخته پهلوان ، چې وزه یې میدان ته نژدې کړې وه، ناڅاپه له آس نه کوز پریووت . دانو یو نامی آس و او خلکو به ذات ګرګ باله . ویل یې چې په کوم ځنګله کې یو ځناور چې دوی کرګدن باله په یوې اسپې ختلی و او یو خاص قسم نادره آس ترې راپیدا شو چې دکارنامو افسانې یې په کتغن او بدخشان ان تر مزاره خپرې وې . ددې آس یو خاصیت داو چې غیر دخپل خاونده یې بل سړی په شانه پریښود . خلکو به ورپورې ویلې چې پلانکی داسې دی ، لکه دتوخته بای آس ، نه څوک پرې سپریدلی شي او نه په چا سپریدلی شي . دا ځکه چې ډیرو شوقیانو به خپلې اسپې (مادیانې) دنسل ګیرۍ په نیت دتوخته بای آس ته راوستې خو ده به د لغتو او کپ اچولو

لاندې په ګونډو کړې . اونوربه هيڅ نه و . نوکله چې پهلوان توخته په هماغه جمعه دبزکشی په وخت کې د ذات ګرګ نه راغوځار شو ، د خلکو غريو وخوت چې دا نامکنه پيښه چې توخته دې له خپله آسه را پريوزي ، څنګه پيښه شوه . اوزبک خو دچا خبره دآس په شا پيدا شوی او توخته خو خلکو ويلې دموره دآس دشاپورې سريښ و . بله بده په کې لا دا چې آس څنګه ياغی شو او ولې دپخوا په شان رانغی او توخته ته يې زنګون ونه واهه . هيچا داخبره نه منلی شوه.او چاچې دتوخته غوځاريدل په سترګو وليدل هغوی سره دا پوښتنه وه چې ولې؟داڅنګه کيدای شي ؟ اوزبک او دآس نه غوځاريدل ؟

دبزکشی ميدان دبنګي دسيند لر سرته خاورينه غونډۍ وه چې خلکو به دوره بلله . توخته په ځای پاتې او آس لا په دوړو کې ورک و. دهمدې دوړو نه څوک راووت .چه اوره يې دذات ګرګ زين و . ايله معلومه شوه چې په اصل کې زين د آس نه پريوتی دی . چې دوړې يوڅه کښيناستې ، هلته لرې ذات ګرګ هرې خواته غورځې کاوه او څوځلې چې څونورو پهلوانانو ورپسې وځغستل ، نيوی يې ور نه کړ . او حتی دتوخته زوی چې ورنژدې شوی و هغه ته يې هر لغته ورکړې وه . خلکو دتوخته زوی منع کړ او ورته ويې ويل ليونيه ، ذات ګرګ خو به دې پلار درته ويلی وي چې غير له ده نه بل هيچا يې شانه ده ليدلې . آس څو شيبې غرګي کول ، ششنيده ، غاړه يې دې خوا ها خوا کړوله بيايې لکۍ ډانګ کړه او مخ په غره يې را پريښوې .

دلته و چې ګلاجان يو ليونی کار وکړ . په يابو سپور يې ورپسې تراټ کړ . خلکو ورپسې کتل او خندل يې چې اوس به يابو ښه ذات ګرګ ونيسي! دتوخته بای له خولې چې وينې بهيدلې وې اوس وچې شوې وې ، په خپل زين يې ډډه لګولې وه . چاچينه ورنه وښکله او بل يې موزې وايستلې ، دغړه کې سره يو هلک ولاړ و ، په يوه نکلي ګيلاس کې يې دخيرنو واورو نه ډک يو ګيلاس اوبه ورته نيولې وې ، خو توخته کله بيسده کله په هوښ پروت و چې په هوښ به شو نو يوه کمزوري موسکا به يې خلکوته وکړه اوسربه يې وښوراوه . خلکو به هم سرونه ښورول چې دادچا جادو کوډې وې چې ددوی قهرمان يې داسې زبون کړ . چې دتوخته دړکه يو څه غلې شوه بزکشي بيرته شروع شوه . دخلکو پام په بله شو . دقمچينو شرقهار و چې يو بل يې سره وهل ، وينې وې چې په

مخونو روانې وې . دمحب الله خان دجومات خطیب یــوه ورځ په وعظ کې دکوم پیغمبر دقوم نوم یاد کړی و چې دومره گناه یې کړې وه چې خدای امر وکړ چې ددوی دنجات یکې یوه لار داده چې یو بل سره ووژني . خطیب ویل چې دخان آباد په خلکو همداسې حکم نازل شوی چې هره جمعه به ددې په ځای چې جومات ته راشي ، پاس د غونډۍ په سر خپلې گناوې یو دبل په وینو پریولې .

ناڅاپه خلکو ولیدل چې له ورایه یو زلمی دتوخته په آس همداسې شاتوری سپور دی او تر شاېې یو یابو قنجوغه کړی دی . گلاجان آس راووست او توخته ته یې ودراوه . خلکو ده ته کتل ، بیا یې ذات گرگ ته چې مشهوره وه چې بچک مې نه دی چې شاتوری څه چې زین کـړی دې لا وربـاندې څوک پـښه واړوي ـ کتل چې آرامه او تابع روان دی . له هغې ورځې وروسته نـو گلاجـان په نژدې لرې توابو کې د پهلوانچه ، مانـا کمکـی پـهلوان پـه نامه یـادیده . کالونه کالونه خلک دتوخته دآس د یاغي کیدو دمعمـا دحـل پـه فکـر کـې و و . گلاجان هم ، لکه همیش چوپه خوله .

دپېښنور په ډبگرۍ کې به هم چې کله دجلا وطنۍ اندیښنو پسې واخیسـت ، یا به انور کومه ناکاره خبر ورته وکړه نو گلاجان به سر دکټ بازو ته تکیــه کـړ ، سترگې به یې پټې کړې او ایسته به دوطن دشولو په پټو کې اویا دآس ددوړو په مینځ کې ورک شو . او د " کاکې والې ، جـامې والـئ...... " یکنواختـه غـږ بـه داسې پرې لگیده ، لکه چې دبنگې سیند دبند لانـدې آبشـار تـه ناسـت وي او دهغې هر غږ دده د تصور دځغل سره غبرگې سندرې وایي .

دویم څپرکی

داڅو ورځې کېدې چې انور ترور او وارخطا و ، لکه چې یې هم زړه کـښېده او هم ساړه ، کله به یې دگلاجان دفوټوگانو پوښتنه کولـه او کلـه بـه یـې شـک ښکاره کړ چې که دی خپل نوم واړوي هم ، دگلاجان عکس چـې پـه امریکـا کې دمهاجرو ددفتر په کتاب کې قید دی کله دده د جولې او قیافې سره سـمی کوي . دده سپین صفا مخ و دهغه گرمو سیځلی سکانې . گلاجـان بـه دلاسـا کاوه چې " مور ته شین سترگې ټول یو ترا ښکاري ، نو مور به هـم دوی تـه یـو

رنګي ښکارو ، ته ورځه خپل کار کوه . او که زما مني راځه دخارج دټګ دسودا نه تېر شه او دکوم تنظيم په دفتر کې ځان ته کــوم کــار وګوره ، انګريـزي دې هم زده ده او د خارجيانو هم په دفترونو کې وار نه دی . دکوم مشــر ترجـمـان شه ." انور په ما يوسې وويل ، " ته څه وايي ، ګوندې مابه هر ور ، څو څوځلـې نه وي ټکولی ؟ نه رانه پير پاتې شو نه حضرت ، نه ملا ، نه اخواني . دابه ومنـې چې يوه دفتر ته لاړم ، هلته دمشر ناظر ، کلاشنيکوف په غاړه ، د يوه منشــي پــه سر ولاړو او منشي ته يــې دتعويذاتــو دليکلـو هدايـت ورکـاوه .ويـل يــې دهـر کلاشنيکوف سره دتبغ بندی يو تعويذ هم په کار دی . بس چې هر دفتر ته ځې نور څه نشته ،دمولويانو غومبر او امرونه ، هلکه کــوزه راوړه چــې اودس وکـړم، هلکو عرب راغلی دی چې هغه بل تنظيـم تـه درنـه لاړنشـي ،هلـئ فرانسـوي عکاس راغلی ، دتلو بندو بست يې وکړئ ، دنابلده سړي سنه څوک نه پوښتـي " ګلاجان وويل ، " يوځلې به دې دجمعيت دفتر ته سرورښکاره کـړی و ، هغـوی خو زمونږ دخواوو دي . ؟" انور وويل ، " اول خو داستاد دفتر ته لاړم ، خو چــې پوښتنه مې کوله په هغې کې هم ټول يادمشر خپلوان او يا يې کليوال.دتالقـانو نه کوز سړی لا مـاپکـې ونـه ليـد، کـنـدوز خــوځه کــوې .وروره ټول تنظيمونـه همداسې دي . مشر يې ځانتـه امـير وايــي او زوی يــې بيـا امـير زاده او دمشـر مرستيال دی ، که زوی يې دکار نه وي نو بيا وريرونه او که هغه نـه وي نــو بيـا نور ياران په دفتر قبضه لري . زما خو نور نمت نه و ، بس غوښتل مې چې که په کومه جوپه کې مې امريکا ته وليږي ، خوځه سهميې چې راځي هغه هــم ټولــې په همدغو خپلو خلکــو ويشـي . " ګلاجـان ويـل ،" دکـنـدوز خوبـه هــم څوک قوماندان او معتبر سړی ور سره وي !" خو انور ســروښوراوه ، " نشته او کــه وي هم ماونه پيژندل او که ما پيژندلای هم وای ، دوی مې نه پيژني ."

دمياشتو داني به يوه په بلې پسې رغښتلې او ورسره دملــګرو تـر مينځ ، زړه بداوی نه ، سوړوالی هم نه ، يو قسم يو اړخيزه خاموشــي راغلـه . ګلاجـان بـه دانور سره غږيده ، دورځې حالات به يې ورته ويل چې څوک يې ليـدلی او څه شی يې خرڅ کړي دي . ده به تل دريڅې عايدات انور ته ورکـول ،ځکـه چــې هغه په حساب او دټګ وپوک په انتظام کې ښه و . مګر انور به غلی و او ګلاجـان نه پوهيده چې انور دده نه شرميږي او که کومه پيښه شوې چې انور يــې ګوښه

ګنري ته اړيستي دي . ګلاجان کندوز ته دستښدو تابيه نيوله او بس دي ته منتظر و چې انور يو ځلې امريکا ته روان شي . ځکه دانور دپوښاک ، څښاک لګښت همدې ريړې پوره کاوه او بې له ده ريړه نه چلېده . دګلاجان دغه دملګرتوب احساس انور لاهم ځوراوه او ځان ورته دده ځيره خور ښکاره کېده.

په همدې کې اوړی راغی او دشولو وخت ته دګلاجان درسېدو تمه لنډه شوه.دپښور بېدرکه ګرمي دواړه په عذاب کړي وو. يوه شپه چې له بام نه دتناره تپ خوت او ورسره مياشو هم وربانده غوټې کولې ، دوی په کټونو پراته وو ،ناڅاپه انور په خبرو راغی ، " کوريې وران کړې ، که کندوز کې وای اوس به مې خويندو راته پشه خانه دروله وه ، يابه مې ايسته سيند ته وردانګلي وای او خيشت څادر به مې په ځان غوړولی و . هلته خو دنيمې شپې نه پس هوا سړېده . دلته تيار دوزخ دی .ټوله ګناه زما ده ، ته مې هم دځان سره لولپه کړې .ماداسې غوټه کړې وه چې اوس به لادوخته امريکا کې وو . په تامې هم خرابه کړه ، زه هم نشم تلی . " ګلاجان هيڅ ونه ويل ، انور هم غلی شو او تر نژدې سهاره په خپلو کټونو کې سره اوښتل . ګلاجان دځانه سره ويل چې اوس کار دکاره تېر دی .که بېرته لاړشي نو پلار به وايي ، پښور کې دې څه ګټه مته وکړه او که لالی مې مساپر دی ... وړي ...: راوړي ؟ دځان سره يې دعاوې کولې چې انور دده په ځای په همدې ويزې لاړشي نو دی به ريړه تر هغې چلوي چې يو څو روپۍ پيدا کړي او ديو څه سودو سوغات سره کلی ته ستون شي .

دبرسات دبارانونو سره دډېګرۍ دبام خواله او خوبونه ختم شول .اوبه له درشايي کوټې ته اوښتې او هر څه ختې او نم بويه وو . مګر ريړه لا چلېده او د اوجاغ په سرديکۍ لا هم هر مانښام خوټېده .

يوه ورځ ، بلکه يوه شپه داسې يوه پېښه وشوه چې انور بيصبرۍ ته ملا وتړله، بلکه پرې وتړلی شوه . قضيه داسې وه چې يوه ورځ چې انور دآی . سي . آر . سي د انګليسي کورس نه راووت يو سړی چې ده ويل له سترګو يې اور ورېده ، دده مخې ته راشين شو . جګ دنګ سړی و او رنګ کړې ريره يې تر نامه رسېده . سړي ور نه پوښتنه وکړه چې هلکه څنګه دکافرانو په جوس کې ولاړ يې ؟ انور خپل کتابونه وروښودل خوهغه کتابونو ته وهم نه کتل او دده

داصلي او اوسني ځای ځایکی پوښتنه یې ورنه وکړه .انور چې عسکری نه دتښتېدلو خبره ورته وکړه هغه په مرموزه موسکا وویل ، " سم وایه چې دمجاهدینو نه تښتېدلی یم . تا غونډې خلقیان نور هم ستاسره په ډېرکری کې اوسي ." انور ډېر قسمونه وکړل خو هغه ترې روان شو اوپه همدې حال کې یې وویل ، " خبربه دې واخلم ." چې انور کورته راغی نو داکیسه یې دبام په سر نورو وطندارانو ته تېره کړه . یوه سړی په انور غږ کړ ، " خان آبادیه ، ددې سړی نه به لرې ګرځې ، دا دحزبیانو کله خور جلاد دی ، بس چې حزب سړی وروښيي ، نو دی ورځي ، وژني یې . دااوارستا لمبر دی ."

انور په ظاهره خو داخبر داری بابیزه واخیست ، خو درسته شپه یې په ویښه تېره کړه . دځانه سره یې وپتییله چې ګلاجان ته نور انتظار نشي ایستلی ، سهار دوخته په ډار ډار قونسلګری ته ورغی او کښې په دروازهورننووت ، دویزې فورمه یې چې په خپل نامه ډکه کړې وه ، ورکړه . چې بېرته زاووت نو اول یې هرې خواته وکتل او بیا یې نوراخپلې کړې .

په دې کې یوه میاشت تېره شوه او انور هره شپه له ویرې ناوخته کورته راته زیاتره وخت یې په کورس کې دکتابونو دلوستلو په بهانې تېراوه . چې به کور ته راغی نو هره شپه دکله خوو په انتظار بورېده . یوه میاشت پس قونسل وروغوښت . انور بېرته دراتګ سره ګلاجان ته غاړه ورکړه ، او بیایې په آب و تاب کیسه وکړه چې " نوی نوزی دفتر و او یوې ښکلې سکرټرې راته ګوډ مارنینګ وویل .څه ډېره شیبه پس پخپله قونسل رااووت او لاس نیولی یې دفتر ته بوتلم . فورمې یې امضا کړې . زما نو زړه درزېده چې پوه نشي . بیا نو لارډ الماری نه یې یوه دوسیه راوایستله او بېرته کښېناست . فورمې یې ترې واخیستلې او ډېرې یې لړو بر کړې . کله یې ماته کتل او کله یې فورموته .یوه شوم چې کار وران شوی دی .قونسل چې به فورمې ته کتل نو وچویلی به یې تریو کړ او چې ماته یې کتل نو موسک به شو . زه سربداله وم ، دقیامت دورځې په شان ، کله ویره کله هیله . بیا یې نو دوسیه وتړله او ماته یې دناستې ست وکړ. دآی . سي . آر . سي . دکورسونو پوښتنه یې راته وکړه او دکندوز په باب یې راته وپوښتل . زما انګریزي یې ، لکه چې آزمیله . بیایي نو راته کړه ، «ګلاجان اوته یوځای اوسېږئ ؟" ماوار دواره وویل " زه پخپله ګلاجان یم " خو

دی راته هماغسې موسک و . بیا نو جدي شو . " دا فورمه ښکاره ده چې ستانه ده ، لاتري د ګلاجان ختلې اوته خدازده څه نومیږي . سم نوم دې راوښیه !" زیاتی نو زما وانی هم خطا وې نو ربښتیا مې وویل " زما نوم محمد انور دی ." هغه راته وویل ،" نو دا فورمه دې یا غلاکړې ده اویا دې په پیسو اخیستې او که کو مه بله خبره ده ، حال وایه ." نو ما دځانه سره وویل، بې هغې هم برباد شوم چې اوس مې دپاکستان پولیسوته چې ددفتر نه بهر برچه پک ولاړو ورنه کړي چې بیا هماغلته په جیل کې ورستېږم . نومې اقرار وکړ چې نوم مې محمد انور دی ، ګلاجان مې دماشومتوب ملګری دی او اوس هم سره یو ځای اوسو . هغه بې له مانه خارج ته نه ځي نو فورمه یې ماته راکړه . اوس نو دخدای دپاره ماپاکستانی پولیسو ته په ګیر کې ورنه کړې . خبره وه ، وشوه ، بس نه زه ځم امریکا ته نه ګلاجان ." قونسل ډېره شیبه په چرت کې ډوب وه په همدې کې تلفون ورته راغي او چې هغه مصروف شو نو زه پاڅېدم او دوتلو تابیه مې نیوله خو هغه په لاس راته دبیا ناستې اشاره وکړه . دتلفون نه پس نو قونسل ودرېد ، خپل ، ګوړاکو ، پایپ او د تماکو کڅوړه یې دیوه بشقاب نه را وچت کړل او خرا مانه دلوی میز نه زما لورې ته راغی . په ناز و نخرو یې اول دپایپ سرخانه په یوه مخصوص چاقو وتوړله تماکو یې پکې واچول ، دچاقو سره یوه بله بلا هم وه چې سر یې پلن و ، په هغې یې تماکو کوز کښېکاږل او بیایې دجیب نه یو لایټر راوایست او پایپ یې ولګاوه . ماته یې نه کتل ، ددفتر کړکی ته ځیر و او پایپ ته یې کشونه ورکول . وېرېدم چې ددې کړکی نه به بهر دپاکستاني پولیسو سره اشارې کوي چې راشئ او ویې نیسئ . خو دپایپ لوګی تاو راتاوېدل او دپولیسو درک نه و . یره زه وایم لس دولس دقیقې خوبه همدا حال و . وروسته نو په چټکی سره راغې او پخپلې چوکی کښیناست . اوله پوښتنه یې دپاسپورټ وه . ماویل چې موږ دواړه پاسپورټونه لرو . دمیزپه سر دزنګ تنی یې کښېکاږله او چې سکرتره راغله هغې ته یې په شفر کې یو څه وویل . بې هغې هم امریکایان زموږ سره سمې خبرې کوي چې موږ په پوه شو او پخپلو کې بل وړ ژبه کوي . سکر تره ووتله او دیو ګورت فورمو سره بېرته راغله .قونسل له دفتره ووت . زه او سکرتره سره کښېناستو او هغې رانه پوښتنې کولې اوپه فورمه کې یې داخلولې . پاسپورټونه یې رانه واخیستل لر او

بري کړل ، پوه شوه چې جعلي او مېداين ډبکرۍ دي . مايې سترګې ځارلې ، خو دتعجب کومه علامه مې په کې ونه ليده . تقريباً نيم ساعت د فورمو په ډکولو تېر شول . چې قونسل راغئ نو هغه يې لاسليک کړې او په هرې يوې باندې يې دقونسلګرۍ مهر ولګاوه ، ماسره فوټوګانې تيارې وې په دوو فورمو يې زموږ عکسونه ولګول او هغه يې هم مهر کړل . بيا نو قونسل پاڅېد او په جديت يې راته وويل ، " واخله ، داستا ويزه او دادې دملګري . معمولاًموږ چې پخپله سرې نه وي موجود بل چاته دهغه ويزه نه ورکوو ، خو تاسو دومره سره نژدې يئ چې نژدې دهغه په ځای ته تللئ وې ، نو دا فورمه ستا او دادې د ملګري . دصحي معايناتو فورمه به نانسي درکړي ، هغه په ډاکترانو ډکه کړئ ، همدا ستاسو پاسپورټ دی ، ستاسو خپل پاسپورټ بېرته درسره واخلئ . " بيايې په موسکا سکرتړې ته سترګه وتومبله " پرېږده چې دغه پاسپورټونه چېرته خرڅ کړي چې دلارې خرڅ يې پرې وشي . " بيا يې نو ماته لاس راکړ ، " امريکا ته په خير لاړشئ " چې رخصتېدم راپسې غږ يې کړ ، " ملګرى ته دې دخپل بخت ويزه ورکړه ، تاته يې انکل سام درکوي . هيله ده چې پخپل نوي هيواد کې خپل نوم بدل نه کړې . " مياشتې مياشتې وروسته انور پوه شو چې انکل سام دامريکا بل نوم دی .

دريم څپرکی

مهاجر دمچنو غزې کانې دي ، چې انور او ګلاجان يې امريکا ته راوويشتل نو په نيويارک نه ، په کاليفورنيا نه ، بلکه ايسته دامريکا په جنوبي څنډه کې دغره ييز ايالت ، اريزونا په يوه کلي ، بلکه دکلي نه بهر دغره په ډډه ديوې کوډلې په درشايي پريوتل . دامريکا حکومت چې چاته دمهاجرت ويزه ورکړي نو په امريکا کې دهغه ځای معلوم نه وي . په هر ايالت کې چې کومې خيريه موسسې اويا شخص دهغوې دخسمانې ذمه وهله يا ددوی په ژبه سپانسر يې شو نو هماغه ځای ته يې استوي . انور وزمه مهاجر چې زياترو يې دکاليفورنيا دپريماني اوريدلي وي په دې اوم فکر کې وي چې همدا به کاليفورنيا وي ، خوچې له الوتکې نه ستړی ستومانه او جټ وهلي بنکته شي نو دهاليوود

فلمي ستوری ورته د ستړي مشي ستر ګکونه وهي اونه يې دافغان مجاهد زنـده باد شعارونه بدرګه کوي . چار چاپېره ، يا دګمبيرى ډاګ وي اويا دجوارو پټي .

انور دغوی په يوه وړه دوه ماشينه الوتکه کې ، چې درې تنه نورې سپرلۍ هم ورسره وې ، دشيکاګو نه داريزونا دپيچ سپرنګز (دشلتا لانو چينه) نه بهر پـه ميدان کې ښکته شوه . يو جګ قدی ، سپين روبی ، سړی چې پـه غـاړه يـې ديوه نري زير ځنځير نه داوسپنې لوی صليب ځړېده پـه درنـو قدمونـو ددوی خواته راغی . ځان يې معرفی کړ" فادر ګريګوری!" انور لاس ورکړ او خپل نـوم يې واخيست . يوه وړه ، زيړ سرې شين ستر ګې نجلۍ هم دپادري سره وه . هغه يې معرفی کړه "پالين " هغې دخپلې لمنې يوه پيڅکه ونيوله او پـه احترام يـې زنګنونه يوڅه تيت کړل ، " How do you do sir " ګلاجان لـرې ، ګنګس ولاړ و . پـادری هغـه تـه لاړ او خپـل ځان يـې ورمعرفـی کـړ ، هغـه زړه نـازړه لاس ورکړ . نجلۍ چې ورته په احترام زنګنونه تيت کړل نو ګلاجـان ورتـه پـه چـوپـه خوله موسک شو او دهماغې غوندې ده هم زنګنونه وښورول . نجلۍ کټ کـټ په خندا شوه ددوی دنه او نو سره سره . پـادري ددوی ، ميده ايـن ډبـکري تيمی بکسونه په خپل لاس بهر موټر ته وچلـول . پـه هوايـي ميـدان کـې لـس پنځلس کسان ووااوپه حيرانتيا يې دوی پسې کتل .

پادري انور ته دمخکينی سيټ اشـاره وکـړه ، نجلـۍ دګلاجـان سـره شـاته کښيناسته . دسړک دواړو غاړوته تر ځوستر ګو کـار کـاوه ډاګ او اغـزي وو . دلتـه هلته يو نيم لوی عکس هم دسړک دواړو غاړو ته په لرګينو ستنو سرېښ شـوی و ، دموټرو ، دکوکاکولا ، او يو ځای ديـوه وحشـی آس او ورسـره دسـګرټو دشنې ډبلۍ اعلانونه وو . داعلانونو په عکسونو کې به خلکو دوی تـه خنـدل او چـې موټر ترې تېر هم شو ، ګلاجان شاته وکتل ، عکس لاهم همده تـه خنـدل . څه کم يو ساعت مزل وروسته مـوټر دغـره پـه ډډه دلرګونـه دجوړې شـوې يـوې کوډلې مخې ته ودرېدل . پادري بکسونه دننه وچلول . درې کوټې چې غولي يې دزېړو لرګو وو . يوه بلې ته خلاصېدې . پادري په مينځوی کوټه کې بکسونه کېښودل . انور پوه شو چې دادناستې خونه وه . په سم مينځ کې يو ګردی ميز و او په هغې باندې منې ، کيلې ، او نورقسم ميوې چې دوی نه پيژندلې په يـوه لوی شکاره کې دلۍ وې . پالينی درې قابونه ، دچړو پنجو سره چې پـه سپينو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دسمالونو کې تاو وو دکوټې دځنګ پخلنځی ته راوړل او په میزیې واوښل . لکه چې دې لا دوخته تابيه نيولې وه . دچا يو يو ترموز يې هم راوړ . بيايې نودرې پيالې ورسره کېښودې . پادري ميلمنو ته دناستې ست وکړ ، خو خپله هماغسې ولاړ و . انور کښېناست خو ګلاجان ته حيا ورتله چې يو مشر سړی ولاړ وي او دی کښيني . پادري ، لکه چې پوه شو ، ورغی او په اوږه يې لاس کېښود چې کښيني . انور په عاجزۍ ياده کړه چې دده ملګري سم په انګريزۍ نه پوهيږي . پادري موسک شو .انور ته يې وويل چې زه اوس ځم ، تاسو ستړي او دجنت سفر وهلي يئ . لږ آرام وکړئ ، زما دتلفون نمبر ستاسو د خوب په خونه کې دتلفون لاندې پروت دی ، چې ستومانی مو ووتله نو ماته تلفون وکړئ . په همدې وخت کې چې پادری دانور سره غږېده ، پالين ګلاجان دلاسه نيولی په پخلنځی ګرځاوه .دشودو او هګيو او چرګانو ډک فريج يې ورته خلاص کړی و او بې غمه يې په انګريزۍ تشريحات ورکول .دپادري ورته پام شو او انور غوښتل مداخله وکړي ، خوپادري يې په سينه لاس ونيو ، " پرېږده چې څه کوي". پالين دفريج په څنګ کې داش ور وښود . يوه تنۍ يې کښيکاږله ديوه نغری نه شنه شغله جګه شوه . هغه يې مړ کړ او درې نورې يې په نوبت تاوکړې . بيايې ټولې مړې کړې . ګلاجان په موسکا دنجلۍ معلمي تعقيبوله . تشناب يې وروښود او هلته يې دسرو او تاودو اوبو ګوتکونه وروښودل او نږدې يې دده لاس سوځولی و . حتی دهرې کوټې دبجلۍ دسويچونو او تنيو عملي تجربې يې پرې وکړې او بيا يې لاس نيولی مينځۍ کوټې ته راووست . پادري پالين ته مبارکي وويله چې ډېره ښه معلمه وه . دواړه رخصت شول او پالين ددروازې تروتلو پورې ګلاجان ته لاسونه ښورول .

دهغوی موټر لاپه کږليچې کې نه و ورک شوی چې انور په کوټه کې ټاټې شروع کړ ، ګلاجان ورته حيران حيران کتل ، خو انور داسې په مستۍ ځنې اچولې چې ګلاجان دڅارې ورځې ورته لاسونه وپړکول . په همدې کې دانور سروخرخېد او هماغلته په لرګين غولی پريووت . ګلاجان هم ستړی و ، خو ملګری يې د خوب ترکوټې کش کوده ، څادر يې ورباندې وغوړاوه او خپلې کوټې ته راغی . اډګود يې ستړي وو ، خو خوب نه ورته .تشناب ته لاړ ، حيران و چې څنګه استنجا وکړي ، نه کوزه وه اونه بل څه ، نو يې اوبه ترمې

کړي ، په لاس يې وازميلې او بيا يې ځان لوخ کړ او دشاور لاندې ودرېد. صابون او قسم قسم بوتلونه په تاخچه قطار ايښې وو. ده په بوی يو صابون خوښ کړ او څو څو ځلې يې ځان دسر نه تر نوک پورې ومينځه . ويښتان لاهم دخيرې دلاسه څپلې وو . دځانه سره يې ويل چې داد کالونو خيرې چې دکندوز نه مې راوړې وې ، په دوه درو اوبو کله پستيږي . هماغلته يې اودس وکړ . دشاور دپردې نه بهر ، په يوې المارۍ کې لس شل سپينې توليې ، يوپه بل ايښې وې . دخپل تيمی بکس له يې جالماز را وايست ، خو حيران و چې قبله به څنګه سيخه کړي ، نو بيا يې ګويا څلورواړې ، څلورو خواووته ، دمازيګر لمونځ وکړ ، يوه منه يې دميز له سره واخيسته ، يوچک يې ترې وکړ او په ټالي ټالي دخوب خونې ته روان شو .

ګلاجان چې دخوبه پاڅېد ، دسمڅې ديارانو په شان په دې نه و خبر چې چېرته دی او څو ورځې ويده و . دهوارنګ هم داسې و چې پته نه لګېده چې خړ سهار دی که سکنې مابنام . خودبزګر دزوی نه په اسانه وخت نه خطاکيږي. کړکۍ يې پرانيستله ، بهر دناآشنا مرغانو دغږنه پوه شو چې سهار دی . ترموز لاد چای نه ډک و خو يخ و ،اودی نه پوهېده چې څنګه نورې چاپې جوړې کړي . د شودو بوتل يې راوايست ، خو اوس داڅنګه تودې شي . نغری يې څو ځلې بل او مړ کړ ، خو ديګې نه و ، بېرته لاړ او يو کيله يې سپينوله چې چاوړ وټکاوه . چې خلاص يې کړ نو هماغه پالين وه اويوه ټنډ غومبورې چاغه ښځه چې شين دسمال يې په سرپورې تړلی و ، په درشايۍ ولاړه وه . يوه لاستيوره ټوکرۍ يې په لاس کې کړې وه . ګلاجان ورته په سر دنوتلو اشاره وکړه ښځې ځان معرفي کړ ، " I am susy " ګلاجان پالين ته اشاره وکړه " پاولی ماډر ؟" هغې سر وښوراوه ، " aunt" ګلاجان پرې پوه نه شو . سوسي دننوتلو سره سم ، دسرنه دسمال خلاص کړ اوپه زغرده يې ټوکرۍ پخلنځي ته يووړه . بيانولکه دايې چې خپل کور وي ، دسبنارې په تيارولو لګياشوه . په پخلنځي کې يو ميز او دوه چوکۍ هم ايښې وې . په ميز يې يو سپين کالې چې دټوکرۍ نه يې ايستې و ، وغوړاوه، دوه قابونه يې دکاچوغواو لاس پاک سره پرې واوښل . دالمارۍ کړکۍ يې خلاصه کړه اويوه نوې کرايې يې ترې واخيسته ، په نغرۍ يې کېښوده. ګلاجان کتل چې هلته ديګې او قسم قسم کاسې کېږې دي او په خپلې

نادانۍ يې وخندل . څلور هګۍ يې په غوړوکې سرې کولې . غوښتل يې چې دګلاجان نه پوښتنه وکړي چې څه قسم يې غواړي خو پوهېده چې جنجال پېښيږي نو هماغسې يو مخه يې پخې کړې . د فريج ديوه بوتل نه يې دمالټو شربت په دووګيلاسونو کې واچول . څلور ټوټې ډوډۍ يې په يوه بل ماشين کې کېښودې او چې سرې شوې پخپله يې بهر توپ کړ . ګلاجان په ځير دښځې کارروايي څارله او ښځه هم پوهېده چې دی يې څاري . پالين دانور کوټې ته لاړه او شيبه پس يې لاس نيولى راووست . ددوی نه يې تېر کړ او نېغ يې تشناب ته بوته ، هلته ورسره بوخته وه ، لکه چې د هرشي تعليم يې ورکاوه . ښځې دفريج نه دمربا يو بوتل وايسته او ترڅنګ يې په يوه اوړدوړي قاب کې دسپين کړی ګنی په رنګ اوړده شيان کېښودل چې کوچ و . ګلاجان هغې ته هم ست وکړ خو هغې په موسکا، په خپلې خيټې لاس تېر کړ ، مانا ، مړه يم . نو ګلاجان ډوډۍ واخيسته او پخپلې برخې دوو هګيو يې پېښه وکړه . سوسې او پالين ورته په دلچسپۍ کتل . پالين دوې پارچې ډوډۍ په سپين سترګتوب دګلاجان دمخې نه وچټې کړې . په ډېرناز نخرو يې ، په يوې باندې په چاړې کوچ اوپه بلې باندې مرباوغوړوله . يوه يې په بلې کېښوده ، ګلاجان ته يې ونيوله . ګلاجان په خوړه خندا ترې واخيسته او بيايې دهغې نه مړی بيله او په هګيو پورې کړه . سوسې چايخوښه په نغری ايښې وه . دتشناب نه دانور شړپ شړوپ راته او چې ډېر وروسته راوووت نو لاپې هم سر خيشت ځلېده . ګلاجان دسبنارۍ نه پس پاڅېده چې پالين دمالټې دشربتو ګيلاس ورته ونيو . ګلاجان دهغې دپاره نيمايي وڅښه خو هغې سروښوراوه اوپه اشاره يې دوڅښه امر ورباندې وکړ . ګلاجان داسې وښوده چې ډاريږي نويې ټول په سر واړاوه او تش ګيلاس يې ټسکور ونيو او ويې ويل " ښه مورجانې ، اوس دې يقين راغی ؟" پالين پرې پوه نه شوه خو درضايت خندا يې وکړه او دلاسه نيولى يې د ناستې خونې ته بوته . بيايې نو دانور سره هم همداکانې وکړې . چاخوښې دخوټېدو شکيلې شروع کړل ، ګلاجان هم پاڅېد چې وګوري دا چای ميرات مړی چېرته دی . سوسې ترموس په سرو اوبو کې کنګال کړ ، پاس دالمارۍ نه يې يو تورختين مرتبان راکوز کړ . دهغې له مينځه يې دوه ورې کڅوړې راوايستې، ګلاجان ته يې وښودلې . بس کاغذي کڅوړې وې خو کاغذ يې دتشناب دکاغذ

په شان نری و . هغه يې په ترموس کې واچولې ، ایشیدلی اوبه يې پرې تویې کړې او دترموز سر يې وتاړه . پنځه کوټې يې ګلاجان ته وښودې . دی پوه شو چې پنځه دقیقې انتظار وباسي چې چای دم شي .

چې انور سبناری ختم کړ . نو ګلاجان ددیګری دوختونو دعادت سره سم پاڅېد چې لوښي پرېمنځي ، خو سوسی وار ړومبی کړ ، ټول لوښي يې کنټال کړل او بیایې دلوښي مینځلو په ماشین کې ودرول . دیوې ډبلی نه يې څه پوډر دماشین په یوې کڅوړې کې واچول او ور يې وتاړه . ماشین يې چالان کړ او د " ګوره چې په امریکا کې څه کارونه روان دي !" په علامه يې وموسل . پالین دې خوا ها خوا لره بره کېده او دانورسره يې څه ویل . انور ګلاجان دخان سره دخوب کوټې ته بوته او هلته دواړو خپل خیرن کالي په یوه کڅوړه کې سره واچول او بهر يې راوړل . سوسی بیا کارروایي کوله خو پالین کڅوړه واخیسته ، ګلاجان ته يې اشاره وکړه او یوې بلې ورې دخرخځانې په شان کوټې ته ننوتله . هلته يې جامې په یوه ماشین کې واچولې ، دوه کاچوغې پوډر يې دیوه ستل نه په کې واچاوه ، دتودو اوسړو اوبو تنی يې سره برابرې کړې او ماشین يې چالان کړ . دهغې څنګ ته بل ماشین تش پروت و . پالین دهغې وربېرته کړ . مینځ يې دغلبیل په شان سوری سوری و . په اشاره يې ګلاجان پوه کړ چې دا دکالیو وچولو ماشین دی .

سوسی او انور خوړه مرکه شروع کړې وه چې ګلاجان يې په تور بور خبرنه و ، نو دپالین سره بهر ووت یو وړوکی پټی يې په کوډلې پورې لګېده چې ګلاجان پوه شو ، یو وخت باغچه وه . دوه درې ډکې سارایي ګلان نیمه مړاوي ولاړوو . د ګلاجان لاسونو دزمکې او خاورې پسې خارښت کاوه . ګلانو ته ورغی ، څه وچ ډنډر يې په نوکانو غوځ کړل ، په یوه لرګی يې دبوټی بیخونه راوړسپړل . پالین ، اشاره ورته وکړه او روانه شوه . لږ لرې یوه بله وړه دلرګو نه جوړه شوې کوډله وه بادو باران او دکالونو بې پرداختی کړه کړې وه . دجندرې په خای يې په وره کې یو دوسپنې کنجک لګیدلی و . پالین ور پرانیست . اوپه درشایي ودرېده . ګلاجان دننه شو . دغنو جالې وې او له شاتنی کړکی نه يې یو خیل مرغان بهر والوتل . یوې خواته بیلونه دیوال ته تکیه وو او لرونه په میخونو خړېدل . ګلاجان یو بیل راواخیست او په لاس کې يې

وازمیه، بل يې راواخيست . دايې بېرته كېښودل ، اول بيل يې بهر ته راوايست او نبغ باغچې ته لاړ . دپالين دليوالو ستر ګو لاندې يې اول لاس ته لاړې ورتوكړې او بيا يې ټوله باغچه واړوله . پالين دكوم ځاى نه داوبو ربړي نل راكشكوده او ګلانو ته يې اوبه وركړې . په همدې وخت كې سوسى او انور راووتل ، سوسى پوه شيبه دګلاجان نندارو وكړه او بيا يې پالين دځانه سره موټر ته وخېژوله او روان شول .

انور : لكه بيزو چې نوي چاپېريال ته راشي دپخلنځى ټول سامانونه يويو له ځېلو ځايونو وچت كړل ، وايې زميل او بېرته يې كېښودل . دتشناب توليې يې پټ په پټ وشمېرلې ، دكوتې كړكې يې پرانتې ، بېرته يې بندې كړې ، فرج يې خلاص كړ او هر خوراكى شى يې بوى كړ ، كوچ يې وځكل ، دوطني كوچو تروسكن خوند يې نه و ، داسې لګېده ، لكه دكونځلو تيل چې پرند شي . پاس درف په سر په ارت خولوبوتلونو كې قسم قسم مسالې وې ، خوانور پكې يكى يوه ، د بوى نه وپېژندله چې تور مرچ و . چې ګوته يې په لاړو خيشته كړه او نور يې وځكل يو دسوندېي ، بل دكور كمن او بل دزنكى خوند كاوه . دلوښومينځلو ماشين غلى شوى و . وريې پرانيست او دهغې تود براس يې په مخ ولګېد . وريې هماغسې آره تې پرېښود . ګلاجان ورته كتل او دده دتجربې نه يې زده كول . په آخر كې يې دومره وكړل چې دكاليو دماشين نه يې جامې وښكې او په هغه بل ماشين كې يې كېښودې ، دپالين دهدايت سره سم يې تنى راښكله چې كالي وچ شي بيا يې پخلى ته مخه كړه . دفرج نه يې يو سلامت چرګ وښكه ، پرې يې مينځه ، اود وندى كولو په وخت كې يې پام شو چې يا چاړه ډېره تيره ده اويا غوښه نرمه . انور ورته دكم ځاى نه دپيازو كڅوړه وموندله . او هغه بوتل يې پيدا كړ چې كوكنګ ايل ، دپخلي غوړي ، وربانډې ليكل شوي وو . بيا يې نو پخلنځى ګلاجان ته پرېښود ، كوټى ته لاړ او دتلويزيون دتنيو سره يې لوبې شروع كړې ، خو تصويرونه ټول تت راتلل . دتلويزيون ترڅنګ يوه كتابچه وه چې په هغې باندې دزقوم دونې تصوير و ، په لوى خط وربانډې ليكل شوي وو : اريزونا . انور په پاكستان كې داسلام آباد په لارې دزقوم اغزنې ونې دكورونو ترشا ، په وچ ډاګ يا هديرو كې ليدلې وې . ددې پاڼې يې له اوږدو اغزو ډكې وې او ديوې پاڼې په بېر بله

راشنه شوې وه او همداسې تر هغې لويدې چې زياتي به دد دهغې دبار دلاسه کوږ شو . په کندوز کې دا بلاوې نه وې ، هلته صرف زوزان و و. انور کتاب پرانيست او په لوړ غږ يې ، چې ګلاجان يې په پخلنځي کې واورېدای شي ، دکتابچې اول مخ ولوست .

دامريکا هر ايالت ځانله حکومت ، دمشرانو اوکشرانو جرګه ، اساسي قانون،ايالتي سرود ،نښانونه او بېرت ولغت لري . داريزونا نوم دسره پوستو هنديانو له ژبې نه راغلی چې " وړوکې چينه نوميږي " داريزوناملي بوټی زقوم ، ملي مارغه يې هغه چنګکی دی چې دزقوم په ونه لک بوک کيږي ، دولتي شعار يې " دولت دخدای له لورې دی " او ملي پارک يې هغه ځنګل دی چې اوس يې ونې دخدای په قدرت په کانو بدلې شوې دي .

ګلاجان چې مخ يې ددېګي دتاونه لرې نيولی و او په خمځی يې لړه په خندا وويل ، " اوس يې درګز کړه ، انور جانه دځوزانو نه خلاص شوې ، په زقوم واوښتې ." قورمه يې راوايسته او کالی يې وغوړاوه . انور دکتابچې هغه پاڼه کېت کړه چې دی وررسيدلی و . په قاب کې ښايسته زيات لعاب ووخو دچړګ درک نه لګېده . ټول ويلې شوی و . ګلاجان وويل ، "داهم دپېښورپارامي چرګان دي ، غوښه په اوله دړه کې لادرکه شي ... يره ، چې په ډېران کرواړې ونه کړي ، رنګ دې ورک شي . "

خلورم څپرکی

پادري ګريګوري چې خپلو ديني لاربښودنو.وربانديې دټول بشريت دژغورلو دين ايښی وه انور دغو ته پخه ايښې وه چې عيسوی کوې به يې . پخوا دهغوی تر راتګه دوه درې مياشتې يې ګويا خپل کورنی کار ورباندې کړی و قرآن شريف يې په ترجمه کې لوستی و او په ځينو مخونو يې په ژېړ قلم جملې او فقرې نښه کړې وې . په عين حال کې يې تعجب کاوه چې دغسې ساده او له دنيا نه ناخبره خلک څرنګه دشوروی اتحاد په شان قوت سره ډغرې وهي دافغانستان په تاريخ يې هم څه کتابونه کتلي وو ، نو ډېرليواله و چې يو ځلې دغه زلميان کچ مېچ کړي ، د همدې کبله ددوی سپانسر شوی و .

PROPERTY OF ACKU 10869

انور يې سمدلاسه په خو کورسونو کې شامل کړ او ګلاجان ته يې په خپله په کليسا کې انګريزي ورښودله . دګلاجان خونده نه وه خو انور خپل کورسونه په شوق په مخ بيول او هر کورس به چې خلاص شو داعلی درجې تصديقنامه يې راوړه .په کور کې دانور او ګلاجان تر مينځ دومره زيات دزړه خواله نه وو ، انور چندانې وخت نه درلود . ډېر کله بـه دشپې ناوختـه راغـی او دګلاجـان خـو هماغه زوړ ددهقانی دوخت عادت پاتې و چې پس دماښام دنـاري نـه خـوب . ديکشنبې په رخصتيو کې به انور دخپلو ملګرو سره ميلې يا پارټيو ته ته ، ګلاجان به دلوست دپاره ديکشنبې ، مازيګر چې عيسويانو به خپل ددعامراسم ختم کړي وو کليساته ورته او بيا به که هر څومره ، پادري ورته دموټر ست کـاوه ، ده بـه د خپل کتابګي سره پلی کورته راتګ غوره ګاڼه . په لارکې به دکلي خلکـو ورتـه کتل ، له لرې يې لاسونه ورته ښورول او ده به هـم ددوی کـار کـاوه ، پـه دې فرق چې هغوی به دلاس دښورولو سره موسکا هم کولـه او ده فکـر کـاوه چـې وربورې خاندې به .

دپادري هغه وخت وبره پيداشوه چې يوه ورځ ګلاجان دسبق لپـاره کليسـا ته ورغلی و ، پادري لا خلکوته وعظونه کول ، ښايسته ډېر وخت پـاتې شـو ، پـه همدې کې دماسپښين دلمانځه وخت شو . ګلاجان چې په کور کې يـې اودس کړی و، هماغلته په کليسا کې پـه يـوه کونـج کـې پـه لمـانځه ودريد . عبـادت کوونکو دسترګو په ترڅ کې ورته کتل او پادري هم ناارامه شو . بيا يې نـو فکـر وکړ چې سړی به عيسوی لمونځ کوي خو چل به يې نه ورځي .په هغه مـازيګر چې ګلاجان کورته وربيد ، دپادري موټر يې ولاړ وليـد . پـه ښـېره ورغـی چـې ميلمه ته عزت ورکړي . روغبړ يې وکړ او بيـا يـې پـه يـوه قـاب کـې دوه مـڼې ، دچاړې اولاس پاکه سره را وړل ، پادري په ډېر دقت مڼه پوسته او څلورتـرازې ګړه . دمينځ نه يې زړې په ډېر دقت پـه چاړې وايستل ، بيا يـې يـوه تـرازه واخيسته . ګلاجان ته ګډشو چې جيزس دبنيادم ناجي دی او کليسـا د جيـزس کور دی او بايد چې دپاکې عقيدې او په جيزس باندې دمينتوب او مينـې سـره کليسا ته ننوزو .. دګلاجان سرپه دې انګريزی نه خلاصـېده خـو پوهـېده چـې دکاپرانو ملا په خپل حساب وعظ کوي .چې هغه غلی شو نو ده ورتـه لنـډه پـه لنډو څواب ورکړ " يوور پيغمبر جيسز، اوه ر پيغمبر ، محمد يـوور ديـن عيسـايي ،

!... د دین اسلام ." پادري ګريګوري پس له یو څه فکر نه دګلاجان په خبرې رېږهېده ، ویې موسل ، پاځيد ، د ګلاجان په اوږو يې لاس کېښود ، " You'l come around, so... " اخر به ګوتو ته راشې زویه !

دسړک نه یوه نرۍ په سرو خښتو فرش لار دګلاجان دغوی کوډلې ته تېره شوې وه . ددې یوې خواته پخوانۍ باغچه وه چې ګلاجان یوه هفته وربانديې کار وکړ ، څلور ورکوټې دایروي پټۍ یې پکې جوړکړل . په هر یوه کې یې څلور کونجه واړه کوړو کې جوړ کړل او دسرو خښتو دډېرۍ نه یې چې دهغې بلې ورانې کوډلې مخې ته دلۍ وې اولاهم دکوم پخواني ساختمان سمیټ ورپورې نښتي وو ، وړې کنګورې جوړې کړې او ګویا دکندوز باغچه یې ترې جوړه کړه . دنرۍ لاربلې خواته شړه زمکه یې هم همدې ته ورته سازه کړه او دکندوز په اصطلاح سوال اوځواب پټې یې جوړکړل . لا یې بوټی په کې نه وو ایښی او چندانې نه پوهېده چې څه شي پکې وکري .انور به چې سهار او ماښام پرې تېرېده نو خندل به یې ، بس داریزونازقوم او ځوزان دي ، پکې کره یې ، خوارمان چې یو اوښ دې هم لرلی . "

یوه ورځ ګلاجان په باغ کې بوخت و، اوس یې نو دکور چاپېره ځای صفا کړی ، لګیاو وروستیونه یې چې له کالونو کالونو دکاله څنګ ته لوېدلې پرته وه په تبر.وړوله . تبر یې په هماغې کړې کوډلې کې چې اوس یې ضامن ورکړی و، پیداکړی و . تبر پخ او خوله یې څو ځایه اوښتې وه ، نو په شواخون یې لرګی خوړ .تراوسه یې څلور نورې زړې او پریوتې ګرګې هم وهلې وې او وچې څانګې او ډډونه یې یو ځای دلۍ کړي وو . اوس په یوه ډډ ناست و او په چپلو تناکو لاسوېي ژبه تېرولـه . کـه ګوري یوسړی پـه سـړک ولاړ دی او دی ځاري.ګلاجان د ډډنه کوز شو ، اوپه لاس یې دسترې مشي اشاره ورتـه وکـړه . سړی دسړک نه دده په لور راغی ، چې نژدې شـو ، نوګلاجان پـه اول ځل یـو ژوندی تور پوستی امریکایي ولید . لاس یې ورکړ . تور پوستی ځان معرفي کـړ "کارل کولی". ده هم خپل نوم ورته ووایه . بیا نو تور پوستی پـه وینا سرشـو او هیڅ دریدن یې نه و . ګلاجان دځانه سره وویل ، څه ، لکه ماته ژرنده سر یـې ، ماته سمه انګریزي نه راځي ، ستا ژبه خو کوم بل شی ده . خوتور پوستی بېغمه ګډو .چې ځان یې ښه ستړی کړ ، نو دګلاجان لاس یې کښیکاره او روان شـو .

ګلاجان ببرته په وني ښبنه وکړه او دځانه سره يې ويل ، دا لا بلـه بـلا وه ، نـوم يې څه و ؟ کور کولی؟ ورسره جوړېږي هم .شين سر ، ګوږګوتـي ويښتـان ، لکـه قره قلي خولی . ښه شو ، په ياد خو به مې پاتې شي . ساعت لانه و تېر چـې يـو موټر کورته نږدې ودرېد . بيا هماغه تور پوستی و ، داخلې يې يـو شـی دځانـه سره رااخيستی و . نيغ ونې ته ورغی ، د خپل ماشين ، يو مـزی يـې کـش کـړ . دچالانېدو غږ شو ، تور لوګي ترې ووتـل ، دونـې پـه يـوې لويـې څانـګې يـې کېښود اويوه تنی يې کښېکاږله . دسترګو په رپ کې ، څانـګه غـوځه شـوې وه . ګلاجان اريان شو . ده دکندوز په ښار کې دترکاڼانو په دوکان کې داروماشينونه ليدلي وو ، چې دچارتراشونه يـې درې بيلولـې ، خوبـې مـزي اره يـې نـه وه ليدلې . ورغی چې دی يې هم وازمييې ، خو تورپوستی سر وښوراوه او ګويـا ده ته يې دهغې استعمال ښوده .اره يې په بلې څانګې کـښېښوده هغـه هـم غـوځه شوه . بيا يې نوپه اشارو او تجربو دهغې چل ګلاجان ته وښود ، تر دې چې هغه هم يو څانګه غوځه کړه . بيايې دهغې دپرچاوولو ، تـنی وروښودلـه . بيـايې نـو ګلاجان ته ونيوله او موسکی شو .ګلاجان هر څه No , No ورته وويل خـو کـره کولی ترې روان شو .

انور ښه په دمه کې و ، هر مازيګر به ياد ملګرو سره ورک و اوبيـا بـه هغـوی ورسره کورته راتلل . پـه دغـو کـې دوه نجونـې هـم وې چـې انـور ويـل دده همصنفياني دي . ګلاجان په دې کارونو کې نـه و ، څو ځلـې چـې سوسـی او پالين به راغلې او په کوټه کې به لرې برې شوې ، دی به په کومه بانه دکور نـه ووت ، بس هفته کې يو ځل دپادري ګريګوري سره انګليسـی درس ، نـور پـه انګړ کې کار ، کالي پريولل ، ډوډی پخول ، سودا اخيسـتل ، دګلاجـان زيـاتره ناسته ولاړه دتورپوستی ،کره کولی سره وه . دهماغه په موټر کې به مارکېټ تـه ته . پادري هره مياشت دوی ته دفوډ ستيمپ په نامه يـوه کتابچـه ورکولـه .پـه دې کې دلوټونو په شان کاغذونه‌وو شين يو ډالر ، زېړ پنـځه ډالـره او داسـې نور . بس دکوپون په شان به دې هر څومره چې سودا وه ، پاڼې ترې وشـکولې او دوکاندار ته به دې ورکړې .دامريکا حکومت دخلکو دپاره اقل حـد درآمـد ټاکلی ، که دهغه حدنه کمې پيسې لرې نو کمبوت يې حکومت په فوډ سـتيمپ او نورو دغسې وړيا مرستو پوره کوي .دفوډ ستمپ يو نقص دادی چې په هغـې

.باندې يوازې سابه ، شودې او غوښه باب اخيستل کيداى شي ، دډبلي خوراک، سګريټ او داسې نور نه پرې اخيستل کيږي . کره کولي په دې موقع ګلاجان په ټول مارکېټ وګرځاوه او قسم قسم غوښې او خوراکه باب به يې ورښودل او چې به دخوګ غوښې ته راغلل نو ګلاجان ته به موسکي شو ، مانازه پوهيږم چې تاسو دسور غوښه نه خورئ ، يوه ورځ کره کولي دخپلې ښځې او لور سره راغلل . ګلاجان دځانه سره ويل ، " اوس يې درګز کره کتغنيه !" ښځه يې يوه پيله دخداى وه ، لورېې تنکۍ وه ، ښايسته سترګې يې وې خو پوزه يې پيته وه او ويښتان يې ګوڼکوتي او په رنګينو مريو جړاووو . ګلاجان ټولوته چاى کېښود . په همدې وخت کې انور دخپلو سپين پوستو ملګرو سره راغئ . بس هاى هوى و او خنداوې وې ، ګلاجان يو څه وشرمېده ، ځکه دغو نوو راغلو په تور پوستو ميلمنو چرت خراب نه کړ . ديوه سره لوى ټيپ ريکاردر و چې په جګ آواز يې کومه دګډا بدله غږوله او دانور په شمــــول ټول ورته نخېدل. کره کولي نور څه ونه ويل ، دکورنۍ سره ولاړ شو او دلاس په ښورولو يې دګلاجان سره خداى پاماني وکړه ، دکوره ووتل .دانور ملګرو يو قسم ته ملنډې ورپورې کولې ، يوه يې خپله پوزه نيولې وه چې ګويا تور پوستي بدبوى کوي.

پنځم څپرکى

دګلاجان انګريزي هم دپالين او سوسى دبرکته يو څه دګوزارې شوې وه . اوس يې هم هره هفته ، يو ساعت دپادري ګريګوري سره درس وايه ، خو خبرې يې ددوى سره روانولې . ديارلس کلنه پالين ، ګلاجان پاولۍ بلله دسوسى سره چې دکور دهر ګوټ نه خبره وه او ګلاجان به ورته په پښتو ويل "ته دسپۍ غوندې سوس وهې " ، دده دبدې ورځ ملګرى وو . سوسى به کله په ټوکو ګلاجان ته ويل ،" زما سره واده وکړه !" ګلاجان به ويل ، "too fat" ماناېې چاغه يې . دهغې د ځورولو دپاره به يې دوه بالښتونه ترکميس لاندې کړل او هرې خوابه يې په کوټه کې توس واهه .سوسى به سره شوه او پاولۍ به دخندا نه په غولې رغښته . سوسى به بيا دګلاجان دساده توب پېښې کولې ، يوه کاچوغه به يې را وچته کړه اوبويوله به يې ، ماناته دومره وحشي يې چې فکر کوې کاچوغه دخوراک شي دى . يوه ورځ ديارلس کلنې پالين هم ګلاجان

ته وویل ، " زما سره واده نه کوې ؟" ګلاجان وویل ،" You crazy , marry uncle?
مانا ، ته لیونی یې چې خپل تره سره واده کوې . I pind you good husband.
ښه مېړه به زه درته پیداکړم .

یوه دمبې ورځ چې ګلاجان بهر ووت ګوري چې تور پوستی کره کولی دلرګو په دلی لګیا دی ، تول یې په یوه اندازه واړه کړي او دکور داړخ په دیوال تکیه ، باره ترې جوړې . ګلاجان کورته بوته او چای یې مخې ته کېښود. یو ساعت غلی و ، بیا یې ګلاجان ته وویل ، " داسې ښکاري چې ددهقانی شوقي یې ، نوراځه چې یو شی دروښیم ." دواړه بهر ووتل،کره کولی خپل موټر ته لاړ ، او ګلاجان ته یې اشاره وکړه . دموټر دشانه یې په ګډه، یو شور رنګی ماشین ښکته کړ . ارابې ، دبایسکل په شان دوه ښکرونه او یوه پره لرونکې وسپنه . کره کولی ماشین دکور ځنګ پټي ته ورغړاوه او ، یو مزی یې کشکود او دماشین غره هار جګ شو .ماشین یې په زمکې روان کړ او ګلاجان کتل چې سم صفا لاسي ټراکټور و . دځانه سره یې وویل ، کور دې وران شه پرنګیه چې څه پټني دې راایستې دي . ده ټراکټور پخواهم په کندوز کې لیدلی و ، ځینو بایانو به لرل او دخلکو زمکې به یې په پیسو اړولې ،خو هغه بیدرګه غټ وو،کره کولی . په نیم ساعت کې دګلاجان دواړه پټي واړول اوپه دویم ځلی یې ، دبزګرانو په اصطلاح ښه حلا ل کړل . دایې هم پرېښود او لاړ . ګلاجان ورپسې کتل او فکر یې کاوه چې په عجیبه خلکو واوښتم .

شپږم څپرکی

دانور کره وره په ټوپونو امریکایي کېدل . شپې به چې کله راغی نو ږغ ډېلې به ور سره و ، لکه سړی چې وظیفه کوي ، که به یې خوراک کاوه او که به یې کالي اوتو کول ، سربه یې ښوراوه او کله به چې په جذبه کې راغی او بدله به یې بېحده خوښه شوه ، ګلاجان ته به یې ویل ، " ددهقان زویه ، check this one out . له دې طرفه یې ګز کړه .

انور او ګلاجان په یوه کوټه کې خووو ، دیوه وطن او یوه کلي خو وو ، مګر اوس یې دنیاګانې سره بېلېدې . انور شګلنه زمکه وه ، دامریکا دکلچر هر څاڅکی یې زغمه او دنوړو تلوسه یې کوله . دګلاجان پورې دامریکا جامه

داسې ناشولته ښکارېده ، لکه دښځې پورې رېره . ګلاجان په ډېرو زاريـو انـور مجبور کړ.چې د کاليفورنيا نه يوه افغانی جنتري راوغواړي ، چې هغه راغله نـو ګلاجان وکتل چې دروژې دمياشتې ايله.لس ورځې پاتې دي . په انور يـې ژړا وکړه خو هغه ورته وخنـدل او بېرتـه يـې دخپـل ټيـپ ريکـارډر دغـوړي سـره دملنګانو دالاهو په شان سرښورول روان کړل . ګلاجان داپاتې لس ورځې روژه و ، دورځې به چې دده درې ملګري ، پاولـی ، کـره کـولی ، اوسوسـی ورکـره راغلل ، نوده به ورته دمسلمانانو ددې دود کيسې کولې او هغې بـه چـې کـوم دخوراک شيان راوړي وو ، کراره به يې پـه فريـج کـې کـېښودل . چـې ده بـه لمونځ کاوه ، هغوی به غلي ورته ناست وو ، په ملنډونه ، په تعصب نه ، بلکه پـه يو قسم اسرار آميز درناوي به غلي ناست وو او خدازده چې په زړونـو کـې يـې څه ګرځېدل . يوه ورځ کره کولی په ډېر تکليف او قسم قسم الفاظو او دلاس په اشارو ګلاجان ته وويل چې ته چې لمونځ کوې نو پـه مابـاندې دلـرې ځايـه ، ديوې ساده دنيا نه دکوم ګونګ معنوی تماس سره لرې راځي . ګلاجـان چـې دا خبره انور ته تېره کړه نو هغه وخندل ، " ته به داسې ورته ښکارې ،لکـه دده خپل دافريقايي پلرونو نمونه چې بس هرې ونې غنـې تـه لـک بـوک کـېدل ." دانور له خبرو دين ته ديو قسم سـپکاوي بـوی راتعه ، ګلاجـان پـه بيـره کلمـه (کليمه) تېره کړه .

اووم څپرکی

يو ځلې دکره کولی ميلمه و ، دغوايه دغوښې اوړدې ، پلنې ټوټې يې ورتـه دکور مخې ته په برنډه دسکرو دنغری په سر ورتې کړې ، دسټېک پـه نامـه يـې يادوي او دامريکايانو دټولونه معتبر خوراک دی . روغې لويې پټاټې يې دپوټکي سره دسکرو داور په خوږلن کې پخې کړې ، دسلاتې يولـوی ښانـک چـې دوی يې سالاد بولي . دروميانو ، نوش پيازو ، کاهو پاڼو ، اويو قسم لعـاب سـره چـې ډريسينګ ورته وايي او سلاتې سره يې ګډوي ، په ميز کېښودل شو . کره کـولی په عمل کې کونډو ، زامنو،لوڼو يـې هـم ودونـه کـړي وو او بيـل وو . بـس دی يوازې و .ښځه يې دلورسره اوسېده او کله کله به يې ګذر پرې وشـو . ګلاجـان هسې هم دکباب دبوی سره ورې کېده ، خو دادب نه يې ځان ټينګ کـړ چـې

پائین راورسیږي . هغوی په پنجې او چړې ډوډۍ خوړه خوده غوښه په غابنو شکوله او دسالادنه یې هماغلته په ښانک کې نوالي جوړولې. خو هغوی ، لکه چې دعمرونو ورسره روږدي وي ، هډو ورته کتل هم نه .

ګلاجان اوس یوازې و. انور دخپلې ګرل فرینډې (ملګرې) سره کالیفورنیا ته کډه شوی و ، ویل یې چې هلته کار او سوشال ، یا دحکومت مرستنه پریمانه ده .

دګلاجان داول نه دسوشال او دخوراکو دکوپون سره ورانه وه ، خو رغېدن یې ترې نه و . دځان سره یې ویل ، که خپل پلار ته ښیزې نه کوم دناکامه ورځې به یې کوم ، دبیکمال سړي برخه خواره ده .خو بیا به خجالته شو او ویل به یې هیڅ پلار خپل زوی دامریکا ژوند ته نه دی روزلی ، که په وطن کې وای ، لوی دهقان به رانه جوړ و ، مسته قولبه به راته ولاړه وه ، دعیش ژوند به و او دپلار به هم اوږې راسره سپکې وې ، پلار مې څه ګرم دی ، داوو پښتو همداسې لوی شوي یو . خوبیا دوطن حالات وریه زړه شول ، خوهلته به مې نو څه کړي وو ، یا به عسکری ته تلم اویا به دمجاهدینو سره ټوپک په غاړه لټېره ګرځېدم .

یو سهار کره کولی دګلاجان پسې راغی او په موټر کې یې خپل کورته بوته . په پخلنځي کې دمالتې شربت ، او یوقسم امریکایي پراټې چې په سریې یو بیحده خوږ شربت وراچوي او په هر پټ کې یې کوچ ورویلي کوي ، په میز ایښې و. ګلاجان په خپلې بې انتها اشتها ټول ګروټ کړل او کره کولی نورې پراټې پرې واچولې .

وروسته نو دچاې دلویو پیالو سره بهر په برنډه کښیناستل . یو څه سره خاموشه وو ، ګلاجان پوهېده چې کره کولی څه ویل غوښتل . کره کولی خو ځلې غاړه تازه کړه خو ، لکه چې نه پوهېږي چې له کوم ځایه یې پیل کړي ، بېرته به غلی شو . په آخرکې یې سر وښوراوه او ویې ویل ، " زه ډېرې خبرې لرم او زړه مې ډېر کیږي چې ټولې درته وکړم ، خوداسې ښکاري چې یو څوکاله خو به درسره وم ، په مدار مدار به یې درته کوم . خو اوس به ، که نه خپه کیږې ، ستانه یوه پوښتنه وکړم . ګلاجان هماغسې غلی و او ورته کتل یې . کره کولی وویل ، " ستا خوقسمت، لکه چې همدلته په امریکا کې دی . ملګری

دې ، انور، هم درنه لاړ ، نو څه وايي چې يو څه په ځان تکيه شو ؟" ګلاجان پوه شو چې دتکيه شو مانا تکيه شې ده خو هيڅ يې ونه ويل . کره کولي وويل، " زما او سوسي او پالين په نزد ته ښه زلمی يې ، هوښيار يې ، انګريزي دې هم دغه دی بې چوخسه ياده کړه . دسوشال او فوډ ستيمپ نه دې هم بد راځي . نو څه وايي چې کوم کار ، بار شروع کړو ؟" ګلاجان په خندا وويل ، " زه پوهيږم چې تاسو راته ځوريږئ ، خو چې فکر کوم غير له دهقانۍ بل کمال زه نه لرم او دهقاني دلته بل شانې ده .زه وايم چې وطن ته دبېرته تلـو تابيـه ونيسـم ، کـه څنګه ؟" کره کولي وويل ، " ستاخوښه ، امريکايو آزاد ملک دی ، څوک دچامخه نشي راګرځولی ، خوکه زما نه پوښتنه کوې ؟" ګلاجان وويـل " يوځلـې خومـې پوښتنه وکړه ، اوس راباندې قسم خورې ؟" کره کولي هم وخندل او ويې ويل ، " دپالين او سوسي نه هم پوښتنه وکړه ، بيـا بـه نـو زه دخپـل زړه حـال درتـه ووايم."

اتم څپرکی

په دې ماښام داپښتو سروکی په اريزونا پورې ښه لګېده ، چې " نرې بـاران دی پاس په لوړ يې ورونه ." ګلاجان او ملګري يې دسوسـي کـره ميلمانـه وو. بس هاټ ډاګ (کوټلې غوښه چې په کولمه کې پوښلـې وي) و، چـې د ډوډۍ په مينځ کې تاوېده او همداسې کپ کپ دکوکـاکولا دغـوړپونـو سره خـوړل کېده . وروسته نو ټول دګلاجان خبروته انتظار وو . ګلاجان وويل ، " ماتاسو تـه پخواهم ويلي وو ، چې زه کوم کمال نه لرم . بس ساده دهقان يم . کره کـولی تيګ دی چې له دې سوشال نه ځان خلاص کړم او تاسو ته معلومه ده زما هـم دهماغه اول نه ترې بد راتلل . زما سره يوه پروژه ګی شته ، خو خـدازده چـې کار به ورکړي.که نه ، که اجازت وي درته وبه يې وايم . " پالين په ټوکو وويـل ، " ته چې په ماته ګوډه انګريزي هرڅه ستې غپـوې ، نـن مـاښام دې وار دی . ګلاجان سوسي ته وويل ، " دا بدرنګه پيغلوټې درکورې کړه ." بيا يې نو شـروع وکړه ، " دا څوکاله چې زه د امريکا ميوې وينم نو جوړه يې پـه درسـت جـهان کې نشته . ښې منې ، ښې هندوانې ، ښه شوتالان ، خويـو ميوه چـې مـزه يـې باران وړې ده ، هغه ختکی دی ." پالين خبره ورغوځه کړه ،" ولې ؟ موږ يو قسم

نه ، دوه قسمه ختګی لرو ، یو یې هغې ته ډیو دي چې ته به یې په مانانه پوهیږې، مانا دشاتو پرخه . بل کانتي لوپ . " ګلاجان وخندل ، " دواړه بې خونده دي، لکه بوس . دالوی ښېرازه وطن چې خدای تاسو ته درکړی، پالین غچ اخیستلو ته قابو وه او ویې ویل : " مه وایه چې خدای تاسوته درکړی، وایه موږ ته راکړی . " ګلاجان موسک شو ،" پالین ، بس بې جوابه دې کړم . ماویل ، امریکا دوه سوه قسمه منې او انګور لري خو بس دوه قسمه ختکي دي چې ځنې وخت خلک دناچارۍ ورځې بوره وربانديې دوړوي ، ایله دخوراک شي . زموږ په وطن کې ، مقصد مې اوغانستان ذی ، هلته شپږاوه قسمه داسې ختکي دي چې دخوند نه به یې څه درته وایم ؟" کره کولي پوښتنه وکړه، " خواږه دي ؟" ګلاجان وویل " خوږوالی خو یې یکې یو صفت دی . دهغې خوتاوویل چې چاره په شکرې هم کیږي . " ګلاجان ډیروخت فکر وکړ چې انګریزي یې ورجوړه کړي ، بیا یې سوسي ته وویل ،" ختکی خوڅه دشربتو غړ که نه ده چې یوازې یې خوږوالي ته وګورو . هغه ښځې یې چې په ځان وهي چې ښه بوی ورکړي ، هغې ته په انګریزي څه وایې ؟" سوسي وویل ، «پرفیوم ، Perfume " ګلاجان وویل دهغې بوی ته څه وایې ؟" سوسي وویل ، فریګرینس fragrance » ګلاجان کره کولي ته وویل ، "زموږ ختکی همدا فریګرینس لري چې موږ یې عطر ، وږمه بولو . لکه دګلاب بوی خو دهر ګلاب نه، موږ یو قسم ګلاب ته چې سور نه دی ، دپالین دغومبوري په شان دی ، خو دهغې په شان مردار بوی نه لري ، اصیل ګلاب وایو ، یو قسم ، څنګه یې ووایم؟ ، نری خوږه وږمه ده ، لکه دماښوم دخولې نه چې دموږي یې رودلې وي ، راځي ، زه یې سم نشم ویلی." پالین چې د ګلاجان دخبرو په وخت کې په منډه تشناب ته لاړه وه او مخ یې پاک پریوللی و ، په غوسه ناک غږ وویل ، "وحشي وحشي لګیا یې ، خپل تور مخ نه وینې په نورو لګیږې " سوسي پالین ته سترګې برګې کړې خو هیڅ یې ونه ویل . کره کولي وویل ،" ښه دایې بل صفت شو ، نور څه لري ؟" ګلاجان وویل، " اوبلن نه دی ، " پالین غچ ته تیاره وه . " نو البته چې شنه یې راشکوئ ، پخه میوه خامخا اوبلنه وي . " ګلاجان په بې حوصله ګی وویل ، " موږ یې اوبلنه بولو خو ترجمه یې نه راځي . خو دا زموږ ختکی وچ کلک دی ، لکه دقندو کندوري ، چې بیا په خوله کې ویلي

کیږي . بله دا چې بیحده خواره نه دي چې ستوني وسوځوي . پاتې شوه دپالیڼ دخاموالي او پخوالي خبره . زموږ خټکی داسې پاخه وي چې ډېر کله هماغلته په پالیز کې دخپله انده دجرړې نه بیلې پرتې وي . داخبره هم په خلکو کې مشهوره ده چې که آس دپالیز له څنګه تېرشي نو یې په دربهار خټکي ترک چوي . دانه هسې خبره وي خو زموږخټکی چې دچاره څوکه دچاخبره لاپرې تېره شوې نه وي ، پخپله خیري شي . موږ هم یو قسم آبی خټکی لرو ، موږ یې خاده بولو ، مانا وحشي ، چې دپالیڼ به خوښ شي ، تول دشربت نه ډک ،خوچې دوه ترازې وخورې نو نس دې پرې ډک شي او دژبې څوکه دې وسیځي . " بیا یې نو پالین ته په موسکا وکتل چې هغې به څه غابښ ماتوونکی ځواب جوړکړی وي خو هغه ، لکه چې دتاثیر لاندې راغلې وي ، دچایو دپیالې سره ولاړه وه ، په دلچسپی یې غوږ نیولی و. ګلاجان وویل ، " نوداسې دي زموږ خټکی او مافکر وکړ چې دلته به ښه بازار پیدا کړي . "

کره کولی په خپل پاینې خواری کولې . لایتر یې ورته نیولی و خو دهغې ګیس ختم و . غاړه یې تازه کړه ، " داخو، که همداسې وي ، لکه ته یې چې وایې ، ښه پروژه ده او دکامیابېدو چانس یې زیات دی خو دوه پوښتنې دي.یوه داچې ستاسو ددې صفتي خټکي تخم به له کومه شي ، بله داچې ستایې کرل زده دي ؟ او دادویمه پوښتنه ځکه کوم چې زه په خپله هم دهقان یم ، دجوارو او پنبې او ځینو نورو شیانو ، خو په عمر مې خټکی نه دي کرلي .

ګلاجان وویل ،" تخمونه یوڅه ماسره هم شته او نور مې دیوه اشنا نه چې د مجاهدینو په دې پیره کې امریکاته راتلونکی دی غوښتي دي . پاتې شوه د کرلو خبره زه دامنم چې دهغې استاد نه یم ، هیڅ کله په وطن کې زما خټکی په مسابقو کې ګټه نه ده کړې .خو په دویمه ، دریمه درجه کې راغلی یم . "

کره کولي وویل ، " داسوال حل بوله . یوه بله مهمه پوښتنه دخاورې ده . همدا خټکي چې ته یې صفتونه کوې ، که په داسې کوم بل ځای کې وکرې چې دخاورې ترکیب یې فرق کوي ، مثلاً دالکلي په ځای یې تیزابي خاصیت ډېر وي ، یا یې فیصدي فرق وکړي یا زمکه ډیره وچه یاډیره نمجنه وي ، نو بیا یا دسره کیږي نه او دمړه غوني په شان ترخه وي یایې خوند بدل شي . "

ګلاجان وویل " په دومره کړت وپړت یې نه پوهیږم ، مقصد زمکه وچه ، یو څه شګلنه وي بیا نو دغویي سره کافي ده "

کره کولي وویل ،" دلته اکثر کیمیاوي سره استعمالیږي خو دغویي سره هم شته یوه لاره داده چې دقسم قسم ترکیبونو خاوره بیله بیله ډېرۍ کړو او بیا په هر یوې کې تجربه وکړو چې کومه ورسره لګي . خو کاشکې په همدې خلاص شوي وای . آب او هوا خو زمونږ په لاس کې نه ده ، هلته.په افغانستان کې ستاسو آب وهوا څنګه وه ؟" ګلاجان وویل . " یره ، دکندوز آب وهوا خو داسې بویه چې دهمدې ځای په شان وه ، لمده بل ، ساړه یې همداسې دي ." کره-کولي بیا دپایپ په لګولو لګیا شو ،او عجیبه داچې داخلې یې اور واخیست . یو ژور کش یې ورکړ ، اوپه لاس یې دلوګو راپورته شوې غوړاسکې سره خورې کړې او په ارام غږ یې وویل ،"بس تجربه یې په موږ او کامیابي په خدای ."

نهم څپرکی

دمنی دآخر یوه ورځ ګلاجان او کره کولي په اور ګاډي کې دنیویارک په نیت روان شول .ګلاجان بې هغې هم بایدنیویارک ته تللی وای ، خو وېرېده چې لاربه ورکه کړي . داخبره یې کره کولي ته وکړه او هغه بې له دې چې ګلاجان ورنه وغواړي ، وویل ، " زما هم نیویارک ته زړه کېده ، چې یو ځلي دآزادۍ مجسمه په سترګو ووینم . "

دنیویارک په روز ویلټ نومي هوټل کې دمجاهدینو ګڼه ګونه وه . ټول مشران راغلي وو ، بلکه کشران یې ، چې یا به یې ورور و یا وراره او یا تحویلدار، داهم ورسره وو . هوټل ، لکه چې دکوم پاکستاني دی ، ځکه هره خوا غوړځني ، تور مخي ډېر لرو برکېدل او په انګلیسي کې یې د (ډ) او (ټ) نه کوکارې ایستلې . دملګرو ملتونو دعمومي اجلاس ورځې وې .

دکنفرانس لویه کوټه کې دمجاهدینو ډله ، لکه خیرات ته چې سره کېنیني سبا ناري ته پنډه وه . لویې ږیرې یې خلالولې او ، یو بل سره له پس پس نه وروسته به یې یو دبل ورانه ته تس ورکړ ، بیایې خوله په خندا چت ته ونیوله ، ونولېد .

دهوټل خادمان راغلل او دوی ته یې وویل چې سبناری په رستوران کې تیار دی خو دوی دترجمان په خوله ورته وویل چې همدلته یې راوړه . دهیئت کشرانو خپل څادرونه یوه په بل پسې وغوړول ، دسترخوان یې تری جورکړ خادمانو سرونه په تعجب وښورول او بیا په مایوسی لاړل چې درستوران نه ډوډۍ راوري او دوی یې په ځمکه وخوري.

شیبه پس دمجاهدینو پشهاژ او چرپار ګډو . یوه یې دبل نه پوښتنه وکړه . "مولوی صاحب داخوبه دخوک شودې نه وي؟" مولوي صاحب یوه ځوانکی ته چې کوز په ادب ناست و وویل ،" انجنیره ، دبوتل دا لیک ولوله چې دڅه شی شودې دي ؟" دهر مشر سره په امریکا کې اوسیدونکی یو ترجمان هم و ، یا به یې خپلوان یا دتنظیم غړي وو ، چې دتعلیم دپاره یې دجهاد په کالونو کې امریکاته استولی و و. دغه ځوانان هرکال امریکا دخواخوږۍ په نامه دبیلو تنظیمونو نه امریکا ته رابلل . یکی یوه تنظیم ځپل غړي امریکاته.نه ور پریښول او هغه دخالص و . هغه به ویل چې دوی هلته په امریکا کې کاپران کیږي . دغو ترجمانانو زیاترو دلته امریکایي چارې کولې او ګویا که حل نه وي نونیمه حل شوي وو خو د هیئت دراتګ دخبر سره به یې په بیړه ږیرې پریښودې او یونیم څادر ، وطني جامې او تسپې به یې دبوختۍ نه راوایستلې . کرۍ ورځ به دخپل مشر پسې روان وو او شپې به دهوټل په کومه خونه کې دڅادر لاندې ویده شول . یو خو عمومي لیدلې ، کتل او مجلسونه وو چې هلته له افغانی او امریکایي لوري یو رسمې ترجمان ترجمې کولې. مشرانو په خپله هم په پیښور کې یوه څه په انګریزۍ ژبه ګوتې وهلې وې او کله کله یې دخپل ترجمان نه خبره اخیسته او خپله به ورګډ شول ، پښتو اړانه به یې داسې په انګریزۍ واړوله چې امریکایي لوری به یې دځان پورې اریان کړ . دپیښور " کوم چه دی "به یې ډېر پکې وایه our jahad which is,it is not pight por Afghnistan , it is for islam. If it was for afghanistan man can tell monster after it, but the thing which is is afghan made of mud, he die, but islam no die مانا زموږ جهاد کوم چه دی ،دافغانستان دپاره جګړه نه ده ، داسلام دپاره ده ، که یوازې دافغانستان دپاره وای ، نوسړی به ویلی وو چې ، یره ، بلا ورپسې . خبره کومه چې ده داده چې افغان خودخاورې نه جوړ بنیادم دی ، فاني دی ، مګر اسلام

باقي دی . نو بیا وروسته نورو په مشر شاباسي وایه : یـره مولویصاحب ، عجب غابښ ماتوونکی ځواب دې ورکـړ!" ددوی خپلـو ترجمانـانو بـه رڼې رڼې ورتـه کتلې او خوله به یې نشوه چوله کولای .

مګر هر مشر خصوصی لیدل کتل ، ځانله خارجی ګماشته ګان لرل ، خارجی خبریال چې ددوی جبهې ته دفلم اخیستلو لپاره تللی و ، دسي ا ی اې مـامور چې په پیښور کې ده ته موظف و او هیڅ بې هیڅه په همدې وخـت کـې پـه روزویلټ هوټل ورپیښ شوی و ، دکانګرس وکیل چې ده خپلې جبهې ته بیولی و . هر مشر دغه خواخوږي ، دتماس دغه چینلونه له بل مشـر نـه پټ ساتل او چې به سړی راغی نو دهوټل خپلې کوټې ته به یې بوته . ترجمان به یـې هـم خپل اتباري سړی و .

دانو دمجاهدینوهماغه پیره وه چې بیایې په واشنګټن کې ریګن ته داسـلام په دین دمشرف کېدو بلنه ورکړې وه او هغه ویلـیوو چـې " داخـو دې پـه زړه پورې خـبره وکـړه !" وروسـته چـې بیـا خلکـو دهیئـت مشر ملامتـاوه چـې مولویصاحب ، ته دافغان ولس دتبلیغ دپاره رالیږلې وې او که دافغانانو دداعیي په خـاطر ؟" مولویصـاحب ، لکـه همیـش ، غـابښ مـاتوونکی ځواب ورکـړی و ، "هلکه، ځان پوه کړه . زه دافغان ولس رالیږلی نه یم ، داسـلام داعیـي رالیـږلی یم."

په دویمه درجه مشرانو کې دکندوز دنازکمیر په نامه دیوه مشهور بـای وراره قوماندان ځیرک میر ، هم و چې دګلاجان سره یې ان دپیښور نـه خـط کتـابت درلود . ګلاجان ورنه دختکو دبیل قسمونو تخمونه غوښتی وو او هغه لوز کړې و چې داپیرته چې امریکا ته راشي نو اک ناک یې دځانـه سـره راوړي . ګلاجـان دکره کولی سره دهمدې دپاره دروزویلټ هوټل ته راغلـی و . ذواړه دخونې په کوز سر کې ځانله ناست وو . ځیرک میر به کله کله ورته وموسل خو نـورو تـه یې ددوی دمعرفی کولو تکل نه کاوه . دګلاجـان زړه میښ میښ کېده چـې دمشرانو سره د زړه خواله وکړي خو په دې ورځو کـې پـه هـوټل کـې دومـره دقسم قسم افغانانو ګڼه ګوڼه روانه وه چې چا ګلاجان ته کتل قـدرې هـم نـه . دی یو کشر سړی و او چندانې به نه وخپه شوی خودلته دکره کولی په مخ کې

شرمېده چې وطنوالو هيڅ راى نه پرې واهه . نو دختکى دتخمونـو داخيسـتلو سره سمدلاسه ، بې خداى پامانى دخپل ملګرى سره روان شو .

نيويارک درې بغرى دى ، آسمان خراشونه ، بازارونه او منډيى يې ديهودانو دي . تنګې کوڅې ، قاچاق خانې، دغلو او غدوى او قتلونو ځالې دتورانو .قمار خانې او دکچنيو سالونونه يې دسسلى دکمبينو او جان ګاټې دډلـو بدماشـانو او مافيا دکره کولي سره ، دګلاجان سات څو ورځې يوڅه تېر شو ، البتـه د ويـرې سره . دنيويارک دنګو مانيو يې سرګرځاوه او دتورانو تورو خونو او ناآشنا غرګيـو يې په زړه کې ترهه پيدا کوله . دتورانو يوې لويې ډلې د آزادى مجسمې سيل ته بوتلل . داديوې چتې پيغلې مجسمه وه ، دسرچـار چـاپيره يـې درنا دشـغلو شپول واوپه يوه لاس کې يې يو مشال نيولى و . تـرې لانـدې پـه يـوه دړه څه ليکل شوي وو او کره کولى يې داسې ترجمه وکړه : دنړى نتلو ، وږو ، رټلو ، بې کورو ، راشئ ، زما غېږ درته خلاصــه ده او مادرتـه دآزادى مشال بـل سـاتلى دى.دشپې له خوا يې دزمکې لاندې په نيمــه تيـاره خونـو کـې دتورانـو جـاز موسيقى او نڅاګانې ورباندې وليدې . دګلاجان دې خبرې ته ډېـر پـام و چـې توران چې عشقى بدلې بولې هم ځانونه داسـې ورسـره خـوځوي ، لکـه کـوم مرموز بوت ته چې عبادت کوي .

چې بيرته دخپلو تخمونو دډبلى سره اريزوناته ، خپل کلى تـه ورسـېدل نـو ايله د ګلاجان سياله وشوه .

لسم څپركى

ګلاجان ايله دومره پوهېده چې په امريكا كې لويې لارې هره يوه يـو نمبر لري ، كه لمبر جفت و ، نو لار دختيځ نه لويديځ ته او كه طاق ونـو دشـمال نـه جنوب ته غځيدلې ده .

اتم لمبر لويه لار ، نيغ په نيغه داريزونانه دكاليفورنيا ښكلى ښار ، سانتيا ګو ته چې دځينو مهاجرو افغانانو ځاله ده ورځي . دلارې دواړو غاړو تـه كـال دولـس مياشتې ونې ، غنې او شنيلي دي ، داريزوناپلوته دزقوم او نورې اغزنې ونــې او دكاليفورنيا خواته دنښترو او نـورو تـل زرغونـو ونـو ګڼ ځنګلونـه . سوسـي او ګلاجان په همدې لار كاليفورنيا ته دكوم افغان واده تـه ور روان وو . پـه اصل

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې دی انور په تلفون کې وربللی و ، چې هم به دکالیفورنیا سیل وکړي او هم به واده وخوري او ګلاجان چې لایې موټر چلول زده نه وو ، سوسي دځانه سره قنجوغه کړه ، بلکه ځان یې دهغې پوزې قنجوغه کړ .

دافغانانو واده نه و ، بله تماشه وه . ګلاجان نه پوهېده چې افغانانو په کابل کې هم ودونه همداسې کول ، په دې فرق چې کمیسونه لږ تر اوس نه اوږده ، ګریوانونه یو څه ناارتي . اوس ترپوندې نیایسته زیات جګ ، دورانه تر غړي پورې بربنډ . دګریوان کوز ترهغې پورې چاک چې دتېر ناوه یې دنامه دغوټی پورې ښکاریده . انور دخپلې امریکایي ګرل فرینډې سره یو قسم موزیک ته تاو راتاو کېده چې په غوږو ډېره ناتراشه لګېده .دسنذرغاړو غږ په دې جګ ، جړ ساز کې ورک و ، ایله دومره ښکارېده چې خوله یې ښوري او یو قسم دمبوره یې لاس کې نیولې چې یو مزی یې چېرته برق کې ټینګ دی او پخپله هم کله په وړاندې او کله وروسته غبرګېده او سترګې یې کله داسې پټولې ،لکه ربښتیا چې کومه سوې سندره بولي. خوچې.ښه به غوږ شو.نو هسې ایرانی پارسي به یې اورېده ، لکه بوی سرش بر بره ، طوطی سبزش خره ، آهینه ګوش بره ، دوستت دارم خر خره او همدغسې نورې قافیې چې په کندوز کې به تاجکو ماشومانو بللې او لاس په لاس به د ونې نه چاپېره تاوېدل .

دسوسي هم ګډاته زړه کېده خو ګلاجان ته یې کتل چې لکه بوت یوې ځوانه ولاړ دی . کوم چاسوسي ته دنخابلنه ورکړه ، هغې ګلاجان ته وکتل چې په خپل ځای میخکوب په مرموزه موسکا خپل دکوکاکولا ګیلاس ته خیر دی . سوسي هم دنورو په شان په دې غربنده نڅا ورګډه شوه . پس له ډېره وخته چا د ډوډی دتیارېدو غږ وکړ . عجیبه ده چې افغانانو امریکایي توب زیاتره دنمایش لپاره کاوه ، خو چې دډوډی خبره راغله نو امریکایي نوبت او بل ته لار ورکول هېر وو ، ټولو دپسونو درمې په شان دډوډی په سالون برید ښخ کړ . دا امریکایي عادت هم هېر و چې یو ځلې قاب ډک شي نو بیا خو باید میلمه دمیز شاوخوا نورو ته پرېږدي . دزیاترو خلکو په لاس کې یونه ، دوه او کله لادرې بشقابونه وو او هر چا خپل زوی لوړته غړونه کول . زړې بوډی ، چې لایې هم څپوټي په سرکاوه ، هم له نورو کمې نه وې . دبی بی حاجي په نامه یوې بوډی که ټول نه ونو نیم غوری په نګوښېدا دځانه سره روان کړی و .

ګلاجان چې لاهم په بله کوټه کې دخپل ګیلاس سره ولاړ پاتې و ،وموسل . په همدې کې دګلاجان یوې نجلۍ ته پام شو چې دکوټې په بل سر کې یوازې ولاړه وه . دهغې جامې سم دم کوچانۍ وې ، خو دهرې ورځې نه ، بلکه دودونو او اخترونو کوچانۍ . یوتیک یې هم په تندره ، بلکه دپیکې په سر ځلېده ددرو رنګونو درایې جامویې دپانوس رڼاکوله . له سترګو یې دوحشي آس شغلې ختلې . یوه شیبه خو ګلاجان ترور شو ، دکندوز د ودونو چتې یې سترګو ته ودرېدې چې هیڅ بې هیځه ، لکه زرګې لر او برکېدې او خپله ښکلا یې په خلکو زباتله . ګلاجان سترګې وموښلې ، چې هسې پریښانۍ به وړي و ، خونه نجلۍ وه او دیوال ته یې تکیه وهلې وه، لکه خوب چې ویني ، ګوري چې هغه هم ده ته ځیره ده . په همدې خوب کې یې ولیدل چې په ورو ورو قدم وچتوی او دده خواته راځي . ګلاجان لاحول وویله او سر یې دې خواها خوا وښوراوه چې په سدشي ، خو نجلۍ لاهم دده لوري ته قدمونه وچتول . هغه وخت یې تکان وخوړ چې نجلۍ مخامخ ودرېده اوپوښتنه یې وکړه."وطنداره، څنګه دې وموسل ؟" ګلاجان وویل ،"هسې ، څه مقصد مې نه و ." نجلۍ وویل، " نه ، په زړه کې دې څه وګرځېدل چې موسک شوې ؟" ګلاجان چې لا یې هم خپل ګیلاس ته کتل وویل ، " هسې ، دخپل وطن دبزکشۍ صحنه راته سترګوته ودرېده . ورته ګوره مه ، خو هغه زړه ښځه وینې ، چې په کونج کې ناسته ده ، هغې ، لکه چې بزدحلال دایرې ته ورساوه." نجلۍ یوه مسته خندا وکړه او دډوډۍ سالون ته روانه شوه . ګلاجان چې په زړه کې یې ډېره دخندا سره جوړه وه ، کله کله بوډۍ ته کتل چې شوله سرپوې او لاندنۍ ژامه یې دهرکپ سره په پاسنۍ پورې نښلې . یوه شو چې غاښ یې نشته، کړشو په ده ، هم یې زړه پرې خوړېده او هم یې خپله خندا نه شوه درولی .دکندوز دژمې یوه شپه ورپه یادشوه چې خویندو یې دملواري دمور په خوله کې دګوړې کندوری ایښی و . هغه هم دقرنونو وه . په دې شپه یې ماشومانوته دنامستلم با- چاکیسه کړې وه او بیا په نیمایې کې ، پخپله خوب وړې وه . خوله یې وازه نیولې وه ، دوی چې ګوره ورواچوله ، نوبیا یې هرڅه انتظار وایست چې کومه پیښه به وشي ، خوهغه هماغسې ، خوله له ویلې شوې ګوړې ډکه ویده وه . ګلاجان په همدې فکر کې و چې کتل یې هماغه نجلۍ ددوو ډکو قابونو سره

بېرته راغله او په خندا یې وویل ، " ماهم وزه دحلالې دایرې ته راوړله خو چندانې شي پکې نه و پاتې . " ګلاجان چې ورته وکتل نو د زړه په کوم ځای کې یې دګرز ګوزار وشو . بیرته یې سترګې په خپل ګیلاس ښخې کړې . نجلۍ لاهم خندل خو ورو ورو یې خندا په موسکا بدله شوه اوپه شرمیندګوکي غږ یې وویل ، " هـن، درواخله ،"ګلاجان لاس وروغځاوه او بې له دې چې ورته وګوري، بشقاب یې ترې واخیست. نجلۍ په چوکۍ کښیناسته او ده ته یې هم ست وکړ. دواړه په آرامه او بې خبرو په خوړلو لګیاشول . وروسته نجلۍ دده نه قاب واخیست ، ورکه شوه . ګلاجان دځانه سره ویل ، " بیخ دې ووزه ، په دې ښایست . !"

سوسي را پیدا شوه اوګلاجان ته یې وویل ، " یوه بجه ده ، بیرته روان نه شو؟" ګلاجان وویل ، " اصلي ما ملې لاپاتې دي . بیغمه خپله ګډاکوه ." څه کش وکړې شروع شو .څو کسو یو میز ، دوه چوکۍ په یوه جګې چوترې کې کیښودې . له بلې خونې یې ناوې راوستله ، ګرچاپیر یې ماشومان لر اوبر کېدل، په سریې قرآن وربانديې نیولی و او کومه بدله یې ویله چې " استه برو ، مای مان استه برو . شاې خوبان استه برو ، دختر خان استه برو ." سوسي پوښتنه وکړه ، " داخه وایي ، دا څه لوبه ده ؟" ګلاجان وویل ، "زه نه په پوهیږم ، دهندوانو یا ایرانیانو کوم دود به وي " عجیبه داوه چې دناوې لمن دطاووس دلکۍ په شان ورپسې ځکیده ، چاترلکۍ نیولې وه ." ګلاجان ته خندا ورغله . خو تر شایې کوچانۍ نجلۍ ورو وویل " اوس نو وزه دلکۍ سره دحلال دایرې ته راوړي ." نجلۍ مخکې شوه او دګلاجان ملګرې سوسي ته یې وویل :" خاوند دې دی ؟" هغې په خندا وویل ، " کاشکې؟" بیایې نو ځان معرفی کړ، " زما نوم سوسي دی ، سوسان ټایلر." نجلۍ وویل ، " زه روهیلۍ یم ، ستا ملګری څوک دی ؟" سوسي لکه چې څه شراب یې چښلي وي وخندل ، " تاسو سره نه پیژنئ؟ روهیلۍ څه ښه نوم دی ، روهیلۍ داګلاجان دی ، په دویم نامه یې زه هم نه پوهیږم . ګلابه یې اول نوم وي ، جان یه یې وروستی ، بس موږ یې ګلاجان بولو ." بیایې ګلاجان ته مخ کړ ، " داستاسو وطنداره ، روهیلۍ ده. دې هم دویم نوم نه دی راکړی ، لکه چې په تاسو افغانانو باندې دنامه تنکسه راغلې " ناځاپه روهیلۍ ، لکه پخوایې چې اکټ کاوه بدله شوه . دسوسي سره یې په

لاس روغبړ وکړ خو ګلاجان ته یې مازې سروخوځاوه . درې واړه دناوې په سیل لګیاشول ، چاکومه آئینه ناوې او هلک ته ونیوله او بل چا دمالېدې کاسه لاس کې نیولې وه او هلک په کاچوغه دهغې نه کوم شی چې روهیلی ویل ، لیتی به وي ، دناوې په خوله کې ورکول . روهیلی دګلاجان نه پوښتنه وکړه ، " دناوې لاس مات دی که څنګه ؟" ګلاجان وموسل ، " نه ؛ دکابلیانو رسم همدادی ."

سوسي دې صحنې ته ډېره مدهوشه وه او شرابو یې بارخوګان لاهم ورسره کړي وو ، نو خوله یې له حیرانتیا وازه پاتې وه . روهیلی وویل ، " تاسو خولکه چې دکوم بل ایالت نه راغلې یئ ، دناوې کور رابللې یئ که دهلک ؟" ګلاجان وویل ، " خداکه هیڅارابللی یو ، هسې زما ملګری ، انور تلفون راته وکړ او موږ هم بدر راغلو." روهیلی وویل ، " داد بدر لفظ خولکه چې په ترکستان کې رواج دی ." ګلاجان په یو څه قهروویل ، " که ته یې ووایې نو څنګه به یې ووایې ؟ " روهیلی وویل ، " موږوایو ، ایسته راغلو ، یا ایسته راروان شوو . خوزه دکتغن دژبې سره آشنا یم ، یو تره مې په سپین زرکې مامور و او پلار مې دایلبند نه دراستنبدو په وخت کې زه یو څو ورځې هلته پریښودم . دا څو ورځې کالونه شول او مکتب مې هماغلته تر شپږم جماعته پورې ختم کړ . هرکال به مې تره په ژمي کې جلا آباد ته ، چې زموږ کډې وې ، راوستلم ."دګلاجان دلچسپي راوپارېده ، " په قام څوک یې ؟" هغې وویل ، " کوچی ." ګلاجان وویل ، "کوچان خو ډېرې طایفې لري ، اکاخیل ، ګاړی ، دستوخیل ، کندازیان ، کوم یو ؟" روهیلی وویل ، " داټول چې تاياد کړل نقلی دي ، زه اصیله احمدزی کوچی یم . " ګلاجان په تعجب وویل ، " ماویل ته ټوکې کوې چې وایې کوچی یم . موږ به چې دپسرلی له خوا دکوچانوکډې لیدې چې هر سهار به په ورځو ورځو دمیږو ،اوښانو ، لویو تره خولو سپیو سره دکلي شاته بدخشان ته تلې نوپه سړک باندې به ورته کښیناستو ، او ددوی سیل مو کاوه ، خو هغوی کندهاري کوچان وو . " روهیلی وویل ، " داحمدزو کډې هم پکې وې . بې هغې هم په آبول کې سره یو ځای کېدل او زما تره هم هماغلته ددرانی کوچانو سره خپلوی کړې وه چې بیا کندوز ته کډه شو " ګلاجان نیمه جدي او نیمه په ټوکه وویل ، " دکیږدی نه تر امریکا پورې خو ډېره لار ده ، دلته څنګه راغلې یې ؟" روهیلی یوه دنګ ځوان ته ګوته ونیوله ، " دهغه جوارګر دلیدو دپاره

راغلې يم ." ګلاجان وويل ، " خاوند دې دی ؟" روهيلې کټ کټ وخندل ، "نه، داجوارګر زما وړور دی ، رازق ." ګلاجان پښه نيولی شو، "نو جوارګر ولې ورته وايې ، ښايسته زلمی ښکاري ." روهيلې لکه چې ورور سره يې ضد وي وويـل ، "جوارګر خونو دی ، درينو نه نيولې دلاس ويګاس تر قمار خانو پورې يوه تـرې نه ده پاتې ... دچرګ نه نيولې تر آس او غويي پورې داسې شی به نه وي چـې دی وربانده شرط ونه ترې ." بيا يې پـه مينـه دخپـل ورور پسې چې ديـوې ببرسرې سره په نخالګياووکتل ، " خو څه وکړم ، په ژونـد کـې همـدا يـو ليـو ن غرتی وړور راپاتې دی ، " ګلاجان يې پښتو ويلو ته اريان و ، " مور او پلار نه لرې ؟" روهيلې په مسته خندا وويل ، " هرڅه لرم شـکر ، خـو رازق جـان دمـوره يـو دی" ددوی مرکه نوره هم ګرمېدله خو سوسی ګلاجان پـه ډوډي (پـه نيغـرک) وواهه او ګويا دتګ تلوسه يې ښودله . چې دا ونه شونو ګلاجان يې په راښکلـو دکوټې نه وايست . خدای پاماني هم دګلاجان د زړه سره شاته پاتې شوه .

دسهار درې بجې چې سوسی او ګلاجان بېرته اريزوناته روان وو پـه لارکـې ګلاجان دسوسی نه پوښتنه وکړه ، " دروهيلې لمبر دې واخيست ؟" خو سوسـی نيمه نشه په ډرايو بوخته وه ، دسړک بيلوونکې نښې يې بيندو دارابوپه مينځ کـې وې ، موټر بې غمه کوږ ووږ روان و او سوسي ورسره ټالی خوړلې . خماري نيمه خلاصې سترګې يې ګلاجان ته کړې او ځواب يې ورکړ "روهيلـی يـې بيـا څوک ده ؟"

يوولسم څپرکی

ګلاجان په اول ځل ساراپي خړ تومی چرګان لېدل چې هره خـوا الـوزي . دی او کره کولي هم دنورو پـه شـان پـه ښکـار وتلـی وو . دنوامـبر مياشـت وه خودمنې بارانونه لا شروع شوي نه وو . چې روانـېدل ، ګلاجـان پوښتنـه وکـړه چې په امريکا کې دښکار دپاره اجازه په کار ده ؟کره کولي ويل ، چې هر ښکار بيله اجازه او ليسنس لري . حتی کبان هم بې وخته نيولی نشې . يـو خـو بـايد دهغوی دنسل ګېزې وخت نه وي ، بله داچې يوازې نر به يې ولې . پـه کبـانو کې دنر ښځې فرق نشته ، مګر دښکار موسم يې معلوم دی او په هره پـيره کـې دا ټاکل شوې ده چې څومره کبان نيولی شی او دکب لويوالی بايد څو انچـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي . دخړتومي چرګانو يوازې دنر چرګ اجازه شته . دهر ښکار وخت او موسم معلوم دی . نوامبر يې هغې هم دشکر دورځې مياشت ده . ددې مياشتې په څلورمه پنجشنبه مور امريکايان کاله په سر يو خړتومی چرګ وريتوو او ديو قسم سارايي ترشو دانوسره يې خورو. دهر ځای نه دکورنۍ غړي په يوه ميز را غونډيږي ، دډوډۍ نه سرکې دخدای شکر ادا کوي چې دوی ته يې داسې ښېرازه ملک ورکړی دی . په دې مياشت دغرڅو ښکار هم مجاز دی . خو چې ودې ويشت نو پوليس ته به يې ورښکاره کوې چې هغه يې دنر ښځې تصديق وکړي او دا ومني چې کبلی او وروکی نه دی ، په هماغې قسم مرده کی چې په دې فصل کې يې اجازه ده ، په هماغې ګولۍ دې ويشتلی دی . په ژمي کې چې غرڅې کلو او ښارونو او هوارې ته مخه کوي ، هلته يې بيا په توپک دويشتلو اجازه نشته ، په ليندې او غشې يې ويشتلی شې . ګلاجان وويل ، "داخونوښکار نه شو ، بس سپورټ دی ." کره کولي وخندل ، "ښکار خو بې هغې هم سپورټ دی ." ګلاجان وويل ، " په مور کې ښکار دګيډې مړول دی ."

دولسم څپرکی

ټول ژمی ، ګلاجان او ملګرو يې دپسرلی دکر دپاره پلانونه جوړول . کره کولي په کاغذ باندې نقشې جوړولې . دسپارو او نوروشيانو دپاره يې لستونه جوړول کټلاګونه يې کتل ، دهغوی نه يې په تلفون کې دبيې پوښتنه کوله . سوسي چې د غره په لمنه کې يې دپلار نه څه جايداد ورپاتې و، سل ايکړه زمکه همداسې شړه پرته وه ، دهغې کاغذونه او قواله يې راپيدا کول ، دماليې اسناد يې راټولول . يوه ورځ دکره کولي او ګلاجان سره ولاړه او دخپلې زمکې چار چاپيره يې په درو ورځوکې دلرګی کټاره تاوکړه . خوپالين ويل ، " ډير به ورته نه ليواله کيږو ، ځکه چې که کار ورنه کړي بيا به مو زړونه خوړين وي ." پخپله پالين هم وزګاره نه وه ، هرشی ته يې دوسيه واچوله او چې به کوم سند يا معلومات په کار شول نو هغې به په کمپيوټر کې پيدا کاوه . په ټولو کې ګلاجان بيکاره و . لټ نه و . خو دامريکا په لارو چارو يې سرچندانې نه

خلاصېده . کله به حیران شو چې دا امریکایان ولې هرشـي تـه دومره پلانونـه جوړوي ، ولې دومره منظم دي . په وطن کې خو ورځه ، یوه پرې سپره کـړه ، او ویې کړه . یوه ورځ یوه بله عجیبه پیښه شوه چې ګلاجان ورته دخندا شین و. کره کولي ورته وویل ،" دختکی تخمونه چېرتـه دي .؟" ګلاجـان ورتـه هغـه لوی کدو وښود چې په تاخچه کې ایښی و . کره کولي هغه راکوز کړ ، سر یـې خلاص کړ ، ټول تخمونه چې لاسره سرېښ و له بیلو کښوړو نـه چـې وربـاندې دتخم قسمونه په نښه شوي وو وایستل ، کښوړې او کدو یې دیوه سپین کاغذ پـه سروښندل او بیرته یې ځای پـه ځای کـړې سـر یـې ټینګ کـړ او ټول یـې پـه ریفریجریټر کې کېښودل . کاغذ یې سره را ټول کړ او څه خاوره چې پکې راټوله وه هغه یې دپوړۍ په شان . ټینګه کړه ، په پاکټ کې یـې کېښوده ، څه شـی یې وربانده ولیکل ، دپوستې ټکټ یې پرې ولګاوه ، په یوه بل کاغذ کـې یـې کوم شی ولیکه ، داټول یې په پاکټ کې واچول ، سرېې ورله سرېښ کړ او لـه کوټې ووووت . شیبه پس چې ستون شونو وې ویل، " بس ، دخاورې کار هم سـم شو ، دکرنې دفتر ته مې ولېږه چې خاوره یې تجزیه کړي ." ګلاجان کـټ کـټ وخندل ، " عجب به یې تجزیه کړې ! . ماته به دې پخوا ویلی وو چې یو بوتـل خاوره مې هم راغوښتې وای . دغه دوړې چې تـاراټولې کـړې ، داڅه دللمـې دي او څه داسقلان ، مانا څه دللمي ختکیـو دي او څه دآبـی ، نـوښه بـه یـې تجزیه کړي " !" سوسی او پالین هم وخندل خوکره کولی په چـوپـه خولـه بیا دخپل پایپ سره چې میرات مړی هیڅ اورنه اخیست ، پهلوانی شروع کړه .

دیارلسم څپرکی

ماوتسی تونګ په چین کې خپل څلور تنه مخالفان ګینګ آف فور مانا څلـور بدما شان بلل . پالین هم خپلې ډلې ته ګینګ آف فور ویل . ددوی غونـډه اوس تقریباً هرمازیګر وه . داسې نه وه چې یوازې په خپلـې پـروژې غـږېدل ، بلکـه هریوه دخپلې ورځې دکار نامو کیسې کولې او په سبا به یې په همـدې لـړ کـې دنوو پیښو غبرګون ورسره کاوه . ټول دګلاجان سـره دچـایو پـه څښلـو روږدي شوي وو. یو مازیګر خبره په هغه پادري راغلـه چـې دګلاجـان سپانسر شـوی و اوس یې هره یکشنبه ګلاجان ته دکلیسا دڼګ بلنه ورکوله . په ټولو کـې سوسـي

پادري ته ډېره په غوسه وه . يوه ورځ خوېې صفا ورته ويلي وو، "مقدسـه پـلاره، دخدای په دې لويه ورشو کې ډېر دينونه ، ډېرې عقيـدې او لارې شـته . مـوږ عيسويان يو خو دحقيقت کلی زموږ په لاس کې نـه ده . ګلاجـان مسـلمان دی ولې يـې ځوروې ؟ زمـوږ پيغمـبر ، جـيزس (عيسـی) منـي ، ديـهودانو پيغمـبر ، موزس(موسی) مني ، انصاف خوداوايي چې موږ هم بايد دده پيغمـبر ، محمـد ومنو . که يې نه منو وخويې زغمو." ددې يکشنبې په سهار بيا پادري تلفون کړی و . پالين وويل ،" يره دغه پادريان خوداسې دي ، لکه مچان ، چې يو وارې يـو ځای ، شی پيداکړی نو بيا يې چې هر څو شړې ، بيرته راځي . مچ وژونی يـې يوازينی چاره ده ." خوکره کولي ورباندې غږ کړ، " پالين يو څه سوکه شه ، ټوله پادريـان مـه سپکوه ." پـه همـدې کـې بيـا د تلفـون شـرنګی شـو ، ګلاجـان ورپاڅېده،"پادري به وي " خو چې تلفون يې جګ کړ د يوې نجلی غـږ وچـې پښتو يې ويله . ګلاجان لاس په غوږی پوښ کړ ، ملګروته يې اشـاره وکـړه چـې غلي شئ او دروهيلی سره يې خبرې شروع کـړې ، هغـوی دده ليوالتيـا ، دده ژبه او دمخ سوروالی څاره .تقريباَنيم ساعت ګلاجان په تلفـون کـې مشـغول و ، داسې ښکارېدل چې مقابل لوري ډېر غږېږي او ګلاجان غوږ نيسي .

چې تلفون خلاص شو نو ګلاجان نوروته کړل ،" تاسو امريکايان ريډيو څه ته وايئ؟" پالين وويل ، " ريډيو هغه ماشين دی چې خلک خبرې پکې کوي او موږ يې اورو." ګلاجان وويل ، " نه کوم قسم لوبه ده ، که څه بلا ؟" سوسی په خنـدا وويل ، "نو ريډيو نه ده ، بلکه روډيو ده . رښتيـا بلـه هفتـه دالوبـه همدلتـه پـه اريزونا کې زموږ دښارنه بهر کيږي . تابه هـم ورولـو ." ګلاجـان پـه وارخطـايی وويـل،" دا نجلی چـې تلفـون کـړی و ، " سوسـی تـه يـې وکتـل ، " هماغـه دسانتياګونجلی ده ، وايي چې دخپل ورور سره دريډيو يې بولئ کـه بلـه بـلا ، دهمدې لوبې سيل ته راځي او وايي که دلته ورته ديوې شپې داوسېدو دکـوم هوټل بندو بست وکړو . "

کره کولي چې مړ پايپ يـې کشکوده اوپـه چوکـی کـې وړانـدې وروسـته زنګيده وويل ، " ولـې همدلتـه دانـور پـه خونـه کـې ورتـه ځای نـه جـوړوو؟" دګلاجان رنګ سور شو ، " ښځه ده ، ورور يـې ورسـره دی ، زه دوه بسـترې نـه لرم. دميلمه دپاره هيڅ شی هم نه لرم ، افغانـان بـه تاسـو تـه معلـوم نـه وي ،

هغوی بل قسم میلمانه دي . " پالین حملې ته تیاره وه ، " نو نجلی دې ستاسره په بستر کې څملي ، څه کیږي ؟" ګلاجان ترخه کاته ورشتی کړل خو سوسي مرستې ته ورودانګل ، " زه به یو بستر را وړم . " ماښام چې ګینګ روانېده نو کره ـ کولي ، یو ځلې شاته وکتل ، همداسې مړ پایپ په خوله ، یې ګلاجان ته په موسکا دشیطنت نه ډک ستر ګک وواهه .

څوارلسم څپرکی

په سبا چې ګینګ راغی نو ګلاجان دکره کولي نه دزروډیو دلوبې پوښتنه وکړه . کره کولي ، خپل پایپ ته چې په اول کوشش یې ولګاوه خامتما په خپلې همیشکي چوکی تالی خوړلې او په آب وتاب یې ګلاجان ته معلومات ورکول :

روډیو لوبه نه ده ، لیونتوب دی ، ځان مرګ ته ورکول دي . دځنګلونو وحشی آس راولي او څوک دې نر شي همداسې شاتوری دې پرې سپور شي . هلته لرې بیا دغویانو دسپرلی میدان دی ، ډېر لوی دپیل په شان ینده غویان وي چې دډېرې مستی ښکرونه دکتارو او ونو سره جنګوي . دغه دواړه داسې تازه وي چې تر اوسه یې په شاباندې سپرلی او په غاړه جغ نه وي لیدلی . ځینو خویې په اول ځل هغه بنیادم لیدلی چې دی یې په ځنګله کې په غشی بیهوشه کړی او همداسې بې هوښه یه سرتړلی واګون کې یې نیغ دروډیو میدان ته راوړي .

آس یاغویې په یوې اوږدې ویالې کې دریدلی وي ، چې دپاسه پرې لوبغاړی ټوپ کړي ، نومیدان ته راخوشې شي او هره خوا ټوپونه وهي ، لوبغاړی باید اته ثانیې دهغې په شاسپور پاتې شي ، بیا که راولویږي هم باک یې نشته . دآس سره خویوڅه ګوزاره کیږي ځکه دهغې په طبیعت کې په بنیادم پښه کیښودل نشته او که لوبغاړی له اولې لتې بچ شو نو ایله لاس وپښې به یې خوږ یامات شي . دغویې په برخه کې خو که مرګ نه وي خطر خو خامخا شته ، ځکه چې لوبغاړی پریووت ، نو دادکاپر شي لنډ پرې راتاو شي او په تیرو ښکرونو یې ترهغې مروړي او هواته ارتوي او بیرته یې نیسي چې نور شورونه خوري دانو دمچ او پیل جنګ دی ، بنیادم دګټلو هیڅ چانس نه لري . خو

کاوبایان یې یا دپیسو دپاره کوي چې قهرمانان هرکال په بیلو ایالتونو کې دهمدې روډیو له برکته درې ځلورمیلیونه ډالره ګټي اویایې بس دځیلې ناړامۍ دخړوبولو او ښودولو دپاره کوي.

په بل شنه سهار خور ورور راورسیدل او دروغبړ نه پس سمدلاسه دګینګ سره په ګډه دلوبې سیل ته روان شول.

دلوبې دمیدان نه چارچاپیره ډرګیو دیوال تاو شوی و. ښایسته زیات خلک وو ځینې کاوبایان دخپلو چترې وزمه پلنو خولیو سره دلوبغالي په دیوال ناست وو او ننداره‌چیان ددیوال نه بهر په لرګینو اندرپایو چې پوړی پوړی جوړې شوې وې ناست وو. کاوبایانو میدان ته کتل، اوږدې دسندرا دځرمنې موزې په پښو، سره دسمالونه په غاړه پراته، ځینو دتماکو پاڼې ژدویلې، هرې خواته یې لاړې توکلې.

دګلاجان په اټکل زر دولس سوه کسان سیل ته راغلي وو، بسته کورنۍ دماشومانو سره په رنګ رنګ جامو. ځینې دکاوبایی خولۍ سره ناست وو. دکوکاکولا بوتل په یوه لاس او دپولیو ډک کاغذی ګیلاس په بل لاس، ټولو هغې ځپرۍ ته کتل چې کاوبای دآس سره ترې میدان ته راوزي. دې دملګرو او میلمنو سره په یوه قطار کې ناست و. دروهیلي ورور رازق. په خپله روهیلۍ او بیا دې او بلې خواته یې پالین، سوسي او کره کولي ... داسې ښکاریده چې روهیلۍ چنداني د لوبې دننداړې لیواله نه ده او دده سره یې خبرو ته تلوسه ډیره ده. پوښتنه یې وکړه. "مور ته مو هوټل سرشته کړی دی؟" ګلاجان وویل،" هوټل څه کوئ، زما کوډله شته، تاسودواړو ته مې بسترې پکې ایښې دي."ګلاجان غوښتل چې د روهیلۍ نه پوښتنه‌وکړي چې دده تلفون یې څنګه پیداکړ، خو بیا یې پام شو چې ټور به نمبر ورکړی وي. په لوډسپیکرونو کې دآسونو او دهغو دجوړه کاوبایانو نومونه یادیدل او دخلکو دچکچکونه ګلاجان پوهیده چې دانوزبده پهلوانان دي. په ګلاجان هم یو قسم دانتظار لیوالتیا راغلې وه او ورسره یو قسم بله لیوالتیا هم دروهیلۍ له شغلو ورتیریده. په همدې کې اول کاوبای دآس په سپرلۍ راووت آس لامیدان ته راوتلی نه و چې ټوپونه او ځینجکې یې شروع کړې. کاوبای هم ورسره کله دې خواکله ها خواتالي خوړلې. آس لا دمیدان بل سر ته رسیدلی نه و چې کاوبای را

پریووت، څوکسو په منډه هغه را پاځوه ، خولۍ یې ، را وچته کړه او سیب ته یې کړ . لوډسپیکر وویل ، " څلورثانیې !" ګویا ویې نـه ګټلـه . بـل کاوبـای دخلکـو دچکچکو سره راوووت ، آس هرې خواټوپونه وهـل او کاوبـای ځان ورپـورې ، لکه سریښ شوی چې وي ، ټینګ کړی و . دروهلیې ورور د شوق نه ټوپونه پیـل کړل او چاورته دشانه نارې کړې ، " څوانه ، کښینه ! ، زموږ مخه دې بنده کـړې ده . " روهیلۍ خپل ورور له کرتۍ راکش کړ . لوډسپیکر بیا غږ کړ ، "اوه ثـانیې ، یوه ثانیه کم راغی "

لوډسپیکر وویل ، " داخلی داسې یو آس راووزي چې تر اوسه پورې چاپـښه نه ده ورباندې اړولې او له همدې کبله موږ ورباندې دکوه قاف دشهزاده نـوم ایښی دی .او دهغې انعام دی ، شل زره ډالـره . " دخلکـو چکچکـې ، هـلا لا جوړه شوه اوټولو سترګي څپرۍ ته نیولې وې . په همدې کې یو کاوبای دیـوه تورآس سره خرامانه راووت ، آس غاړه یوې خواته کـږه کـړې وه . او خلکـو هلا لا جوړه کړه . کاوبای خلکوته په احترام لاس دخپلې لوپې خولۍ زۍ ته ور وړخو وروته رسېد . آس داسې جګ ټوپ وکړ چې کاوبای څوثانیې ارتـې پـښې په هواکې پاتې شو او بیا په زمکه راولوید .لوډسپیکر غږ کړ، " څلورثانیې " بیانو اټونسرداټوکه هم وکړه ، " نه مې وو درته ویلی ؟" دګلاجان تلوسه مخ په زیاتېدو وه . اوکه هر څه روهیلۍ ورته خبرې کولې دی پرې نه پوهېده . بـل کاوبـای دهمدې آس سره میدان ته راغی . خو دهغـه حـال هـم همداشـو .لوډسـپیکر وویل ، "داسې ښکاري چې په دې آس کې ، په شلو زرو ډالرو کـېـږي، دبنیـادم برخه نشته .نوبل آس به راولـو ." لوبـه ترمـازیګره پـورې روانـه وه .لوډسـپیکر وویل، " دابه زموږ وروستـی آس وي ." رازق ګلاجـان تـه وویـل ،" ودې لیـده ، دامریکابزکشي ؟" ګلاجان وویل ، " داکاوبایان خو زموږ ازبکوچاپ اندازانوتـه کوزه هم نشي نیولی !" رازق په ټوکه ګلاجان ته چلنج ورکړ ، " یـره ، زرډالـره درکوم که په دې آسونو دې پښه واړوله ." ګلاجـان وویـل ، " هنـدوان څوک . اوښان څوک ، زه څوچاپ انداز نه یم ، مـادخپل وطـن ازبـک چـاپ انـدازان یادول ." رازق لاهم زړور شو، " نو ته هسې لافـې ولـې کـوې.ازبـک یـادوې او ازبک یادوې . ازبک دکاوبایانو نسوارهم نه دي . اوکه پخپله دومره نریـې داګز دایي میدان !" ګلاجان څو شیبې روهیلۍ ته وکتل او بیا یې رازق تـه وویـل ،

یره داشرط خو درسره تړم ، خوزر ډالره به په کیشتونو درکوم ، ټولې روپۍ اوس نه لرم ." رازق په حیرانۍ ګلاجان ته وکتل ، "ربنتیاوایې ؟" ګلاجان سروښوراوه او نور یې هیڅ ونه ویل .رازق خپل دکوکاکولا بوتل روهیلي ته ورکړ او پا څېد، دلوډسپیکر اورفریانو پلوته چې دمیدان په بل سر کې په جګې چوتـرې ولاړ وو ورغی . له یوڅه ځنډ نه پس ، لوډسپیکر غږ کړ ،"ښاغلیو اومیرمنو، یو نوی زیری ! په ننداړچیانو کې چا دکوه قاف شهزاده ته چلنج ورکړی دی ." ننداړچیانو په یوه غږ په ملنډو دخنداغریو جوړکړ . په دغسې لوبو کې بـه کلـه ځینـې مسخره ټوکماران درنګینو جامو سره راووتل او په یوه ډنګر یابو سپاره به میدان تـه ګډ شول ، آس به په لاره سم تلی نه شو خو دوی به ځانونه دې خواهاخوا ګړول ، لوډسپیکر وویل ، "داسړی دافغانستان نه راغلی مهاجر ګولاجین ، دی ، خـدای دې وکړي چې نوم مې سم تلفظ کړی وي " دخلکو خنـدا او چکچکـې نـورې هم زیاتې شوې .

کره کولي او نورومـلګرو یې ګلاجان ته کتل ، چې آرام ، په چورت کې ډوب په خپل ځای ناست وو . رازق راغی او ګلاجان یې ترلاس ونیو ، دهغه ددربېدو سره خلکو ورته لاسونه وپړقول ، په ملنډو نه ، بلکه په یو قسم زړه سواندې چـې امریکایان یې معمولاً دخوارو خارجیانو پـه هکلـه لـري . روهیلـی هـم ورسـره ځبرګه پاځېده خپل ورور ته یې وویل ، " جواری او لیونتوب هم یو حد لري ، لږ وشرمېږه !" خو ګلاجان وویل ، " اوس نـو خـدای راوسـتې ده ، بـس تـه راتـه دعاکوه !" بیانو لاړ ، کره کولي ته یې لاس ورکړ . پالین او سوسی راغلل او دی یې په دواړو مخونو چپ کړ . په اوله ځل پالین لـه ټوکـو او پیغورونـو پـاتې وه . رنګ یې سپین تښتیدلی و او دمړو اوښکو په مینځ کې یې وویل ، " پـه ځان پـام کوه چې بیا به داسې مهربان ورور له کومه کړم . "ګلاجان وموسل او روان شو . ډیره شیبه رفریانو دګلاجان سره خبرې کولې او دلوبې مقررات یې ورته تشریح کول . بیا یې یو کـاغذ وربـاندې لاسلیک کړ چـې کـه څه ضرر ور ورسـېده ، هیڅوک مسوول نه دی .

ننداړچیان هم بې تابه وو، او ځینو یې دتګ تابیه نیولـه ، پـه همـدې کـې لوډسپیکر په خبرو راغی ، " میرمنو او ښاغلیـو ، دادی دکـوه قـاف دشـهزاده او

ښاغلی ګلوجین مقابله "ښيانو، لکه چې دانانسر خواخوږي هم راپاريدلي وي "افغانه وروره، کاميابی دې غواړو" تولو دتشويق لاسونه وپړقول.
ګلاجان خپل ملاوستنی چې دسنډا دځرمن او دکره کولي تحفه وه يو څو سوړ په نور هم مضبوط کړ او بيا ورغی او دځېږي دوياليې په سر درفري اعلان ته منتظر ودرېد. ځانته يې پام شو چې زنګنونه يې يو څه رېږدي. سترګې يې پټې کړې او ځان يې دخان آباد دبزکشی دغونډۍ په دوړو کې په ذات ګرګ باندې سپور وليد، دياغی آس خوله له ځګونو ډکه وه او چاپ اندازانو ورته چکچکې کولې. په همدې کې درفری داعلان غږ راغی او دآس په شاپې ودانګل دواړه بهرميدان ته راووتل. آس بيا يوه ثانيه آرام ودرېد. ګلاجان پوه شو چې دايې چل دی او سړی خطاباسي. دپخوانو کاوبايانو دسپرلی په وخت کې يې د آس دستور ليدلی و. يو لوی توپ هواته او بيا دبغل خالی کول. دکوتې د مشهورې زلزلې کيسه يې ددېګرۍ په کوم دوکان اورېدلې وه. په کوټه کې په اول سرکې ټکان کوز وپاس و، چې دديوال هره خښته يې له بلې نه بيله کړه او بيا يې دچج په شان ځنګ په ټکانونه شروع کړل، چې ټولې خښتې کانې او هرڅه يې ورژول او ورسره يې دا ټيکلی هم اورېدلی و: "زمکه دمکې به زنګيدله لکه تال په شان دزلزلې به خوځيده امر درب".
ددې بې پيره آس ټکانونه هم همداسې و. نوکله چې آس شاتنی پښې هواته کړې او ګلاجان يې پاس ګوزار کړ، ګلاجان له تجربې پوهيده چې آس په کومه ځي. بيرته په آس سپور راغی، دې لاسم ناسـت نه و چې آس بغل خالي کړ، يوې خواتـه يـې ودانـګل، دچـج نوبـت راغـی، ګلاجـان دخرو دسپرلی نه ددې قسم توپ سره بلد و اوځان يې راټينګ کړ. آس بيا خپلې خينجکې تکرار کړې ددې سره يې خوله شاته اړوله چې ګوندې چک ولګوي. خوګلاجان پښې دآس دخيټې پورې نښلولې وې. د ګلاجان زړه کې ګرځيدل چې دا اته ثانيې خونيمه ورځ شوه، ولې رفري غږ نه کوي؟ دتوختـه بای آس، ذات ګرګ يې سترګو ته ودرېد، چې دغونډۍ په شيله، په يـوه وړکـی خوړکې داسې نښتی وچې راختلی نه شو او په همدې تنکه وچه وياله کې يې کله مـخ کې او کله شاته زور کاوه. دګلاجان پام شو چـې آس تـه کـوم تکليف ورپـېښ دی. ځکه چې سترګې يې برګې راختلې وې، ششنيده او زګيروی يې کول. په

کراره ورغی ، دآس لکی یې ونیوله ، ګوري چې تر لاندې ، یو لوی شین وزری مچ ورپورې نښتی دی ، ګلاجان پوه شو چې داهماغه بې پیره شی دی چې دغویانو تر لکۍ لاندې په کونه ونښلي ، هم یې چیچې او هم یې وینې زبیښي، البته بد دړد به کوی چې غویی بریږي او لکۍ ډانګ ځان په غرو رغو ولي . لـه همدې امله یې بزګران غوبیاړی بـولي . همـدا دکـافر بچـی اوس دذات ګرګ دلکۍ لاندې په غوښه پورې نښتي و . ګلاجان پس دځو ناکامو کوششونو بیا آس راګیر کړ اودستر ګو په رپ کې ، پخواتړې چې آس بیا ودانګې ، غویباړی ، دغوښې نه وشکاوه او په لاس کې یې وسرویه . آس آرام په ځای ودرېد ، بیا نـو نه خینجکې وې ، نه شیشنې ، او ګلاجان همداسې شاتوری پرې سپور توختـه ته راووست . مګر دغویباړی خبره یې هیچاته نه وه تېره کړې ، او خلکـو پـرې پهلوانچه نوم ایښی و . ګلاجان بې واره دخپل وطن دخوب نه راویښ شو او ګوري چې آس تر لاندې لا خینجکې وهی او اته ثـانیې نـه پوره کیږي . پـه همدې کې لوډسپیکر غږ کړ ، " اته ثانیې پـوره شوې !" خوګلاجـان لاهم لـه ویرې دآس په شا ځان ټینګ کړی و . لوډسپیکر والا مست شوی و ، " نن موږ یو نوی قهرمان لرو ، ګلوجینه ، بس دی راکوز شه ." ایله ګلاجـان پـه سد شو او دلرګو کټارې ته یې ورټوپ کړ او هلته نورو کاوبایانو داسې پـاس راښکـهٔ ، لکـه دبزکشی وزه . دنندارچیانو غریو غوړونه کڼول او لوډسپیکر هـم ورسـره چیغـې جوړې کړې وې ؛ ګلاجان ببر سر رفریانو راګیر کړ او خلکو هم چارچاپېره دګڼه ګوڼې کړۍ جوړه کړې وه . ښایسته ډېر وخت پـس ، ګلاجـان دخلکـو دمینځه ځان راوښکه او خپلو ملګرو ته ورسېده . اول چاچې ځان وروړساوه ، روهیلـی وه، خو پالین وار ړومبی کړ ، لویه رمنځ یې په لاس کـې نیولـې وه او دګلاجان جرویښتان یې رمنځول او مچې یې ترې اخیستې . کره کولی دخپل مـړه پـایپ سره خرامانه راغی او ګلاجان یې په غېږ کې ونیو . سوسی نوروته شـا اړولـې وه او له خوشالۍ یې ژړل . ګلاجان هرې خواتـه وکتـل او بیا یې وویـل ، " کـره کولي ، هغه ستا کنابونه څه شول چې تاویل نن ماښام به یې په موږ وخوري ؟"

په لارکې دکره کولي تر زاړه او زنګ وهلي موټره پورې خلک لیکـه ولاړ وو او مبارکی یې ورکوله . ګلاجان چې له اصله شرمیندوکی و ، زمکې ته کتل ، خو پالین به دهرچانه تشکر کاوه ، لکه چې ګلاجـان ددې مخلـوق وي . پـه مـوټر

کې نورو ګلاجان ته کتل خو هغه لا رازق ته غځولی و ، " راوشمېره ". رازق هم تيار زرګون ورته ونيو ، ګلاجان واخيست او بيايې روهيلي ته ور اوږد کړ خو پالين په هوا کې قپ کړ ، " دطالع روپۍ به نه پردی کوې !" روهيلي بدبد ورته وکتل .

دکره کولي ميرمنې په برنډه کې دبلربکۍ (کباب) نغری لګولی و. کره کولی په لايتر اور وراچاوه لو دکوټې نه يې اخته شوې غوښه راوړه ، پرې وايې چوله سوسی او پالين هم بوختې شوې . عجيبه داچې دروډيو رفريان او انانسر هم دخو نورو کسانو سره راغلل ، دبرنډې لاندې ودرېدل ، تر څو کره کولی ورته مت وکړ . ګلاجان هم دخپلو ملګرو سره دکباب په پخولو لګياشو . دهغوی په شونډو يوه وېره موسکا انځور وه .

کره کولی ، وچ پايپ دشونډو له ګوټه ځوړند ، نغری ته ولاړ و ، غوښې يې مخ څټ اړولې ، رازق دنووراغلو رفريانو سره په مرکو اخته و او دشوقه يې لاسونه هرې خواته اچول او کټ کټ يې خندل . روهيلي دبرنډې په ګوټ کې ستنې ته تکيه وهلې ولاړه وه او لرې دغرو لمنې ته يې کتل چې دلمر سترګه په غرغرو ورډوبېدله . څو ځلې خو رازق ګلاجان ته په لاس اشاره وکړه چې درفريانو دلې ته ورشي ، خو هغه ځان لرې ساته دوی ته به يې وموسل او بيرته به په دې او هغې بوخت شو .

چې کباب تيار شونو ټول کولي ته ننوتل او دميز نه چار چاپېره کښيناستل. کره کولي سر په لاسونو تکيه کړ ، سترګې يې پټې کړې او ويې ويل ، " خدايه ستا شکر کوو چې ديوې مرۍ ډوډۍ لايق دې وليدو . " امريکايانو ورسره "آمين " کړه او بيا يې دکبابونو په ټوټو بريد ښخ کړ . ټولو دکره کولی دخوندورې ډوډۍ صفتونه کول خو پالين ځان پکې شريک کړ ، " سلاد ماجور کړی دی !" ټولو وخندل .

وروسته له ډوډۍ سوسی فرينی په ميزکښوده هر چا خپل واړه قابکی ترې دکول ، دناستې کوټې ته تلل . خو رفريانو ګلاجان ايسار کړی و او په خبرو خبرو يې برنډې ته وايست روهيلي هم په پټه ، چې پالين خبره نه شي ، ورووته، دګلاجان څنګ ته ودرېده ، لکه چې پوهېده چې څه شی را روان دي . رفريانو ګلاجان ته وويل " اوس چې ته قهرمان يې ، نو دډالرو وياله دربانډې

سپره شوه . موږ غواړو چې ستا سره ګټورې مامليې جوړې کړو. " ګلاجان روهيلی ته وويل ، " داخلک څه څه وايي ؟، کومې مامليې ښيسې ؟" روهيلی وويل ، " زه څه پوهېږم ، په انګريزی خو يې تر ماته ښه پوهيږې ، ماخو فقط ددوو مياشتو يو کورس لوستی ، خولکه چې غواړې ته ورسره قرار داد وتړې چې درودېو په لوبو کې به ګډون کوې او بس ددوی ، هغه توری څه و ؟ چاپ انداز ، ددوی چاپ انداز به يې . هرکال به تاته پيسې درکوي ." ګلاجان رفريانو تـه موسک شو ، " زه دآس کسبی نه يم ، دغه سپرلی مې دشوق دپاره وکـړه . ستاسـو شل زره ډالره هم نه غواړم ، ما مازې خپل شوق کاوه ." روهيلی ګلاجان ته ترخه شوه ، " زه خو څه ستا دپلار ترجمانه نه يم ؟" ګلاجان په تعجـب دهغې غوسه ناک مخ ته وکتل ، بيايې په بابيزه واخيسته او ورته يې وويـل ، " تـه ودرې چې کـره کولی ورته راولم ." بيانو کره کولی په تفصيل سره دګلاجـان خـبره ورتـه بيـان کړه ، رفريانو سرونه وښورول او بوه يې وويل ، " دا آزاد ملک دی ، مـوږ پـه زور درباندې قرار داد نه شو کولی ،.خومـوږ ويـل ، ستا او زمـوږ داړو خـير پکـې دی.داهم ورته ووايه چې هرکال ديو ميليون ډالرو ضمانت کوو ." کـره کـولی ترجمانی ته خوله جوړوله خو ګلاجان وويل ، " يو څه خوزه هم ددوی په خبرو پوه شوم ، ورته ووايه . ميليون دې په تاسو بختورشي ، زما دې قسم کـار سره جوړه نه ده . " کره کولي وويل ، " وروڼه په ځان مه ښندوه ، ورته وبه وايم چې ګلاجان اوس حاضر په نورو کارونو بوخت دی ، تشکر به ترې وکړم او وبـه وايم چې که بياوزګار شو په تاسو به غږ وکړي . " ګلاجان په خندا ووېل ، " په هر قسم . يې چې ورته وايې ، مقصد ددې بلانه مې خلاص کړه . " کره کولی موسک شو، رفريانو ته يې تفصيل ورکړ . خو رفريان نه قانع کېدل . د هغوی تر مينځ نباسته ډېر وخت خبرې روانې وې ګلاجان ديـوه بېغرضه پـه حيث بېرتـه کـولې تـه نښووت.

دشپې ناوخته ميلمستيا ختمه شوه . روهيلی وويل ،" مـوږ تـه موکـوم هـوټل ليولی دی ؟" ګلاجان وويل ، " نه شپه به زموږ کره تېره کړئ . هلته يې هغې هم دانور خان کوټه خالي پرته ده . " روهيلی موسکه شوه . کره کولی تول په موټر کې دګلاجان کورته ورسول . هلته پائين روهيلی ته دخوب کوټه وروښوده ، پـه تشناب کې يې نوې توليې ورته کېښودې، او بيا نو ګينګ رخصت شو .

ګلاجان رازق ته وویل ، " تاسو خور او ورور به په یوه کوټه کې پریوزئ ، د انور په کوټه کې او که وایې نوته راځه زما په کټ پریوزه ، زه به په کوچ ویده شم ." رازق په نورو سودا وو کې وو ، " ولې دې دروديو د دلالانو تجويز رد کړ؟ ته نه پوهيږې چې دامريکا روپۍ خويا په لوبو کې دي او يا په قمار خانو کې؟" خو روهيلۍ مداخله وکړه ، " وروره ، جوارګري ډې په تا بختوره شي ، نور خلک دې حرام کسب ته مه لمسوه ." ګلاجان دواړو ته کتل او مداخله يې نه کوله . روهيلۍ ګلاجان ته کړه ، " درازق خبرې مه اوره اومه ورنه خپه کيږه ، هغه خدای همداسې ښويولی دی ، هغه متل څه دی چې وايي نيکی له دې ملاماته ده ، بدی له نغارې وهې . ماته خوب راځی ." ګلاجان ورسره ترکوټې لاړ خو هغې په دوروازه کې وويل ، " بس ته ورځه ستا معشوقې ، پالين ، راته کټ او هرڅه ښودلي دي ." ور يې پورې کړ او دشانه يې پسې غږ کړ ، " هسې ټوکه مې کوله ، شپه په خير ."

ګلاجان په تشناب کې اودس تازه کړ او بيا دناستې په کوټه کې په لمانځه ودريد . په دعاکې پس دمړو او ژوندو چې دعادت له مخې به يې په شونډو تيريده ، په پټو سترګو ځان ته دعا وکړه ، " خالقه ، دشيطاني وسوسو نه مې وساتې ، دجوارګرۍ نه مې وساتې . يوه مړۍ حلاله روزي راکړې او دخپل وطن سوب مې وکړې ." چې دخوب کوټې ته لاړ ، رازق په رښتيا هم دګلاجان په بستر ويده پروت و . غلی وووت . دتشناب دڅنګ الماری نه يې دوه شړۍ راوښکلې ، د خوب په خونه کې يې يوه په زمکه وغوړوله ، دکوچ داشاتکيه يې پرې کېښوده ، پريووت ، کليمه يې وويله ، بله شړۍ يې په ځان راکش کړه او تر سهاره دبنګې دسيند دسرپه غونډۍ دبزکشۍ په دوړو کې ورک و . په خوب کې دده آس تل هماغه ذات ګرګ و .

څه ښکالو راوبښ کړ ، دلمانځه وخت و ، چې داودس دپاره تشناب ته روان شو ، ښکالو له هماغه ځايه راتله . بيرته په خپل ځای کښيناست . روهيلۍ خيشته پيشته ، مخ او سر په توليې پوښلی ، راووتله . دده په ليدو يې ټکان وخوړ ، خپلې کوټې ته ننوتله . ګلاجان هم اودس وکړ او چې راووت نو روهيلۍ ولاړه وه ، هرې خواته يې ترور کتل . ګلاجان ژر هغه جالماز چې دپښور نه يې راوړی و ، هغې ته ورکړ . روهيلۍ په خندا وويل ، قبله کومې خواته ده ؟ ګلاجان اوس

دکره کولي دقطب نما په مرسته قبله سیخه کړې وه . دشرمه سور شو خودسهار په خره کې روهیلۍ نه شولیدلی . هغې ته یې جالماز وغوړاوه او لرې په یو څادر په خپله هم ودرېد . په خاموشۍ یې لمنځونـه وکـړل او ګلاجان ډېر پام کاوه چې دخپلو کلیوالو په شان د سهار په لمانځه کې پشهار ونه کـړي او ساړه اسویلی ونه باسي . درکوع نه پس یې هم ملا په قیام کـې نېغـه راستـه کـړه او دنورو ورځو په شان یې ونه کړل چې درکوع نه پس همداسې کړوپ سجدې ته لاړ شي .

دلمانځه نه پـس ګلاجان دسبناری دجوړولو په نیت پخلنځی تـه لاړ ، چاځوښه یې دتازه سړو اوبو نه ډکه کړه ، پـه نغري یـې کـېښوده ، نغری یـې چالان کړ ، خو نور نه پوهېده چې څه شـی پاخـه کـړي . روهیلـۍ دپخلنځي دروازې ته تکیه وهلې وه او ده ته یې کتـل . چـې دګلاجان ټکنـی تـوب یـې ولیده نو راغله او ویې ویل ، " بس تا خپل کار وکړ ، نور یې ماته پرېـږده . دښځو کار دی ، ته ورځه ، بېلمازه مخنته ورور مې راپاځوه چې مشوکه خو په اوبو کې لمده کړي . " ګلاجان په خوشالۍ وووت. روهیلۍ دپخلنځی نه غږ کړ ، " هـګـۍ ځنګه غواړې " ګلاجان وویل ، " یو مخ ، خاګینه ، چـې سـره ګډې نـه شـي . " رازق له خپل بستر نه غږ کړ ، " زما هـګـۍ بدیشـی ، ماتـه ، سیریال ، ورغستلي جوړ کړئ . " شیبه پس روهیلۍ په پتنو س کې سبناری راوړ ، خپـل ورور تـه یـې وویل ، " ټونکه دې ومینځله ؟" رازق ورته په قار وویل ، Shut up وروستـه ، چـې روهیلۍ لوښی پخلنځی ته یووړل او ماشین کې یې کـېښودل ،رازق ورغـږ کـړ ، "بس نو روانه خرمانه شه چې ځو زه ځم ، په موټر کې تیل اچوم ، نوته به تیاره وې . "

روهیلۍ او ګلاجان دچایو دپیالو سـره دمیزدووخواتـه مخـامخ کښیناستل . اوږده شیبه غلی ووګلاجان یو خوکم خبری و، بل وېرېده چې دنجلـی پـه مخ کې کومه غلطه خبره ونه کړي . روهیلۍ هم له همدې ویریـده او دهغـې بلـه کمزوري داوه چې دخبرو شروع کول تل ورته سخت ښکـاریدل. دکـره کـولـي خبر ، خاموشۍ د کنډ خاصیت لري هرڅومره چې ډېر پاتې شي هماغومره یـې سرېښ ماتول ګران شي . ګلاجان ددې کش حالت دماتولو په نیـت ، پـاځېد ، دروهیلۍ پیاله یې دمیز له سره واخیسته ، او دهغې دتازه کولو دپـاره پخلنځی

ته ننووت. له هماغه ځایه یې غږ کړ ، "ولې مودومره بېره ده ، یو څو شپې به پاتې شوي وئ چې د اریزونا سیل مو درباندې کړی وای ." دروهیلۍ دخندا غږ راغی ، "تاسو غیر له اغزیو بل څه نه لرئ او موږ خو څه اوښان نه یو چې خوز وخورو؟" ګلاجان وویل ،"نه دلته لوی پارکونه دي،آبشارونه دي،دلېک میډ ډنډ په امریکا کې ساری نه لري او دګرینډ کینین مِلي پارک ته Lake mead خوزه لاړ نه یم خو وایي چې په اصل کې په اریزوناکې شروع کیږي " دچایو پیالې یې دناستی خونې ته یووړې او بیا یې په مینه روهیلۍ ته وکتل ، دهغې رنګ سور شو ، خبره یې تېره کړه ، " دپارکونو شوقي نه یمه ، دآس سپرلی ته مې لایو څه شوق کیږي ."ګلاجان وویل ،" اوس خو آس نه لرم ، ګونډې کال ته کوم ټټو واخلم " روهیلۍ په یو څه تونده‌لهجه وویل ، " ټټوان دخدای بلا ډېر دي ، په پارکونو کې په یو ډالر هم سړی پرې سپریدلی شي ، زه مستانګ غواړم." ګلاجان په تعجب وویل،" دایې لاڅه بلا وي ؟" روهیلۍ وویل " ورور مې راته ویلی دي چې دا بل خېل آسونه دي . رازق وایي چې پخوادلته هم تک راتک په آسونو کېده خوبیا چې اورګاډی راغی ، آس دموده ولوېد، خلکو همداسې په ځنګله کې خوشې کړل . " ګلاجان وویل ، "نو چې خوشې کول یې ، ولې یې په بل چانه خرڅول ؟" روهیلۍ موسکه شوه ، " ایله ذې یوه ناپرېته وویشته . آس نو چاخیسته ؟ ټول په اورګاډي ورمات وو .څه آسونه خو دخلکو نه یاغی شوي وو ، هغه هم ورسره ګډ شول بیا همالته په ځنګلونو کې ګلې ترې جوړې شوې ، نسلونه یې زیات شول ، او اوس هم وحشی ګرځي . دامې هسې خبره کوله ، دامې درته ویلې چې رازق خوهسې جوارګر دی ، خوماچې بیګا ددلالانو لیوالتیا ولېده نو وایم چې که دپیسو شوقی یې." ګلاجان وویل ،" شوقی به یې یم که به نه یم ، خوماته دلالان ، دغه ټوله ماملې بې اودسه ښکاره شوه . په امریکې کې به څوک دپیسو شوقي نه وي ،دلته خو غربت او فقر فخر نه دی لوی شوم ګڼل کیږي . خو زه وایم چې په حلاله یې وګټم ." روهیلۍ پوښتنه وکړ ، " د حلالې لار دې موندلې ده ؟" ګلاجان په شرمیندوکی خندا وویل ، " یوڅه خیال پولاو خوشته ، خو وګورو چې څه کیږي ؟" روهیلۍ وویل ،" ته خویې راته ووایه ؟"ګلاجان وویل ، " تراوسه څه نشته ، خوکه ژوند وفاوکړه..." روهیلۍ یې خبره ورغوڅه کړه ، " په دې خوانه ځوانۍ کې دومره

ناامیده یې ؟" ګلاجان کټ کټ وخندل ، "نه ، داهسې زموږ دکلي اصطلاح ده. مقصد مې داوچې که خیر و شپږ میاشتې پس به دې خبره کړم . " روهیلی هم وخندل ، " هلکه ، زما دې نوره هم تلوسه کړه چې داخه دسرو زرو په کان اوښتی یې اوکه دې دتیلو ځاموندلې ده ؟" ګلاجان ورته وموسل او نور یې هیڅ ونه ویل . په همدې کې رازق راورسېد او روهیلی هم خپلې خونې ته لاړه چې ځان تیار کړي . ګلاجان تر موټره پورې ورسره وووت او چې هغوی روانېدل نو روهیلی وویل ، " ترشپږو میاشتو پورې خدای پامان ." رازق خپلې خورته په تعجب وکتل بیایې اورې په بې پروایي پاس وار تولې او اکسلیټر ته یې لته ورکړه . دګلاجان په ګوګل کې کوم ځای تش پاتې شو .

پنځلسم څپرکی

ګلاجان نه شاعر و اونه دتخیل سړی . دده تجربه دمینې په باب لنډه اوپه نشت حساب وه . یو اوړی ، دی به و ، ددولسو کالو ، دیوه واده په سهار چې دکور په چوتره باندې تولې میلمنې رنګې بنګې پرتې وې ، ده دیوې ویندې ښځې یو تی ولید چې دشنه بخمل کمیس نه راوتلی و . دهغې په لیدو یې په وارخطایي کوټې ته منډه کړه . خوزړه یې صبر نه شو او شیبه پس بیا راووت اوپه چل یې ځان دهغې کټ ته ورساوه او دهغې دسپین تی ننداره یې وکړه . اوس یې هم دهغه غلچکي عیش خوږوالی په ماغزو کې و اوتل یې دځانه سره خپله خیالی محبوبا په شنه بخمل کې لیده . نور نودی په دې کې پوره ګلیوال و ، یوه ښایسته نجلۍ چې کره وره یې سم وې ، دښې کورنۍ وي ، ستن او سکوې یې یاد وي ، په پخلی کې ، په کور کولو کې پواره نه وي ، په رویبارانو راپیداکړه ، جرګه ورولیږه او بیا یې واده کړه . اوس یې روهیلی ته هم همداسې زړه کېده خو چل یې نه ورته .

شپاړسم څپرکی

کوز ، دکالیفورنیا دخلیج نه بارانونه داریزونا په جنوبي ځنډه شروع شوي وو . دپسرلي شنیلی راروان و .دګلاجان ګنګ هر یودپروژې په خپلو برخو لګیاو. سوسي خپله میرانۍ زمکه دغره په لمن کې ورخپله کړې وه ، دهغې چارچاپیریې دلرګو کتارې نوې کړې وې ، او اوس دکره کولې نوبت و. هغه په

ځمې کې ددهقانۍ سامانونه اخيستي وو . دهغو پيسې يې په قسطونو ماتې کړې
وې اوسوداګرانو چې اوس ګلاجان پيژانده ورسره منلې وه ، چې يو کال به
هيڅ پيسې نه اخلي او بل کال به دسود سره دهغې قسطونه مياشت په مياشت
ورکول کيږي . په سامانونو کې بس هماغه شيان وو چې ګلاجان په وطن کې
پيژندل ، خوټول په يوه لوی ماشين کې چې دوی ورته کمباين ويل . يوه ،
غابنور ، ماله ، دا ټول ورسره وو چې هر يو دضرورت په وخت کې په دې ماشين
پورې نښلول کيدل . کره کولي دخپل مړه پايپ سره درسته ورځ په خپل ګراژ
کې دخپلې دې نوې نانځکې سره بوخت و . پالين په کمپيوټر کې جدولونه ،
دجم وخرڅ پاڼې ، حتی رسيدونه چاپول

چې هواماته شوه او دازغنو بوټو او زقومو خپرې ترخې شنې شوې ، نو
ګلاجان دخټکو تخمونه راواخيستل ،سم نيمايي يې کړل . نور يې بيرته ځای په
ځای کړل او دايې په بيلو بيلو داوبو ډک ګيلاسونو کې خيشته کړل .په هر
ګيلاس باندې دتخم دقسمونو نومونه تيار ليکلي وو . په بل سبا يې، دپسرلی
دآخر يو پوست او نمجن سهار و چې کره کولي دګلاجان پسې راغی او په خپل
ټراکتور کې يې دغره دلمنې پټيو ته بوته . کره کولي لاد وخته شل جريبه مځکه
په ټراکتور وهلې وه ، په ځلورو برخو يې ويشلې او په هره يوه کې يې
دولسوالۍ دکرنې دماهر په لارښودنه دخاص ترکيب سره شيندلی او بيا يښې بنه
حلاله اړولې وه . په دې ورځ نو ګلاجان ددوچو(جويو) او ويالو دکنلو هدايت
ورکړ او کره کولي دسترګو په رپ کې په ټراکتور دوچې (نرۍ ويالې چې وروسته
اوبه ورکې خوشې کيږي او دنيال بيخ لمدوي .) وايستلې، ګلاجان دبسم الله
سره دخټکي زړي ، دوه دوه، درې لويشتې ترمينځ ددوچې دپاسه په خاوروکې
ښخ کړل . يوه ګوته خاوره يې پرې راواړوله . په هر قطار کې يو قسم خټکی
ترمازيګره يې تخمونه کرل . کره کولي لرې په خپل ټراکټور کې ناست و او
دده کارروايي يې څارله . چې کار خلاص شو نو ګلاجان لرې ودريد او په مينه
او ارمان خپل کښت ته ځير و ، چې کره کولي دچرګې دسرې غوښې
دسيندويچ سره راغی ، دده تر څنګ ودريد ، سيندويچ يې ورکړ او په خپله هم
دتيرو ، دغلامۍ دوختونو په شان چې پلار يې ورته کيسې کولې ، ودريد او د
ګلاجان په شان ده هم پټی ته کتل . چې بيرته راتلل کره کولي ورته

توضیحات ور کړل چې په اوله برخه کې څه قسم خاوره وه او څه ترکیب یې درلود او دویمه یې څنګه وه ؟ د ګلاجان په دې خبرو سرنه خلاصېده ، ویې ویل، " دابه دوه هفتې پس معلومیږي ."

کره کولي چیرته دانتظار حوصله لرله ، هرسهار به پټي ته ورتـه او دخیریت احوال به یې ګلاجان ته رساوه . ګلاجان به په خندا دامتل ورتـه ترجمـه کـاوه چې مدعی سست ګواه چست . سوسی او پالین هم پـه انتظـار ناستې وې خـو پالین ویل ، " یوه روځ به ووینې چـې زقـوم او ستاسـو دوطـن داوښانـو ځوزان راشنه دی ." کره کولي به قسمونه خوړل چې هغه ځای چې تخمونه ښخ دي ، ده ولیدل چې مځکه لږه راجـګه شوې ، پرسېدلې ده خـوپـالین بـه ورپـورې ملنډې وهلې ؛ " دځوز قاعده همداسې وي . "

یوه شیشته پیشته ، بارانی ورځ وه چې ناڅاپه کره کولي ، داخلې په ټراکـټور راغی او بې غږ او غوږه یې ګلاجان بوته . ګلاجان چې هرڅه کتل ، بس همااغـه توره خاوره وه چې اوس دباران دلاسه خټه شوې وه . کره کولي ویل ، " هوغـه دوچه وینې، دآخر خواته ، هوغه شین بوټی وینې ؟" ګلاجان په احتیاط ورغی . بوټی خو و ، دوې پاڼې یې هم لرلې ، خو دتوت پاڼې شنه په ځای توربخـن و . لاس یې ور وړ ، زیړ لګېده . یوه پاڼه یې راوښکله ، ورسره دځوز غـوزه راووتلـه . هغه یې ټراکټورته راوړه او کره کولي ته یې ورکړه . هغه معاینه کـړه او بیا یـې سروښوراوه ، " I, d be damned "ماناتولعنت دې وي په ما ! مګر ګلاجـان دځانـه سره وویل ، بس چې ځوز راغی نو ختکې هم نشالا چې راځي .

شپاړسم څپرکی

په بل سهار چاور وټکاوه ، چې ګلاجان پرانیست نو پادری و. ګلاجان دځانه سره وویل ، " لعنت!" خو پادري ننـه نه ووت او همداسـې پـه ولاړې یـې ووپـل ، "خبرشوم چې دروډیو قهرمان درنه جوړشوی دی ." ګلاجان وموسـل او نوریـې څه ونه ویل ، پادري وویل ،" خبرشوم چـې شـل زره ډالـره دې ګټلـي دي . " ګلاجان بیاهم غلی و .

پادری وویل ، "اوس خوبه دعیسی په معجـزې قـانع شـوی یـې ؟" ګلاجـان وویل ، " پخواهم قایل وم." پادری وویل ، " پوهیږم خواوس هم په محمد ایمان

لري." ګلاجان په قهر وویل ، " زه په خدای ایمان لرم ، محمد يې پيغمبر دی په هغه اوپه ملايكو ايمان لرم . ټول پيغمبران مې قبول دي ." پادري وخندل ، "داخبرې موډيرې کړې . اوس ددې دپاره نه وم راغلی ." ګلاجان په تعجب وویل، " نو څنګه راپېښ شوې ؟" پادری وویل ، " ماویل چې که په دغو شلو زرو ډالرو کې ، چرچ ته هم څه بسپنه ورکړې !" ګلاجان پوه شو چې پادری دخپلو پخوانيو خدمتونو بدله غواړي . نو په خندايې وويل ، " داچک لاپه لاس نه دی راغلی ، خو چې راغی ، بس ، ته ووایه چې څومره غواړې ؟" پادری وویل ، " زه سوال نه کوم ، چرچ هيڅکله سوال نه کوي ، نوته پوه شه او سخاوت دې ، دچرچ دترمیم دپاره بسپنه ټوله شوې ، زرکه څه دپاسه زرکمبود دي . " ګلاجان وخندل ، " پادری صيب ، بس دوه زره دې په ماشوې !" پادری په خوشالی ګلاجان ته لاس ورکړ ، دصليب هغه زنځير چې يې په غاړه پروت و ، هغه يې مچ کړ او لاړ . ګلاجان سروښوراوه او دځانه سره يې وويل ، ربښتيا چې په امريکا کې پيسه ايمان دی !

په بله ورځ پټي ته دروانېدو په وخت کې يې کره کولي ته داکيسه تېره کړه . هغه پايپ له خولې راوايست ، ايسته يې لاړې توکړې ، "پادری نه دی دسپي زوی دی ." خوددې سره کره کولی پټي ته ورمنډه کړه . ګلاجان وارخطا شو چې هسې نه چې مړو په تخمونو بريد کړی ، دی هم ورچټک شو . ګورې چې په يوه قطار کې توت پاڼې شنې ، پاڼې دخاورو نه راوتلي دي . اوله ليکه ټول لګېدلی، دويمه ليکه يونيم ځای تش دی ، دريمه ليک هم ټول لګېدلی ، نورې ليکې خالي وې . ګلاجان بوټوته په ګونډو شو . يوه نه بلکه دواړه تخمونه راټوکېدلی ، ښايسته ، ښويې ، غوړې پاڼې . نويې کره کولي ته وويل چې دا بايد پټ شي چې باران او باد يې خراب نه کړي . کره کولي ده ته وويل ، "ته کښينه، زه راځم " په ټراکټور کې ورک شو او چې نيم ساعت پس راغی ، کاغذی لوی ګيلاسونه ورسره و ، ګلاجان وويل ، چې دا خو هوابندوی او بوټی وژنی ، خوکره کولی هم بزکرو ، په هر ګيلاس کې يې هره خوا سوري جوړکړل ، بيا يې ګيلاس دبوټی په سر راشپول کړ او شاوخوا يې خاورې واړولې . په دې شپه نو دګينګ خوشالي وه .

(c) ketabton.com: The Digital Library

اووه لسم څپرکی

ګلاجان نه و خبر چې په امریکا کې دخټکو په پالیز څه آفت لګیږي . په وطن کې خو داول دوو هفتو آفت ، مارغان او کشپان وو چې تاندې پاڼې یې خوړلې ، وروسته نوموړې او شمشتی او ګرو ګوتی وې چې دخوراک نه یې ورانی ډېر و ، پټي به یې ټول ګوړ ګوړ کړ ، بوټی یې ټول سرکپ کول . چې به خټکی بچی واچول نو د آسمان څکالو لیږونو به وربانډې دسپینو زرو لاړې جوړې کړې او دسرو تورو خالونو والا ، مامی چې ځینی یې زر زري چینه بولی ، هغو به پکې ماره کوله .

خودلته دکره کولي دیوې بلې بلا ، ګوفر نوم اخیسته چې دزمکی لاندې سوړه جوړوي او دبوټی ریښې خوري . کره کولي ، دخټکو سره په یوه قطار کې کوم قسم بد بوی شی ښخ کړ چې دولسوالی دماهر په وینا ، دغه مضر شي ته کانګې ورولی . دپیش پړانګ ، ګیدړ ، ګورګوټی او نورو څلوربولو دنیولو پړکې او تلکې یې دپټي چارچاپیره پټې کړې وې . ځای یې په ښه کړی و چې پخپله دوی ژوبل نه کړي . ګلاجان غوښتل چې دپټی په سر دیوې کوډلې تجویز وکړي چې دی به دوطن په شان شپه ورځ پکې اوسي ، خو شرمېده چې وړ سترګی او وحشی به ښکاره شي . په همدې چورت کې و چې په خپله کره - کولی داکار وکړ او ویل یې ، " ورځ ته ورسره تېروه ، ستا خټکی ستا په ژبه ښه پوهیږي ، خوشپه به زه وربانډې پیره کوم . که خوب راته نو په موټر کې به سرولګوم .

هوا تاودېده خو بارانونه لا نه وو درېدلی . اول کارچې ګلاجان وکړ ، دکره کولي کاغذی ګیلاسونه یې لرې کړل ، ویل یې چې تازه هوا وخوري نو بوټی زور کوي . اوس نوهره ورځ دنورو دوچو خټکو هم یو په بل پسې نیښ واهه . دوه هفتې پس پالین او سوسی هم دګلاجان سره راغلل . کره کولي لګیا و هغه مړې ګور ګوټی او شیشکې یې دتلکو نه خلاصول چې دشپې ګیر شوی وو. پالین وریږدیده ، "کره کولي ، دا مردار شیان زما دسترګونه لرې کړه ، خوامې راهسکیږي !" کره کولي ورته وخندل ، اوس نوټول دوه جریبه پټی بخملی شین خو نه ، خویوه شین چکې ډاکه وربانډې غوړېدلې وه .

اتلسم خپرکی

دسرطان اوله (دجون ۲۲) دګلاجان په ژوند کې مهمه ورځ وه . پرون په اول ختکی کې ډپخوالی علامې ولیدل شوې .هرې خواته یې په پوټکي باندې تورې لیکی غزیدلې وې ، خویوه بله ورځ یې غوښته چې ، لیکې یوځه نورې هم تورې او رنې شي . نن ټول ګینګ دپالیز په سر راټول شوی و ، ګلاجان ورغی او ختکی یې په احتیاط دبوټی نه راکش کړ . چې دخپله انده دبوټی نه بیل شو نو ګلاجان خوشاله شو چې پوخ دی . دجیب نه یې چاقو راوښکه ، اول یې سر غوځ کړ ، چې حلال شي ، بیایې درې ترازې ورنه بیلې کړې او ملګروته یې ورکړې . ده هم ځانته یوه وړه ترانګه بیله کړه . ټولو ته یې دخوړلو اشاره وکړه . هرچا په هغې چک لګاوه او بیا یې دقاضیانو په شان ټنډه تریووله او دهغې خوند یې ازمیبه . تر ټولوکره کولي جدی وو . ډېره شیبه یې شخوند واهه او فکر یې کاوه ، په آخر کې یې سر دتصدیق په اشاره کوز وپاس وښوراوه، " لعنت دې په ما شي ، که به داسې مزه تر اوسه ماڅکلې وي !" ګلاجان هم دشخوند په حال کې موسک و ، " ودرېږه چې زموږ قاضنه ، پالین څه حکم کوی . " پالین خپله ترازه خلاصه کړې وه ، نه پوهېده چې په پوټکی څه وکړی، هغه یې ګلاجان ته ورکړ ، " ګلاجانه ، ته څه بلا یې چې په موږ نازل شوی یې.؟ دناڅاپي زیري چینه یې ، تل خلک اریانوی ، داس سپرلی دې څه وه چې اوس دې دامریکا ختکي وشرمول !" سوسی د ختکی پوټکی په لاس دپالین لاس ونیو او دنڅا دربهاریې دپالیز داوېږه خاورونه دوړې بادولې .

نولسم خپرکی

دجولای څلورمه ، دامریکا دآزادی دجشن دمیلو ،اورلوبو ، رسم ګذشتونو ، او مسابقو ورځ وه . خو ګینګ دې سات تیزیو ته وخت نه درلود . ښارونه خو څه کوې چې کلی او باندې هم په ځان بسیا دي ، یو سرک او دهغې دواړو غاړوته څو دوکانونه ، یوه ډاکخانه ، او دموټرجوړولو دوکانګي لری ؛ په خپله ځانله رسم ګذشت او اور لوبې کوي . کره کولي دې پلان ته دختکی جنګ وایه . او ویل یې چې نن به دګلاجان بخت یادرز په زمکه لګیږي اویابه ستورو ته رسیږي . دریمه پکې نشته . پرون په اول ځل ګلاجان یو داسې کار وکړ چې

هم يې ورته زړه کېده او هم ساړه ، خو بيا يې په دې ځان خوشالاوه چې خپله وعده مې پوره کړه . انور ته يې تلفون وکړ او ورنه يې وغوښتل چې سباته دجشن سيل ته راشي . انور په تلفون کې ورته وخندل ، "ستاسو دکلي جشن داسې دی ، لکه دبغلان او کندوز تر مينځ دپراته کلي ، علي آباد. بس نو دسړک په سر دوه لکړې ودروي ، په زر ورق يې وپوښي ، دوه لالټينونه ورپورې وځړوي او هغې ته بيا دولتي دروازه وايي ، دايې شوجشن ! .راشه کاليفورنيا ته چې درته معلومه شي چې جشن څه ته وايي" ګلاجان ووېل،"دادې منم ، خو زما ستا پورې يو ضرور کار دی ." انور ووېل ، " بې هغې مې هم بله مياشت ددرتلو نيت دی چې دواړه د پادري نه يو څه تشکر خو وکړو!" ګلاجان ووېل ، " پادري په توپه وله ، زماخپل درسره کار دی او سبا دې هم‌دلته غواړم ؟" انور ووېل ، "بياخوبه دېابو مسابقه نه وي ؟ ګلاجان ووېل ، " نه بس راشه ." انور په حيرانۍ ووېل ، " هلکه ، ته خو پخوا دومره زړور نه"دومره سرابن او بېړندوی نه وې ، خامخاکومه خبره شته ، بس نو دربه شم ." ګلاجان پخواتر دې چې انور تلفون کښېږدي ويل ،" هغه جوار ګر رازق او دهغه خور هم درسره راوله ." انور په خندا ووېل ،" بې پيره ، اوس دربادندې پوه شوم . ما ډېر بدکارونه په ژوند کې کړي خوداکار نشم کولی ، خپله ورته تلفون و کړه !" بيا يې نو تلفون کښښود . ګلاجان بياورته تلفون وکړ ، " زورآوره ولې دومره زر په غوسه کيږې ، که يې ته نشې خبرولی نو دتلفون لمبر خويې راکړه ؟"

انور دپخلاينې په‌لهجه ووېل ، " بلا ورپسې ، زه به ورته ووايم ، که درتلل نو بيا به يې درولم .زه پخپله خو درځم چې درځم . "

دښار دمرکزي پارک په سم مينځ کې يو ورړوکي سيند روان و چې دلته هلته يې په سرکتاره داره لرګين پلونه تېر شوي وو .داهاړ تکنده غرمه وه ، دواړو خواووته جشن روان و . کورنيو نرۍ برستنې او ځادرونه غوړولي وو،په هغې باندې په پوښلې لاستيورو تو‌کريو کې دميلې دخوراک ښناک وو . ماشومانو لړ لړې د ونو نه چاپيره لوبې کولې او څوک په ځانګو زنګېدل . ميندو پلرونو شيبه په شيبه ورپسې غږونه کول. داورلوبې پيل ته لاوخت پاتې و . ښځو اونارينه وو خپلې جامې دامريکا په ليکه ليکه بيرغ سينګار کړې وې . دسيند نه لړ لرې ، ونو ته نژدې ، دخوراک اوښناک چوترې دامريکا په بيرغونو پوښلې وې،

دکاندارانو هم ، کاغذي رنګيني توپۍ په سر کړې وې او چې به ماشوم ورپيښ شو نو د خوږو او شيرينۍ غونډارۍ چې د نرۍ لرګي خلې يې لاستی و ، هغو ته ور کول . ماشوم به په تراټ لاړ او دپلار نه به يې پيسې ورته راوړې .دسيند دې بلې خواته ديو قسم څغاستې مقابله وه . خلک په يوه ليکه باندې پښې په جوالونو کې ننوتلې تيار ولاړ وو .دوی بايد شل متره لرې يوې بلې ليکی ته ځانونه اول ورسوي . لکه تړلی چرګان درفری دشکيلی سره ټول په ټوپونو ور روان شول .ميرمنو او ماشومانو خپل سرې هڅاوه او لاسونه يې ورته پړقول ، ځينې په اولو ټوپو کې راپريوتل او دوه درې تر مينځ ځاينه ورسېدل ، ايله يو سړی ټاکلی ټک ته ورسيد او دننـدار چيانو فريو او چکچکې شروع شوې . ورپسې په ډاګه باندې دختلو مسابقه شروع شوه . بس يوه ښويه ډاګه دريدلې وه او خلکو به په نوبت په لاسونو لاړې توکړې اودختلو تکل به يې کاوه ، ځينې خوتر نيمايي ورسيدل او بيرته وښوييدل .خو هيڅوک دډاګې سرته ونه خوت.

سړنۍ ميله په دې هم مسته وه چې دهمدې ولسوالۍ Peach springs ،بلکه دکره کولی يو ګاوندی / ټاماس لی /کانګرس ته انتخاب شوی و او دجولای څلورمه ده هم دکانګرس دزياترو نورو وکيلانو په شان په خپل کور او دخپلو موکلينو سره تيروله . دادټولې ولسوالۍ دپاره يو افتخار و ، دلوډسپيکر دهر اعلان سره دټاماس لی نوم يادېده او دهغه دخدمتونو -چې يې ولسوالۍ ته کړي وو - ستاينه کيده او خلکو چکچکې کولې . دامريکا دملي ترانې نوبت راغی او ټول خلک ، حتی ماشومان ودرېدل او ټولو په شونډو دلوډسپيکر سره سم دخپل وطن ملي سرود وايه . وروسته ، دټاماس لی ديوې لنډې وينا نه پس چې په هغې کې يې دخلکو نه مننه وکړه ، خپل خدمتونه يې وستايل او دامريکا داساسي قانون اوموسسينو ، چې دوی ورته بابا ګان ويل ،درناوی يې وکړ ، دهلکانو او نجونو رسم وګذشت شروع شواو دهرې جوپې په تيريدو خلکولاسونه پړقول.

لوډسپيکر وويل ، " اوس نودخوراک مسابقه ده ." دولس اوږده په سپين دسترخوان پوښلې ميزونه دبيلو بيلو خوراکو دپاره واونل شول اوهرې ښځې خپل پخ کړی ننګولی په ټاکلی ميز کيښود . دهر لوښي مخې ته دپخوونکی

نوم لیکل شوی و . دهر پخلي میرمن دکاغذی قابونو اووړو کاچوغوسره د خپل لوښي مخې ته ولاړه وه او خلکو ته دخپل خوراک نمونې ورکولې . تر څکلـو او خوړلو وروسته به بیا هر سړی درایو صندوقونو ته روان شو اوخپله رایـه بـه یـې ورکې واچوله . ټول خلک په خوراک بوخت وو او یو قسم آرامي راغله . کورنیو دخپلو ټوکریو سرونه بیرته کول ، دکوکـاکولا او نـورو څښـاکونـو بوتلونـه یـې دکنګل اوبو نه راایستل او سرونه به یې خلاصول .

انور ، روهیلي او رازق دګلاجان پسې ګرځیدل خو دهغو درک نه و . نو بیـا دوی هم دمیز په خوراکونو پښه وکړه . لوډسپیکر دهغو میرمنو نومونه یـادکړل چې په پخلي کې یې مقابله ګټلې وه او خلکو چکچکې او هورا وې وکړې .

خوړل لانه وو ختم چې لوډسپیکر وویل ، " نن موږ تاسو ته یو Surprize لرو . " د څوتنو حاضرینو غږ شو چې "څه سرپرایز (نوی زیری)؟" لوډسپیکر وویل " نو چې حال درته ووایم ، بیا خونو سرپرایز نه شو؟" نندارچیانو غاړې اوږدې کـړې چې که دلوډسپیکر والا سره څه دهک اریانی کوم شـی وي ، خـو هیـڅ نـه و . ټول خلک منتظر ناست وو . لوډسپیکر وویل ، " دغـه دي دسـر پرایـز میزونـه را روان دي . " دوو تور پوستو پنځه اوږده میزونه راوړل . دهر میز په سـر یـې بیـل رنګ څادر وغوړاوه ، او دمیز نومره یې ورباندې کینبوده. او بیا یې په هـر یـوه باندې درې لـوی ډک بنانکونـه کیـنبودل او تـر څنـګ یـې کـاغذي قابونـه او پلاستیکي پنجې کینبودې .

لوډسپیکر غږ کړل . " نن موږ دیکې یوې میوې پنځه قسمه تاسو تـه درکـوو. تاسو به ورباندې رایه ورکوئ چې کوم یو میـدان ګټي . مکر تاسـو یوازینـي قاضیان نه یئ. دکانګرس وکیل ، ټام لی چې موږ یې په راتګ سر لوړي کـړو ؛ د جرمانې پلار ، دپولیسو افسر رابرټ ، چې دډیرو به زاره ترې چاوده وي؛ زموږ د کلیسا پـادري چـې ددوزخ او جنـت دواړو کلیګانـې یـې پـه لاس کـې دي ؛ دولسوالی متقاعد قاضي چې اوس هم په غر غړې او دار عقیده لري او دتاجرانو رئیس ، جفري، چې دمالیې په ورکولو عقیده نـه لـري ، دوی بـه بیـل قضاوت وکړي " خلکو د لوډسپیکر ټوکوته لاسونه وپړقول .لوډسپیکر غـږ کـړ ، "مـهربانـي وکړئ ، شروع وکړئ ، خوزه خپلو پنځو محترمو قاضیانو ته خـبر داری ورکـوم

چې د پنځو میزونو میوه ، تړله ، دوی ونه نغري ، نورو ته دې هم موقع ورکړي." د خند او هورا آوازونه اوچت شول.

په همدې وخت کې روهیلۍ ګلاجان صحی (صحیح) کړ چې دخپل ګینګ سره لرې د یوې ونې لاندې ولاړ دی. دخپل ورور او انور سره ورغله. پس دروغبړنه ګلاجان وویل ، " معافي غواړم ، ایله همدا اوس وزګار شوم." انور په تمسخر وویل، " بېدرکه ښکلې جشن مو جوړ کړی دی !" ګلاجان وویل ، "ډوډۍ موخوړلې ؟" روهیلۍ وویل ، " هو تاته مو ډېر انتظار وکړ ، خو بیا مو یو څه ساسیج ، دهغې ریړې نه واخیستې ، بس ماړه شوو." ګلاجان وویل ، " راځئ یو څه ختکی دربانډې وخورم." بیا یې انور ته وکتل ، " یو څه اسقلانی مې کرلی وو ، ماویل ته به یې د کندوز په یاد وخورې." انور له خندا شین شو ،" بس دهمدې دپاره دې راغوښتی وو؟" ګلاجان هیڅ ونه ویل ، لاړ ، دکره کولی دموټر نه یې یو ختکی راووړ ، هر یوه ته یې یوه ترازه ورکړه ، انور چې ختکی وڅکه ، نو دشوقه یې سترګې پټې کړې ، " یره دکوندړ زویه ، داختکی خو ربښتیا په دې ارزیده چې دکالیفورنیا نه ورته راشم. نور هم شته ؟" ګلاجان وویل ، "موټر خوبه دې درته ډک کړم !" روهیلۍ دختکی نه خوند اخیسته خو په تعجب یې ګلاجان ته کتل. رازق ګلاجان ته ویل ، " تر اوسه په تاپه غوسه یم چې دروډیو معامله دې ونه کړه ، اوس به ستا خو څه کوې ، زما جیبونه هم دډالرو ډک وو. زما پلانونه ، خوبونه ،ټول دې ابته کړل." ګلاجان هیڅ ونه ویل ، لاړ بل ختکی یې راووړ. لړ لرې. سوسي اوپالین هم شخوندنونه وهل ، یوازې کره کولی ، دخپل پایپ سره ، غلی ولاړ و او مسابقه یې کتله. هلته لرې څو کسان لګیاوو دهر صندوق رایې یې شمیرلې او نتیجه یې انانسر ته ورکوله. ناڅاپه لوډسپیکر ژوندی شو ، " په خوشالۍ سره دمقابلې نتیجې اعلانوو. درایو شمیر : کانټي لوپ ختکی شل رایې ، هانی ډیو ختکیدو شپیته رایې. او زما سر پرأیز اوس شروع کیږي چې هغو درو نورو میزونو اول میز ، درې سوه پنځه رایې ، دویم میز دوه سوه دوا ویا رایې او دریم میز یو سل شل رایې ګټلې دي .تاسو به وایئ دانو څه سر پرایز دی. اجازه راکړئ چې ووایم دغه درې قسمه ختکي چې اول لمبر راغلل ټول په اول ځل امریکا کې کرل شوي دي ، دادیکي یوه سړي دزحمت برکت دی اوپه تاسو کې به زیاترو خلکو د هغه نوم

پخوا هم اوریدلی وي ، میرمنو او ښاغلو ! ګلاجان افغاني مهاجر !" دخلکو هلا لا شروع شوه . ګلاجان هم خوشاله معلومېده او کره کولي چې تل سنګین اوبا وقاره و ، دخوشالۍ نه خپله خولې پاس ګوزار کړه او ، بیا یې لکه چې صفرا نه وي ماته، خپل پایپ یې سیند ته ګوزار کړ . لوډسپیکر وویل ، " دمسابقې ګټونکي، ګلاجان ، دې لطفاً دقاضیانو میزته راشي ، چې خلک یې ووینې . "

ګلاجان روهیلې ته وموسل ، هغه راغله او دواړه غبرګ دقاضیانو میز ته چې په یوه جګه چوتره ایښې و ، لاړل . ټولو قاضیانو لاس ورکړ او بیا دکانګرس وکیل ټام لی ، پس دروغبړ نه دګلاجان لاس جګ ونیو او ویې ویل ، ".همداسې خلک دي چې ماپه وینا کې تاسوته ویل چې امریکا یې جوړه کړې ده . امریکا دابتکارونو، دنوو شیانو ، دکشفیاتو ، دنوي تولید ، دنوي فکر خاله ده . دلته دهر سړي خدای ورکړی استعداد ځل کوي ، تاسو به وایئ ، ګلاجان امریکایی نه دی ، مهاجر دی ، پردی دئ ، زه وایم امریکا دمهاجرونه جوړ ملک دی .

ماته دګلاجان درووېو د قهرماني کیسه هم معلومه ده . میرمنو اوښاغلو،دپیچ سپرنګز دولسوالۍ قهرمان ، ګلاجان .. !" دچکچکو، او هورا غریو دخلکو او لوډسپیکر نه هره خوا خپریده . پخوا تر دې چې ګلاجان دچوترې نه کوز شي، نو لوډسپیکر اعلان وکړ، " میرمنو او ښاغلو ، دګلاجان یو بل سر پرایز دادی چې تاسو ته یې د ختکی نمونې ، په ډبلیو کې تیارې په میزونو ایښې دي ، چې کورونو ته روانیږئ نو یوه ډبلی دګلاجان دسوغات په حیث درسره واخلئ، داوړیا دي ، چې پیسې درنه څوک وانه خلي ". خلکو بیا چکچکې وکړې، ګلاجان اوروهیلې غبرګ دچوترې نه کوز شول او خپلو یارانو ته ورغلل .

هلته خپل ګینګ ، رازق او انور ټولو غاړه ورکړه ، په مخ یې چپ کړ او په ګډه پر هغې نیالیچې چې پالین غوړولې وه ، کبنیناستل ، دسوسی او کره کولي په کبابونو او ایشولو جوارو او کوکاکولایې پېښه وکړه . ماښام مهال اور لوبه شروع شوه او تر ماسختنه روانه وه . روهیلې څو ځلي کوشش وکړ چې ځان ګلاجان ته ور وښویوي ، اوږې ورسره ومووږي خو درازق نه وشرمیده او پالین هم ددې هر حرکت ته څیره وه.

په همدې کې لوډسپیکر بیا غږ کړ. " دادی اوس به جایزې اعلان کړو . دمانچوپه پخولو کې ، ماری مکدوګال ، پنځه سوه ډالره ، دپای (یو قسم ووډی

چې په سینځ کې یې میوه وي) په پخلي کې ، کارولین بلای ، پنځه سوه ډالره . دسلاد په جوړو لو کې ، ډینا پورسټ ، پنځه سوه ډالره ." چې دګلاجان نوبت راغی، " په ختکلي کې، دګلاجان درې جایزې ګټلی ، یونیم زر ډالره ." دنندارچیانو چکچکې داورلوبو د ګرزهار سره ګډې شوې. لوډسپیکر په خبرو راغی ، میرمنو او ښاغلو، دخپل دې وروستي اعلان سره زه او دجشن ټول ناظمان ستاسو سره مخه ښه کوو، خو داوروستی اعلان هم مهم دی . دښار تاجران زر ډالره ګلاجان ته انعام ورکوي او هیله لري چې ددې تجارت سره به دولسوالی رونق لاپسې زیات شي . خدای پامان ، دخپلواکی ورځ مو بختوره ." خلک دچکچکو او هلا لا سره پاخیدل ، څادرونه یې وټکول ، ټک اوپوک یې راټول کړل میندو ټوکری ، هلکانو برستني او پلرونو خپل وینده ماشومان را وچت کړل او خپلو کورونوته یې مخه کړه .

دګلاجان ډله په جمع دکره کولی کورته لاړه اوله یو ساعت مرکې او ټوکو وروسته میلمانه درازق په موټر کې دګلاجان کورته لاړل .

ټول خو بیولی وو . انور وویل ، " زه همدلته دخوب په کوټه کې په کوچ څملم ، بس دکوند زویه ، ته دې دمیلیونو خوبونه وینه ، شپه په خیر ." او ددې سره بس خوب وړی و .

رازق دهغه بل څلی په شان بې سته دګلاجان دخوب په خونې ننووت ، روهیلی وویل ، " دانو ظلم دی چې دابله خونه زه ونیسم " ګلاجان موسک شو " نو لاړه شه برنده کې څمله ." روهیلی وویل ، " هو چې ماران مې وخوري ؟" ګلاجان وویل ، " نو دانور پخوانی کوټه ، بې هغې هم ستاده ، ورځه ، شپه دې په خیر !" روهیلی ورته سترګې ورپولې او دروانبدو په وخت کې یې وویل ، "دشپږو میاشتو وعده خودې پوره کړه ، خو رښتیا هغه مستانګ دې پیدا کړ چې ماویلي ورباندې سپریږم ؟" ګلاجان وویل ، " یا بوښیې ؟" روهیلی په غوسې وویل، " یابو دې ورک شي، وحشي آس ، مستانګ ښیم ." ګلاجان وویل ، "مستانګ سپرلی ته به تینګه نه شي ." روهیلی وویل ، " ته خومې وازمییه !" ګلاجان وویل ، " دپیښوریانو په وینا ټایم به لګي !روهیلی پوښتنه وکړه ، " څومره ټایم ؟" ګلاجان وویل ، " درې کاله ." روهیلی سر وښوراوه ، " دداسې اوږدو وعدو په سر خاورې اړوم ." دهمدې سره یې دکوټې ورپه ځان پسې پورې کړ .

شلم خپرکی

هفته لانه وه تېره چې له ښار نه تاجران راغلل او ګېنګ سره يې دختکو د تجارت په باب خبرې شروع کړې. ګلاجان اوس په انګرېزۍ کې چالان شوی و خو لايې هم ګرامري غلطۍ کولې. تاجرانو ومنله چې دکره کولي دنقشې مطابق به داسې کارتنو نه جوړوي چې په مېنځ کې يې يو قسم ته دپوکنو ډک پړسېدلی پلاستيک دهرختکۍ دپاره ځای لري، دابه په خاصو موټرو کې -چې دختکۍ عکس او دګلاجان دفابريکې نوم به پرې ليکې - وړي. دفابريکې نوم لا اېښودل شوی نه و. په هر ختکۍ به ټاپه لګول کېږي چې تر پلانکۍ نېټې پورې خرڅېدلی شي. يو څه مناقشه په دې راغله چې ګېنګ ويل دختکۍ دفی پونډ نرخ دې نيم ډالروټاکل شي او تاجرانو ديوډالر تجويز کاوه. ګلاجان وويل، "ماخو دپنځه ويشتو سينټو خيال درلود، چې خلک پرې مات شي، که کال ته يې بازار درلود نو نيم ډالر ته به يې وخيژوو." يو بل جنجال دتاجرانو دفيصدۍ وه، هغوی دګټې اويا فيصده غوښته او ګېنګ ديرش، په آخر کې په نيمايي ګټه روغه راغله. دشپې دګېنګ تر مېنځ دکمپنۍ په نامه لوی جنجال راغی، هر چابه دخپلې انګېرنې نوم وړاندې کاوه، سوسی ويل، "ګلاجان ميلن (ختکی) کمپنی" دې پرې کېښودل شي، خو ګلاجان ويل چې دده نوم هسې ناشولته غوندې په غوږ لګېږي. دافغان ميلن کمپنۍ نوم هم رد شو چې ګلاجان په هغې کې دلاپو شاپو نښه ليده. په آخر کې کره کولی، ګلاجان ته سترګه وټومبله او وېې ويل، "روهيلۍ ميلنز (روهيلۍ ختکی)" ددې شرکت دپاره بهترين نوم دی، دخلکو به دې ته هم تلوسه وي چې دا روهيلۍ څوک ده." پالين يو څه ناړامی کوله خو ګلاجان ورته وويل، "بل کال ته دکندهار نه دانارو ډکې راوړم، په هغې باندې به "دپالين انګۍ نوم کېښېږدو" او خبره په خندا ختمه شوه. درې ورځې پس دختکو اول موټر دپاليز نه ووت.

په آخر کې ګلاجان وويل، داشرکت خو زموږ ټولوشرېک دی "خوکره ـ کولی يې خبره غوڅه کړه،" ابتکار ستادی، کار ستادی، شرکت نستادی. تاوان يې ستادی ګټه يې ستاده. موږ مازې اشرګريو." ګلاجان نه ونو وکړل، خو سوسی وويل، "ما ته مې هم ډپلارنه او هم دمېړه نه ډېرې پيسې راپاتې

دي، نورې پيسې نه غواړم. " پالين وويل ،" زه پيسې څه په بلاوهم . که کالج ته لاړم ، زه پخپله دشرکت خزانه داره يم بيا دومره پيسې ورنه اخلم چې دکالج فيس پرې پوره شي . زه په خپل ګينګ افتخار کوم. خودا روهيلى پکې دوچې راغله.دې څۀ کړي دي چې شرکت به يې په نامه وي . برندې وحشي سترګې يې خاورې کړې !؟ سوسى وخندل ، "د حسادت نه خوبه يې نه وايى ؟ ، دښايست نه خوبې انکار مه کوه ، سترګې يې د هوسى په شان داوړدو بڼو دچتر لاندې پړقا کوي ." کره کولي وويل ، " تل خوبه زموږ ګينګ دخلورو نه نه وي جوړ ، يو بل هم راکې ځايېدلى شي . " ګلاجان پالين ته.موسک شو ،" پروا مه کوه ، داځلى دکندهار نه دانارو ډکي راوړم ،ستا دمر دار مخ نوم به پرې کښېږدو" خوپالين نه تم کيده ،" په ګلاجان دې بختوره شي ، دى وحشي، هغه وحشي ، ښه سره جوړېږي . موږ يې دووته راولو او دى دخلور بولو ځنګله ته زور کوي." ګلاجان وويل ،" هسې بينځايه لګيا يې ، زما او روهيلى تر مينځ هيڅ شى نشته ، ته مې خو ريې ، هغه مې هيڅ هم نه کيږي " پالين وويل ،" زه هم دهمدې نه ويره لرم ." خوکره کولى وويل ، " ته وار وکړه ، پريږده چې ګلاجان يو ځلى روهيلى وپوښتې چې هغه خپل نوم راکوى که نه ؟" وروسته نو ټولو دګلاجان نه وغوښتل چې دخپل وطن کومه بدله ورته ووايي. ګلاجان په عمر کې بدله حتى دځان سره نه وه زمزمه کړې ، حيران و چې څه ووايي بيا يې نوپيل وکړ " الو، للو للو ، للو للو ، خوب دې درشي په ليمو . الله ال ، الله ال ،موردې شيخه پلار دې غل ، الله ال الله ال ، دزنې سر دې نرکچور ." ټولو دې نا آشنا اوازته وخندل ګلاجان هم په خندا وويل ،" دادماشومانو دويده کولو بدله وه ." سوسى وويل ،" پوهيږو! " شپه هم په پخېدو وه . ټول يو دبل ځنګ کې آرام ناست وو او پخپلې يارانې يې په زړونو کې شکرونه ايستل .

يو يشتم څپرکى

په بل سهار دګلاجان او روهيلى تر مينځ په تلفون کې خبرې وشوې .

روهيلى : په دې کې دې څه مطلب دى ؟

ګلاجان : هيڅ کره کولى دا تجويز وکړ ، ويل يې په غوږو ښه لګيږي .

روهيلى : ستا ټوټګ و !

ګلاجان : خدائه مې کل هم کړی وي ، اوس يې منې که نه ؟

روهیلی : بس نو زه خو پکې څه نه وایم ، خو زما دبخته دې کمپنی ونه نړیږي .

ګلاجان : بخت وشنې ، یاګټل دي یا بایلات.

روهیلی : خوښه ستا، یو بل زیری مې درکاوه . زه بله میاشت پیښورته روانه یم ،خپلو کیږدیو ته .

رښتیا په کیږدیو کې اوسئ ؟

تاته ټوکه ښکاره شوه ؟، دناصرباغ نه بره دښته کې زموږ داحمدزو دکیږدیو خلی دی . زما پلار او مور ټول پکې اوسي . ماخو درته وویلې چې درازق دلیدو دپاره مې دیو کال ویزه اخیستې وه ، اوس دوه کاله پوره کیږي ، زیاتي نوکوچ دی .

رازق هم درسره ځي ؟

نه ، هغه دبیرته ستیندو نمت نه لري . وایي زه دلته کار کوم، ستاسو خرڅې به درلیږم .

داخودې بد زیری وکړ ، زه سبا خدای پامانی ته درځم .

نه ، مه راځه ، درازق په دوو چندانې نه هواریږي . هسې خو يې خوښیږې، خوکه هر څومره امریکایي شي، پښتون خو دی !

نوکه پیښور ته درشم ،بیا دې لیدای شم ؟

داسې خونه !

نوځنګه به دې ووینم ؟

نه پوهیږم

زه پوهیږم .

څنګه ؟

بس زه پوه شه او کار مې ، زما او ستاخو ، په یاد دي چې دمستانګ دسپرلی وعده ده ؟

ته خو وعدې پوره کوې ، خو داځلی به يې شل نه کړې !

دوه ویشتم څپرکی

په دې اول کال دپالین دجدول دقراره کمپنۍ دیرش زره ډالره تاوان کړی و . ګلاجان او کره کولي خوپه خپل اټکل شل زره ډالره تاوان منلی و خو داسې باری هم دومره بدنه و . ښاري بانک دوی ته دوه لکه ډالره قرضه ورکړې وه او تربل کال پورې يې خپل پور هم نه غوښت . تاجرانو هم ورتـه ټېر ونـه ډېـولی وو، خو دګلاجان داسې هوایي مرستې نه خوښیدې . دکـره کـولي پـه حساب زیاتره پیسې په اعلانونو او موټرو لګیدلې وې . هر نژدې لرې تاجر ته یو خټکـی وړیا، ددې او ګردو نوښه ښارونو په بارو او شاپنګ مالونو کې پوسترونه. سوسـي وویل ، " ماته یو فکر را لویدلی دی ." پالین پـه ملنډو وویـل ، " دابـه اول ځل وي." ګلاجان وربراندې بـرګ شـو " کـورې شـه نجلـۍ ! وایـه سوسـي څه فکـر درلویدلی ، خدای خو پوهیږي چې نن ورځ موږ هر فکر ته محتاجه یو!" سوسي غاړه تازه کړه ، " هغه د کالیفورنیا واده ته چې تللی وو ، پـه هغـې کـې ښایسته زیات افغانان و ، نوپه نورو ایالتونو او لویو ښارونو کـې بـه هـم پـه دې او بلې محلې کې دافغانـانو دګنه ګونې مرکزونـه وي، دوی بـه جوماتونـه لـري ، ..." پالین غځ اخیستلو ته تیاره وه ، " ستا دفکر تکلیـف خـو دادی چـې ګډوډوي ، ذمتن نه يې سریزه اوږده وي، لنډه يې کړه چې څه وایې !" سوسي ، لکه دهغې خبره يې چې نه وی اوریدلې ، خپلو خبروته دوام ورکړ ، " ماویل ، دغه آفغانـان به غم ، ښادۍ سره شریکوی او دخپل وطن کره وړه بـه کـوي . دپـالین خـبره چې لنډه يې کړم ، دوی به هرو مرو داسې دوکانونه هم لري چې هلته افغـانی مسالې، وریژې ، جامې ، ټیپونه او نور بلا بتر خرڅیږي . که موږ هغوی ته هم پـه خپل وخت کې خټکی ورواستوو نو داهم دخر ځلاو او اعلان ښه مرکزونه دی."

کره کولي چکچکې وکړې ، " یاره شابس دې په تاشي ، پالین ! ته دې کمپیوټر ته کرچ ورکړه . اول خو يې دالف ، افغان ، نه شروع کړه چې په هر ایالت کـې دافغانانو څومره ځایونه دي ." پالین ور ودانګل ،" ماته يې مه راښیـه ، زه خپلـه پوهیږم . سوسي دې خیر یوسي او زه بخښنه تـرې غـواړم . اوس پوهیـږم چـې هغه هم فکر کولی شي ، اول به دهر ایالت دمهاجرو مرکزونه بیا مومم ، ورسـره

په دهر ایالت دتلفون زیړو پاڼو ، داعلانونو پاڼوته لاړه شم . " ګلاجان وویل ، "پالین! موږ ته څه ګټه یې ، لکه ماته ژرنده ، بس راپیدا یې کړه . "

هفته پس پالین دافغانانو زیاتره مارکیټونه دتلفون او ادرسونو سره پیداکړل ، ټولوته یې په فیکس کې دراتلونکې اوړي داسقلاني ختکو زیری ورکړ او د هغوی نه یې ځوابونه وغوښتل . میاشت پس دځوابونو سلسله شروع شوه څه ناڅه سل دوه سوه داسې دوکانونه او مغازې ، زیاتره په لویوښارونو کې دافغاني، اوکله لاهم په شریکه دافغانی ، پاکستانی ، او هندی خوراکه بابو دوکانونه شته چې معمولاً خپل مالونه دیو څو لویو عمده خرڅوونکو نه چې زیاتره یې هندي یا ایراني دي،اخلي.پالین دهغوادرس هم پیداکړځوکره کولی ویل ، ولې دلالانو ته ګټه ورکړو . هغوی بیا دختکی نرخ نور هم ورزیاتوي . موږیې باید نیغ په نیغه دوکانونو ته ور واستوو.

درویشتم څپرکی

ګلاجان یوه ورځ دانور دلیدو دپاره سانتیاګو ته تللی و . هلته یې رازق هم د افغانانو په یوه دوکان کې ولید. هغه ورته دشپې دپاتې کیدو ست وکړ ، ګلاجان هم ومنله . رازق په یوه لوی ، دیرش پوړیزه ودانی کې دوه کوټه یې اپارتمان درلود چې هغه ویل په بیه مې اخیستی دی ، خو ګلاجان ته دروهیلی خبره ستړګوته دریده چې ویل ، زماورور هسې جوار ګر او خوشکه بانکه دی . یو څه پیسې چې په قمار خانوکې وګټی هغه بیا لږ چړ کوي او څو ورځې پرې دخانانو ژوند کوي بیا بیرته ملنګ وي .

مګر په هغه شپه چې رازق پس له ډوډی لمانځه ته ودرید او بیا یې دده سره دچایو دپیالې په سر ، دخپل پلار او کوچاني ژوند کیسه په خوند خوند کوله ،نو د ګلاجان په قضاوت کې بدلون راروان شو. ویل یې ، " زه خوهسې جوارګر سړی یم ، رښتیا چې شرط تړل ، او دبخت ازمیبل مې دوړکتوبه خوښیږي. کله به چې موږ کډه دکوم غره په لمنه واړوله او میږې به مو په ځنګله کې خوشې کړې نو هلکانو به ویل ،" رازقیه ، هن که دښتر په هوغه ونه وختې !" بس مانور نه کتل ، په لاس به مې لاړې توکړې او پرې هی به مې کړل ." دثبوت دپاره یې خپله خیټه ګلاجان ته ښکاره کړه چې یوه ژوره لیکه پکې دسینې نه دنامه

تر غوتي بهيدلې وه. ده ويل چې داد خندني ونې نه دښوييدو په وخت کې شوګارې شوى دى. رازق ديوه جهادي تنظيم نه شكايت درلود او ويل يې ، "دوى په کوچانو اعتبار نه کوي او داسې يې ګڼي چې که دکوچانی ښه دكمونستانو سره کيده نو بيا دهغوى تذکرې ګرځوي ، جاسوسی ورته کوي . کوچان هر چيرته اوپه هرې دښتې ، لارو ګودرو خبز دي ، او مجاهدين خو هم په لويو لارو نه ځی ، له همدغو شيلو او خوړونو تيريږي ،نو دكابل په هدايت کوچان خپلې رمې په همدغو ځايونو کې څروي . اوچې دمجاهدينو تګ راتګ يې وليده نو بياله کيږديو ، دكابل سره مخابره کوي ..." رازق هوښيار هلک ښکاريده ، ويل يې ، " مجاهدين هم ګرم نه دي، جاسوسان زيات دي او دکوچې خو يو عيب دادی چې وطن نه لري، پوله پتی نه لري ، کله افغانستان او کله پاکستان کې وي ، نو دوطن دمينې په ځای ددوی سره دورشو مينه زياته وي زموږ خپل متل هم دی چې کوچی دخپلو ميږو بنده دی او ميږې دورشو بنده ګان دي ..." ګلاجان وويل ، خوردې راته ويل چې تاسو کوچيان يئ ، خومانه منله . ته راته لږ بيان وکړه . رازق لاړ دچايو بله چاينکه يې راوړه ، او بيا يې نوکيسه شروع کړه .

خورمې رښتيا ويل ،موږ احمدزي يو، په احمدزيو کې بيا موساخيل يو چې داحمدزو يوه لويه او زوروره څانګه ده . زموږ نيکه ، خدای دې جنتونه ورکړي ، ملک خالو ، په احمدزو کې څه چې په افغانستان کې مشهور و ، دشاه-وليخان سره يې دسقاو په راپرزولو او دكابل په نيولو کې مرسته کړې وه . چې مامدزو کابل بيا و نه شو ساتلی او روسانو ته يې ورپريښود ، بله خبره ده . خبره مې دخپل نيکه کوله ، هرچيرته چې به پښتنو کې څه لانجه جوړه شوه ، دلوګر ختيځ ته دتيزين نه بر په ازره کې زمانيکه ته به راتله . دخالو نيکه په سينه کې داحمدزو ، بلکه.د زياترو پښتني قومونو تيره او نرخونه ټول جمع وو . دهغه قضاوت دکانی کرښه وه، خو هغه به بيا په خندا ويل ، "هلکو، داحمدزو نرخ خو داوايي ، دپلانکی قوم داوايي، خوزه هم يو نرخ لرم،" دده جرمانې به سپکې اوتل درحم سره ملګرې وې او ويل به يې چې که سخته يې ونيسو دخلکو ملاماتيږي ، دا اوسني پښتانه دپخوانو په شان ججوره نه لري . ازره خو زموږ پدرې مينه ده جو بيا نو موږ هم ډير شوو او ځينو دژمی دپاره دخوست

شمال ختیځ ته توره اوبه منطقه خوښه کړه ، یوې ډلې په ننګرهار کې دمومندو په رامتی کې دژمی ځای جوړ کړ. خو زموږ اصلي ټاټوبی ازره ده .

ګلاجان پوښتنه وکړه ، " پلاردې هر رمې لري ؟" رازق وویل ، " هو ، خو دنیکه دوران مې تیر دی او پلارمې هغومره حوصله نه لري ." ګلاجان وویل ، "ستا خور ویلې چې په کندوز هم ستاسو لاره وه ، دا رښتیا ده ؟" رازق وویل، "زما تره ، زالو خان هلته دچغچران دګوماو په کوچی بازار کې دیوه درانی کوچی سره لیدلي وو ، دهماغوی سره یې خیښي کړې او بیا وروسته یې زوی،دکندوز په سپین زر کې چیرته سرکاتب شو او تره مې کوچانی ژوند پریښود ، نوکله کله زموږ لاره هم ورباندې برابریده .

رازق خپل ساعت ته وکتل ،" اوهو ، داخونیمه شپه ده . ته مې په خپلو بابولالو سترې کړې !" ګلاجان وویل ،"مرکه دې هم خوږه وه اوپه دې هم خوشاله شوم چې یو څه دې راسره دزړه خوا له وکړل . دوطن نه احوال لرې؟" رازق د شیطانی نه په ډکه موسکا وویل ،" زه دې په مطلب پوه یم ، دروهیلی پوښتنه کوې. ټول شکر دی ښه دي .تیره میاشت مې زر ډالره ورمخابره کړل . ابامې وایي چې اوړی ته ایلبندونو ته روان یو." ګلاجان په وارخطایی وویل ،" ښه ؟ کوم ایلبند ته ؟" رازق وویل ، " پته نشته ، خوستا څه تلوسه ده ؟" ګلاجان په تیټ غږ، لکه دځانه سره چې غریږي وویل ، " خنګه یې درته ووایم ؟" رازق په خوش طبعی وویل ، " ولې ګونګی شوې ؟" ګلاجان ، لاهم غلی و . رازق وویل ، " چې ویې نه وایې ، زه څه پوهیږم چې څه خبره ده ؟" ګلاجان غاړه ځوځلې تازه کړه ، " ره یو اطرافی سړی یم ، انور ښه دربه ویلی وي . دهغه کورنی خوټوله تعلیمیافته ده ، هغه خپله هم فاکولته لوستی ، خومایله تر شپږم صنفه پورې درس ویلی دی . له اوو پشتو دهقانان یو . پلار مې اوس هم په وطن کې دهقانی کوي ، ..." رازق یې خبره غوڅه کړه ، " نو په مایې څه ، موږ هم دپیریو کوچان او شپانه یو ، دا خوڅه شرم نه دی . ولې دمطلب ټکی نه وایې ؟ دروهیلی سره دواده سودا خوبه نه لرې ؟" ګلاجان په ډیر تکلیف وویل ، " لرم" رازق په مسته خندا وویل ،" په امریکا کې دې عمر تیر شو او لاهم دنجونو په شان شرمیږې ." رازق بیا دخبرو لوری بدل کړ،" پروژه

دې څنګه روانه ده ؟" ګلاجان وويل ،" تيز کال خو مو تاوان وکړ ، سږ کال تکيه خدای ته ."

ګلاجان چې په زړه کې هوښيار و پوهيده چې ديوه کوچانی سړي د څه شي سره ډيره علاقه ده ، ناصر باغ دکمپ دهغه دوکان په پته يې چې درازق نه يې اخيستې وه دروهيلی پلارته خط واستاوه . بس دخير خيريت احوال او درازق سره دليدو کتو خبر يې ورته وليکه . بيا يې نوپه امريکا کې دغلې دانې دنر خونو په باب ورته وليکل او هر ډالر يې په افغانيو ورته بدل کړ چې هغه تعجب وکړي." پنځه شپږ مياشتې پس ، پسرلی مهال وچې دصفدر خان احمدزي له اړخه خط راغی . دی پوهيده چې خان نالوستی دی ، په نرخونو په رښتيا چې حيران شوی و . دليک په آخر کې داخبره راغلې وه چې موږ سږ ايلبندونو ته روان يو، رازق دې يو څه نورې روپۍ راواستوي .دليک په بل مخ کې يوه کرښه وه ، " يو کال به نوره درته کښينم

زيارت خونه يې چې جنډې به دې ساتمه !"

ګلاجان دځانه سره وموسل .

ځليريشتم څپرکی

دګلاجان ګينګ دومره بوخت وچې ده به ويل دسرګرولو وخت نشته . دولسوالۍ ماهر په هرختکی دتصديق ټاپه لګوله ،موټرونه ډکيدل او دهر ولايت سره تلفونونه ، فيکسونه او عاجلې مخابرې روانې وې . کره کولي اوس ماهر شوی و . ختکی به يې ترپخيدوځلور ورځې دمخه وشکاوه چې په لارکې غوړه که نه شي، دوکان ته په رسيدو پاخه شي . يوازې دکاليفورنيا او نژدې توابو ختکی چې په هماغه ورځ ور رسيدلی شو ، هغه يې يوه ورځ مخکې شکول . پالين نظر ټولو ته مصروفه وه ، اردرونه په تلفون کې اخيستل او کره کولي ته يې ورکول چې هغه يې په هماغه شمير ور واستوی . سوسي په موټر کې دختکو دبارولو چارواکې وه . دهر ختکی لاندې نرم پلاستيکي پوکنۍ ځای په ځای وې . بيانو ددې او بل لړ ختکو ترمينځ چې ددې دپاسه يې ږدي ، فاصله دومره وي چې دموټر په ټکان پاسنی په کوزنی ونه لګيږي او ختکی ز(٥) ده نه شي . ګلاجان

خپله پښتو کوله ، ډرایورانو ، لاروو ، کلیسا ګانو او تاجرانو تـه یـې وړیـا خټکـې ورکول .

یوه هفته لانه وه تیره چې پالین زیری راوړ چې دخټکو خرڅلاو همـدا اوس هم نظر پروسږکال ته پنځه چنده زیات شوی او خبره تریو لک ډالرو اوښتې ده . کره.کولي پالین ته وویل ، " نور بازار راګوره ځکه چې دخټکی پسـل ایلـه یـوه میاشت وي او رانه خوساکیږي ." ګلاجان په خندا وویل ، " مـه وارخطـا کیـږه . داخو یې اوله دړکه ده . ماداسې کرلی چې نشالا دمنی تر آخره به یې ختم نـه کړې . دا چې اوس مووليږل، دا بې ذاته ځنګلي دي چې موږ یې خاده بولـو ، بله هفته داسقلانیو وخت راځی ، ورپسې دبرګ نی ، بیـا دارکـانی چـې اصلـي خوند داولې واورې دراتګ سره پکې ځغلي ." کره کولی خپـل مـړه پـایپ تـه کش ورکړ أوپه موسکا یې سروښوراوه ، " وحشي افغان !"

یوه ورځ چې دپروژې کار په دمه کې روان و ، پالین په بیړه دیوه لیک سـره راغله ، اعصاب یې خراب ښکاره کېدل ، " دې حره مو نو ، موږ ته جنجال جـوړ کړی دی او بهتره ده چې ژر یې چاره وکړو ." کـره کـولی وویـل ، " څه خـبره ده؟" پالین لیک ور کړ، ویې لوله !" کره کولی سوسي او ګلاجان هم راوبلل ، پـه لوړ آواز یې ولوست ، " ددې لیک له لیارې ګلاجان افغان ته خبر ورکـوو ، چـې موږ ته رپوټ را غلی چې تاسو دفدرالی حکومـت ، ګمرک اودبـوټو دکنـټرول داداری له اجازې بغیر ، دیو ډول بوټي ، خټکی ، تخمونـه امریکـا تـه راوړي . داکار دامریکا دفدرالي او ایـالتی مقرراتوخـلاف ورزي ده . ستاسـو دمعلومـاتو دپاره باید یاده شي چې زموږ اداري ډیر کوشش کوي چـې نبـاتي چینجـی او مرضونه ملک ته داخل نه شـي . دولسوالی اداره تاسـو تـه دوه هفتـې وخـت درکوي چې دبوټو دکنټرول اداري ته راشئ او که اجازه نامه لرئ مـوږ تـه یـې راوښیئ ، له هغې نیټې وروسته که تاسو ددغه بوټي ، خټکی بهر ته ایستل بس نه کړئ نو قضیه محکمې ته سپارله کیږي .

ګلاجان دقهره سور شو ، "لاحول ولا ،" پالین وویل " زه پوهیږم چې داړپوټ خداکه غیر دپادري نه بل هیچا ورکړی وي ." کره کولي وویل ، " پـالین رښتیـا وايي ، هغه ورځ چې زه کلیسا ته لاړم نو پادري دګلاجان ډیره پوښننه کولـه او چې ما ورته دپروژې دکامیابی خبره وکړه ، هغه وویل چې دچرچ هغه پخوانـی

پیسې هم پرګلاجان پاتې دي او سر کال خو به شل دیرش زره دخدای(ج) پـه رضا راکړي که نه ؟ ماورته وویل ، دچرچ ورېې سترګې دې خدای مړې کړي . دپروسږ بسپنه خو ماپه خپـل ، چـک درکـړه، پریـږده چـې سـړی یـو څه متره پیداکړي . خو پـادري بلـه عجیبـه خـبره وکـړه . ویـې ویـل ، ملـک دهمـدې خارجیانو دلاسه وران شو. ماچې دوی راوستل ، ماویل ګوندې زموږ ددین رڼا ، دجیزس رڼا به وويني او راوابه وړي ، خودی او انـور دواړه یـاغی شـول ،خـير دی دجیزس څاپیره دزمري ده .

په بلـه ورځ ګلاجـان او کـره کـولی ولسـوالۍ تـه ولاړل . خپـل کـاغذ یـې سکرټرې ته ښکـاره کـړ، هغـې ورتـه د دالان پـه هغـه بـل سـرکې یـوه دروازه وروښوده . دفتر تقریباً خالي و . دوی منتظر کښیناستل . ډیر وخت پس څوک را دننه شو . ددوی په لیدو راغی او ګلاجـان او کـره کـولي تـه یـې لاس ورکـړ ، "مستر ګلاجانه ، زه خودې پيژنم ، ته زموږ دولسوالۍ قهرمان یې ،کښینئ ، زه به قهوه درته تیاره کړم ، ګلاجان په تشکر سره وویل ، " قهوه دې بل وخت ته وي، اوس به په دغه کاغذ تیر شی ، چې موږ څه ګنـاه کـړې ده ؟" مـامور وخنـدل ، "زه پرې خبریم." کره کولي وویل ، " چا خبر کړې ؟" مامور مرموزه خندا وکـړه ، " سر مه ورپسې خوږوئ، ګلاجانه ، تاسـره داصلـي زړو چـې دې ملـک تـه دې راوړي وو، څه نمونې شته ؟" ګلاجان وویل " هو ، یو څه خو مې ، دبدې ورځې دپاره ساتلي دي ." مامور وویل ، " بس دهماغو یوه نمونه به راوړئ چې زه یـې دلته په لابراتوار کې وګورم . " ګلاجان وویل ، " داکار به همدانـن وکـړم ، خـو اوس که دموجودو ختکو خرڅلاو بند کړو نو ټول ورستیږي . مامور وموسـل ، «ورځئ ،خپل کار کوئ او کـه چـاپوښتنـه وکـړه ، ورتـه وایـئ چـې نمونـه مـو دولسوالۍ دپولیسو افسر ، روبین ، ته سپارلې ده ." بیا پاڅېد او کره کولي ته یې مخ واړاوه ، " ګلاجان زموږ دولسوالۍ هیرو دی ، قهرمان دی ، داځینـې خلـک ولې دومره بد نیته دي . ورځئ په مخه موښه !اوکه بیا درپیښ شـوم یـوه تـرازه ختکي مې په تاپور ." دواړو ته یې لاسونه ورکړل . ددروازې پورې ور سـره لاړ او چې ګلاجان روانېده په دالان کې یې ورپسې غږ کړ ، " داسې نه ده چې موږ دخپلو قهرمانانونتګه نه کوو."

په بله ورځ ، ناڅاپه پادري دپاليز په سر را پيدا شو . ګلاجان ورغی ، لاس يې ورکړ ، يو خټکی يې ورته ترازه کړ چې په ولاړې يې وخوري ، خو پادري سرو ښوراوه ، " زه راغلی يم چې يو بد زيری چې زړه مې هم نه غواړي خو دمجبورۍ ورځې يې درکړم . " ګلاجان په خندا وويل ، " مونږ اوريدلی دی . کښينه چې هم خټکي وخورې او هم زما يو څه عرض واورې ، چې بيا يو په بل پوه وو . " پادري ټکنی شو ،ترازه يې واخيسته او دپاليز نه بهر چې چوکی ايښې وه پرې کښيناست ، ګلاجان سوسي او پالين ته غږ کړ . ټول ګينګ حاضر شو . ګلاجان ټولو ته په نوبت وکتل او بيا يې پادري ته وويل ، " اول خو به ووايم چې زه دټولې امريکې د احسان پوروړی يم . دپادري صيب خو نور هم . همده راته په اولو ورځو کې چې زمونږ نه لوری لودن ورک و په امريکاکې دژوند کولو لار راوښودله ، کوډله يې راته پيداکړه ،"بيا يې خپلوملګرو ته وکتل ، " دټولو نه لويه داچې ماته يې داسې ګران دوستان را پيداکړل . " کره کولي وويل ، "افتخار خو زمونږ دی چې تا غوندې خزانه مو بيا مونده . " ګلاجان خبروته دوام ورکړ ، " پادري صيب ! نو ګورې چې زه نمک حرامه نه يم ، بلکه نمک حرامی او داحسان هيرول زما په وطن ، زما په خټه کې نشته . البته دا احسان په پيسو نه شم پوره کولی، مګر دومره خوکولی شم چې دې ټولنې ته ، که ښه نه شم رسولی ،بد خو ورونه رسوم داوږو بارنشم ، تيار خورنه شم او داکوشش ، زه لګيا يم کوم يې . پاتې شوه ددين خبره ، دلته خوتا سو وايئ هر دين آزاد دی . جيزس ته دې زما سلام وي، موزس ته دې زما سلام وي .زمونږ په عقيده دوی په پيغمبرانو کې لوی مقام لري او کتاب پرې نازل شوی دی . تقدير داسې پيښه کړه چې زه مسلمان يم ، زما عقيده په خپل دين ده . زما پيروي دخپل پيغمبر ده . که رښتيا وايم زه چندانې دخپل آسماني کتاب په معنا هم نه پوهيږم او اميد دی چې کره کولي په خپلې وعدې ودريږي ، انګريزي ترجمه يې راته پيدا کړي او ياته پخپله ، پادري صيب ، که دا راته پيدا کړې نو زه به دې نور هم پوروړی شم . په هر صورت زمونږ دکتاب په يوه ځای کې راغلي چې تاسو خپل دين پالئ او مونږ خپل . پادري صيب ، تاخو راباندې ډيرې وسې وکړې،البته چې زما قسمت به پکې نه و چې عيسوی شم . نو زما دخبرو مطلب يو داو چې ستا سود کړي احسان مننه وکړم او بل دا چې ووايم چې په

مانوره خواری مه کوئ او نه رانه دعیسوي کیدو تمه لرئ . پوه شوې پادري صيب؟"

پادری ډیر ساعت غلی و . ګلاجان وویل ، " ماویل ، سږ کال به ، چې شکر دی ایله په ګټه راغلی یو ، ښه مضبوطه بسپنه درکړم خو بهتره ده چې ذرته ووایم چې دا مرسته سږ کال ، کال ته او هر کال ، هغو مهاجرو ته استوم چې دروسانو دلاسه یې ملک پریښی او دپاکستان او ایران په دښتو کې بې سر پنا شپې تیروي او زه فکر کوم چې ته به هم داراسره ومنې چې هغوی مستحق دي."

پادري همداسې غلی له ځایه پاڅید ، دټولو سره یې لاس ورکړ او دتګ په وخت کې یې وویل ، "جیزس دې خیر درپیښ کړي چې په کومه بلا وانه وړې!" ګلاجان ورته وموسل او کره کولي ته یې سترګه وټومبله .

دپروسږ کال راهیسې خلک دګلاجان په خټکی روږدی شوي وو او هره ورځ به یې دخپلو مارکیټونونه پوښتنې کولې چې کله رارسیږي . دا روژه په سره اوړي دګلاجان دخټکو درسیدو سره سمه راغله ، نو دګلاجان په اټکل یو ځوکاله خو دهغو بازار تودو . ګلاجان پوهیده چې خټکی دچلم په شان یو عمل دی او په تیره په روژه کې خونو چې یو ځلی ځوک پرې روږدی شي ، بیایې هر ماښام بې دخټکی په بل شی نشه نه ماتیږي . داخلی یې په افغاني مارکیټونو منلې وه چې دخټکی فی پاو نرخ به افغانانو ته ، دروژې په احترام شل فیصده را ټیټوی خوورسره به یو کاغذ هم ورکوي چې په هغې کې لیکلی چې دنرخونو ټیټیدل دروهیلی دشرکت دي ، نه ددوکاندار لحاظ ، نو افغانان پرې مات وو او هره هفته پالین هغه لیکونه چې په پارسي یا پښتو لیکل شوي وو په لوپې ټوکرۍ کې ګلاجان ته راوړل ،ټول تشویق ، ټوله دعا ،البته انتقادونه او دنرخونو دګرانی شکایتونه هم وو .هر یو لیک ته ګلاجان په خپل خط ځوابونه استول . برسیره په دې ، ده یو دتلفون داسې لمبر هم درلود چې خلکو به وړیا لفونونه ورته کول او امریکایان ورته ۸۰۰ لمبر وایي ځکه په همدې شروع کیږي .

منی مهال چې پالین ګلاجان ته حساب راوړ نو څه دپاسه اته لکه ډالره په بانک کې وو. چې دټراکټورونو قسطونه ، سرې او موټرو ، موټر وانانو لګښت یې

ترې وایست نو دوه لکه پاکې پاتې شوې. دژمی دواورو پورې ګینک په خوشالی هر ماښام مجلسونه کول . په همدې مجلسونو کې یو ماښام ګلاجان اعلان وکړ چې دپسرلی په سرکې پیښور ته دسفر نیت لري .اوس یې نو دمهاجرت شرطونه پوره کړی وو، امریکا یي پاسپورټ یې اخیستی و . دبانک نه یې اویا زره ډالره دپیښور ګریند لي بانک ته چې دانګریزانو دی انتقال کړل ، ددفتر کارونه خوبې هغې پالین کول او سوسی هم ورسره وه . کره کولي یې خپل قانوني وکیل وټاکه او په بانک یې وکالت ټاپه کړ . دګلاجان دخدای پامانی سره داول نه جوړه نه وه ، مظلوم کاته ، په سترګو کې داوښکو ګرځیدل، اوله حده زیاتې خوږې خبرې ، او ارمان یې بد راته او دنارینه سره وړنه ورته ښکاریدل . ګلاجان دوخته ، دمجاهدینو دیوه هیئت له لارې کندوز ته ، خپل پلار ته احوال لیږلی وچې پیښورته راشي. داپریل په یوه سهار یې ټکسی راوباله ، او ایسته هوایي میدان ته روان شو.

پنځه ویشتم څپرکی

دپیښور دهوایي ډګر پولیس ، بلکه ټول پاکستاني افسران، هماغه اول سرنه ګلاجان ته لکه تور ماران داسې ښکاره کېدل . پخپله تور نری ، بریتونه تور نري، ږیره صفا خریلې ، ملیشه کمیس پرتوګ یازیړ جیمی یونیفارم په غاړه. بس یو فرق چې راغلی و داو چې پخوا به یې دانګریز دوختونو یوولس ډزی په غاړه و ،اوس کلاشنیکوفونه . یو پولیس راغی دده تلا شي یې واخیسته ، تور کړکی لاسونه یې دده دوجود په هر ځای ، حتی دشرم.په ځای تپول ، په جیبونو خو ځوځلې تیر را تیر شول . غلی او شرمیندوکی ښکاریدل خو ګلاجان پوهیده چې داسې په پټه خوله اچوي ، بخت وطالع ، که یې داړې ونښتې بیا دې پریښودونی نه دي . ده دامریکاپولیس لیدلی وو چې دکوچانو دکوټه سپیو ؛ په شان غټ وونو که خوروري وو ، حق یې و . په ونه شپږ فوټه جګ په اوږو دوه فوټه پلن . دافغانستان پولیس قهرجن، اندک رنجه ، او په هیڅ خبره سوک ځاپیږې ته رسوي . خو دپاکستان بیانورې بلاوې دي . ارامه ،کم خبري دي،نیغ کاته یې نه زده ، بس یادې بکس ته ګوري یا جیب ته ." او هو، داخودې ډالرې راوړي ، په دې څه کوې ، اپیم خو به پرې نه اخلې ؟. هلکه

ماجره ځان پوه کړه ، ډي ، ایس ، پي صیب له به دې بـوزم ......، پـه خـوب کې چې سړی سپي ويني چې هر څومره زور وهي ترې خلاصیدای هـم نشي، او ژوبلوي دې هم نه ، یالکه چې څوک دوربنمو په تار و ترې ، هسې خـو نـرم پوست لګیږي خو چې زور وهي ، پرې راټینګیږي . ګلاجان په دې هم پوهېده چې دپاکستانی افسر ایمان دووشیانو ته خطاوي . يـو زور ، چـې پـه رتبـه کې زوروړ پرې راشي ، دی په يوې پټه کې پېر غوړونه سلامی ورتـه ودریږي . بـل روپۍ . ګلاجان سترې و اوددومره جنجالونو حوصله ورسره نه وه نو يې پـه پټه هم نه ، په ښکاره دوه شل ګیز ډالري لوټونه دواړو پولیسانو تـه چـې يـودی تلاشی کاوه او بل يې په بکس لګیا و ونیول ، دهغـوی سترګو تـه ځیر شو. يـو خوداسې بیځاله راضي معلومېده ، لکه همدا اوس چې انزال شوی وي ، بـل ، لکه سپي ته چې هډوکی واچوې ، شاواړوله او په نورو مساپرو بوخت شو ، " بس جی ، دده سره هیڅ هم نشته ، ورځه ." يوه بل افسر چې په کونج کـې ولاړو او په هیڅ کې نه و ، ګلاجان ته خوله جینګه کړه . ګلاجان هغه تـه هـم يـو لـوټ ونیو . افسر دهغې لرګینې نانځکې پینبې وکړې چـې دوه تارونـه ور نـه ځوړنـد وي، ماشومان يې چې راکاږي نو ګوډاګی ورته سر ښوروي. په موسکا يې لـوټ واخیست او سرېې دې خوا ها خوا وښوراوه ، "بس خان ،نو پیـښور تـه پـه خیر راغلې !"

دهوايي میدان نه بهر دخلکو ګڼه ګوڼه وه ، يـوه پـه بـل پـښې ایـښودې او دبتوپه شان يې غاړې جګې نیولې وې . خپل عزیـزان يـې صحیـح کـول چـې دمیدان دسیمي دروازې نه راوتل . دریشکو کاره واړه يون و چې هر يوه خپلـه مخکنۍ ارابه دبل نه مخکې کوله ، دپنډیانو غورځې، کنځلې او غوتې وې چـې دمسافردلاسه به يې بکسونه الوزول . په همدې کې دګلاجان بسترګو خپل پـلار له کتغنۍ پګړۍ نه وپیژاند ، خو ور رسیدل ګران و . پـلار يـې تـرور تـرور هـرې خواته کتل خو دی يې نه شو موندلی او که لیدلی يې هـم وای ، پیژنـدلی بـه يې نه و . ګلاجان دخلکو له منځه په زحمت لاره خلاصه کړه او هغه هم دپنډۍ برکت و چې بچ بچ يې ویل او دده بکسونه يې چې په سر ایښی وو ، بـهر وړل . پلار ته ورغی ، په پښو کې يې پریووت .

شپږ ویشتم څپرکی

خارجی ته به ټول مهاجر یو شان ښکاري ، خو دهرې سیمې دمهاجروخالې، کمپونه او دفترونه بیل وي. دګلاجان پلار ، محمداجان هم دډېګری په هماغه بام اړولی وو چې یو وختې انور او ګلاجان پکې اوسیدل. اوس هم اکثر کتغنیان هماغلته وو او څوتنه دمحمداجان سره ګډ پیښورته راغلي وو. ټول دګلاجان په لیدو خوشاله وو او یو نفر لګیاو وطنی تیل پولاو یې پخاوه. دګلاجان پام شو چې یو بل بدلون داو چې دسکروپه ځای اوس اوجاغونه په ګاز چلیږي . هغه شپه ترناوخته ګلاجان دپلارسره دزړه خواله کول . محمداجان ورته دکلی او کرنې حال احوال او دمړو ژوندو بیان کاوه او ګلاجان په امریکا کې دخپل ژوند او کار بارخبرې کولې . چې دګلاجان دکیسو وخت به راغی ټولو به ورته غوږ نیولی و . په بله ورځ ګلاجان پلار پریښود او لاړ ګرنډلي بانک ته ، هلته نو ګلاجان ولیدل چې بیروکراسی یوازې په هوایي میدان کې نه ده ایساره ، پاکستان شموله ده . دده پاسپورټ او مني اړډر یې څو څو ځلې معاینه کړل ، دهغو فوټو کاپۍ یې جوړې کړې ، چې هغه اسلام آباد ته واستوي ، ډده نه یې نور ډیر تحقیقات هم وکړل او ګلاجان ته یې بیا هغه [illegible] چې لسیزه پخوا لا دده او انور په زړونو کې لویدلې وه ، بیرته ژوندی کړه ، خو بیا به یې ځان بیرته راوېښ کړ او سربه یې د سربدالی نه خلاص کړ ، چې یره ، اوس هغه خوار ګلاجان خونه یم . په دوو کې وو چې دوی ته هم رشوت ورکړي او که نه، په همدې کې دبانک رئیس دشاتني دفتر نه راووت ، دده پاسپورټ اومني اړډر ورسره وو . خزانه دار ته یې وروځه وویل ، هغه ګلاجان ته په دوو ګوتو اشاره وکړه ،" ماجره ، اسلام آباد ته حاجت نشته ،بس دلته امضا وکړه ، "پنځوس زرګیز ډالرونه یې دبیښې شاته دځان سره وګڼل ،بیا یې دګوتو سر په لاړو لوند کړ ، بیا یې وشمیرل ، نوهله یې بنډل ګلاجان ته ونیوه ، له هغه ځای نه ګلاجان په صدر کې پوست افیس ته لاړ ، یو پوست باکس یې کراه کړ. هماغلته یې پالین ته دخپل سفر معلومات ولیکل ، د پروژې پوښننه یې وکړه . نمت یې دا و دخپل پوست باکس پته او لمبر ورکړي.

په بله ورځ دکاکې والې ، مامې والې دغړونو سره ګلاجان او محمداجان په ډبګرۍ ورسم شول . ګوټ کې يو ټکسي ولاړو ، موټروان يې ويده و . ګلاجان هغه وښوروه ، چې راويښ شو نو دی او پلا ربې پوښتنې ټکسي کې کښيناستل . موټر وان سر په تعجب وښوراوه خوځې دګلاجان سوټ بوټ يې وليد نو دتسليمۍ په علامه يې پوښتنه وکړه ، " جی ، کوم پلو ؟" ګلاجان وويل ، " ناصر باغ کمپ ته ." په لارکې پلار وربانديې په غوسه شو ، " هلکه ، ډاټسني خو په بوړو کې ډيرې وې ، تر هغه ځايه به سرويس کې لاړوو . يابه دې رکشه نيولې وه ، په ټکسي څه کوې ؟" ګلاجان خوږې خوږې پلار ته وکتل . کالی يې پاک و خو هم چپنه څو ځايه شکيدلې او مالوچ يې راوتلی وو او هم يې دپګړۍ لاندې دګلدوزی خولۍ پلتې کوزې په مخ زنګيدې ." پلار يې هم په خواږه کاته وويل ، " ليونيه ، زه دې پريښودم ، ته رانه لاړې . ماهم دنوړواجاره پريښووه، او اوس فقط خپله دوه جريبه زمکه کرم ." ګلاجان هيڅ ونه ويل . دپلار په لمر سوي مخ کې اوس د زوی دليدو خوشالۍ يو څه سرخی راوستې وه . خپل لاس يې په کراره دګلاجان په سر او مخ تير کړ او بيا يې مچ کړ . دده پلار هم کم خبرې وخو اوس احساساتي معلوميده ، مهاجرت ، اته کاله بيلتون ، دديدن خوشالي .. داټول په کې غوټه شوی وو .

ناصرباغ کمپ دتنظيمونو و ، تلاشی او دشک کاته دبهرنۍ دروازې نه چې پاکستانی مليشې يې اړخ ته قفسچه جوړه کړې وه ، شروع وو . په ګلاجان کې يې هماغه داتو کالو نوويره چې په امريکا کې ترې هيره شوې وه ، بيرته ژوندۍ کړه . خو بيا هم په الله بسم الله ورننوتل ، مينځ کې لوی جومات او ګرچاپيره ترې کوډلې، دختو تيټ - ديواله کلاګانې، خيمې خورې وې دجومات نه بهرڅو کسه سپين ږيري ولاړوو او په کوم شي يې بحثونه کول . محمداجان سلام واچاوه ، هغو په کبر ، په نيمه خوله عليک کړ او بيا يې ږيره کلی ګلاجان ته لر او بر وکتل . محمداجان وويل ، " پوښتنه عيب نه ده ، مور داحمدزو کوچانو دپيندې پسې ګرځو چې همدلته چيرته يې اړولې دي ." يوه سپين ږيري وويل ، " صفدرخان دغوخوبه نه ښيي ؟" ګلاجان وويل ، " هو، دملک خالو پينده ." سپين ږيری وويل ، " د سيند ته پورې غاړه ، هوغه غونډۍ وينې . دهغې په لمن کې اړولې وو ، چې اوس به هم وي او که به نه وي ."

محمداجان روان شو. سپین ږیری ورپسې غږ کړ، " موږ سره به موچـای چښلی و." ګلاجان وویل ،" خدای مو وبخښه ، زموږ تادي ده ." په لارکې محمداجـان وویل ، " دوی دې خوارشي په دې زړه نازړه ست . داهم ست شو چـې چـای به موڅښلئ و ، داهم دپښتنو ست دی ؟" ګلاجان موسک شو .

دغوندۍ په ډډه فقط دوه کیږدۍ وې چې له یوې نه نری ګوګی خوت . ببر سرو ماشومانو ترې دباندې لوبې کولې اویـو زیـړ سپی هـم ورسـره لوغړیـده . محمداجان له لیرې غږ کړ ، "هی ، بسلمانانو ، څوک نارینه شـته ؟" پـه همـدې کې یو سړی له کیږدۍ ووت ، لوی پټو یـې دځان چـپې څکـاوه ، راغـی . بـې سلامه یې ددواړو سره روغبړ وکړ او محمداجان یې تـر لاس نیـولی کیـږدۍ تـه کش کړ . ګلاجان دخانه سره وویل ، "ست دغسې وي!"

یوې زړې ښځې له سترې مشې پس تیمي چاځوښه ، راوړه، دتغر په شان زیږ کالي یې وغوړاوه ، بې لاستی پیـالې یـې وربـاندې کیښودې او لـه لمنې یـې دګوړې څو تورې چکۍ په کالي تویې کړې او بیا لاړه درې تـودې ډوډۍ یـې راوړې . بیرته غیبه شـوه . چـای پـه خاموشـۍ وڅښل شـو . ډوډۍ ګلاجـان تـه تروسکنه لګیده څو ګوړې دګرم دودجن چای سره خوند کاوه .

بیا یې نو وویل ، " عزیزانو ، تاسو څو کـوچـان نـه ښکـارئ ، څنګه راپیـښ شوئ؟" محمداجان وویل ، " زموږ دصفدرخان سره څه کـارو، دزوی خـط اویـو څه نور امانت مو ورته راوړۍدي ." کوچی احساساتی شو،خپلې ښځې ته یې غـږ کړ ، " ماخۍ ، راځه چې خپلوان دې راغلـي دي ." زړه ښځه راغلـه او داخلې چې دسیالانو په مینځ کې وه ، لرې ، پلو نیم کښو کښیناسته ." ښه زویه ، رازیـک جان ښه و ؟ هغه خو چیرته بل ملک کې دی ، دمـور پـلار یـې ورپسـې سـترګې دي، کله راځي؟" دښځې خاوند وویل ، " څه یې کوې ؟ پریږده چې هلته یو څه ګټه مټه وکړي چې دصفدرخان ، هغه څه چې دټولو کـوچـانو کـار ګډوډ دئ ، میله ځایونه او ایلبندونه اوس ټول د ماینونو نـه ډک دي ، لارې دغلـو او وسله والو نه ډکې دي ، مزه ګۍ یې نشته ." ګلاجـان وویـل ، " صفدخـان دوی اوس چیرته دي ؟" زړې ښځې ، دساره اسویلی سره وویل ، " وئ زویه ، هغـوی خو یوه میاشت پخوا کډه وکړه ." ګلاجان وویـل ،" کـوم پلـو لاړل ؟" سـپین ږیـري وویـل ، " زمـوږ دژمـی میلـه ځای تـه لاړل ، دخوسـت توروابـو تـه لاړل .

محمداجان خپل زوی ته وکتل او بیا یې پوښتنه وکړه ، " ولې لاړل ؟" سپین سرې وویل ، " صفدرخان دپلار په شان سرزوری سړی دی ، بس ویلی یې، سر اوړی، بهسودو ته ځی ، هلته زموږ ایلبند دی." ګلاجان په وارخطایئ ویل ، " په خوست کې به یې ګیر نه کړو ؟" سپین ږیری وویل ، " دانو دبخت خبره ده ، که هوا ښه وه ، لارې پاکې وې ، نو هغوی به چخچران ته روان شوي وي او که چاورته د ساړو او واورو او جنګونو احوال راوړ نو بیا به لا توره اوبه کې وي ." ګلاجان خپل پلار ته وکتل او پلاریې پاڅید ، دخدای پامانی په وخت کې یې ووېل ،"توکل خدای ته ، موږ خو به یو وار خوست ته سر ورښکاره کړو چې بیا څه کیږي." سپین ږیری ووېل ، " خیریت خودی؟ په رازیک جان خو به څه پیښه نه وي شوې ؟" ګلاجان په خندا ووېل ، " هغه شکر رک روغ دی ، څه امانت یې راکړی او تا ید یې کړی چې خامخا به یې کورنی ته ور رسوو ." سپین سرې ګلاجان ته نژدې شوه ، بیایې ځیر ځیر ورته وکتل او کټ کټ په خندا شوه . میره یې په غوسه ووېل ، " په دې کې څه خندا وه ؟" سپین سرې ووېل ، " وربه شې خبر به شې " او بیا یې کټ کټ وخندل " نارینه په دې خبرو څه پوهیږي ."

دخوست شمال شرق ته توره اوبه پرته ده .پلار وزوی تر میرامشاه او بیا تر ژوره په موټر کې لاړل او بیا یې نودوه یابوان کراه کړل . توره اوبه نیمه دښته، نیمه غونډۍ ده . چې دوی ور ورسیدل هلته هم شپږ اته کیږدۍ لګې وې . یوه څوانکي کیږدۍ ته بوتلل ، دکوم قسم اغزن بوټی اور په سم مینځ کې بل و، تریخ لوګی ترې خوت .یو بوډا په یوه کونج کې په لیمڅی پروت و او ټوخیده . ددوی په راتګ په ډیر تکلیف کښیناست او هر طرف یې امرونه کول چې هلئ، میلمه راغلی ، چای راوړئ . ښځې چې مخونه یې په لوګي کې پټ وو په بیره لرې او برې کیدې ، وتلې او ننوتلې ، چې دوی ته یې چای حاضر کړ . محمداجان دټکی په شمله خپلې سترګې چې دلوګی دلاسه اوښکې ترې بهیدلې، وچولې . له چایه پس ،بوډا عذر وغوښت ، " یو څه ناسازه یم ." پریووت او بیرته یې شړۍ تر زنې پورې په ځان کش کړه . ګلاجان ووېل ، "کاکا، څه مریضی لرې ؟" هغه دټوخې وقفه کې ووېل ،" خدازده چې څه بلاده خو زړه مې تیکاکوی او ورسره دا ددووس ټوخې هم دی !" ګلاجان ووت او

شیبه پس یې دیابو دبارنه څه شي راوړل ، " هن ، داګولۍ درواخله ، توخې خو به دې نشالا چې غلی کړي. دا لوګۍ هم تاته ښه نه دی ." بوډا دبوتل تولې ګولۍ په ورغوی کې تویې کړې ، دچایو پیاله یې راواخیسته ، خو ګلاجان وویل، " هسې مه کوه . دوه ګولۍ اوس وخوره ، دوه سبا ته په همدې وخت ." بوډا چې ګولۍ وخوړې، نو بیرته پریووت . ځوانکي دمیلمنو پیاله بیا ډکه کړه . دکیږدۍ نه بهر پرخ پرخ باران وریده او بوډا چې دمحمدا جان او ګلاجان دواړو دراتګ ددلیل تفصیل واورید نو بیا یې یوه خبره کوله او دتوخې داوږدې لړۍ دځنډنه وروسته یې هغې ته دوام ورکاوه.

" صفدرخان ښه سړی دی خو خالونه دی. خپل کوشش کوي، خو ملک خالو بیا نه پیداکیږي .په اوغانستان کې پیړۍ نیمه ، داسې یو هوښیار سړی پیداشي چې بسته قام ورپسې روان شي . بیانو دهغه کول چې هر څومره کوشش وکړي، د نیکه نخښه نشي ویشتلی . هسې مې خبر کوله . صفدرخان هم دګوتې غمۍ دی اوچې لر اوبر نورو ملکانو سره یې وتلې نو ډیر پرې دروند خیژي ، خو خلک دی دپلا ر سره تلی او بیا نو افسوس کوي چې یره دملک خالو خو دې مرګی نه وای ." بیا نو ډیره شیبه بوډا غلی ستمبده. ګلاجان خپل پلارته کتل . دکیږدۍ نه بهر چې دماښام تیاره راغله ، ایله بوډا په خبرو راغی ، "یره ځوانه دې دارو خودې خوب را باندې راوست . دصفدرخان پوښتنه کوئ ، هغه خو دادوه هفتې کیږي چې ایلبند ته روان شوی دی. زه هم ورسره تلم ، خو دابدمذهبه مرض راباندې راغی. مزل د خوارۍ مزل دی ، چې کم وی ددوو هفتو لارده ،نو زه ورته اوس خو جوړ نه یم ، که څو ورځې راته ګورئ ، نو چې هوا یو څه ښه شي ،" بیا یې ګلاجان ته وکتل ، "او ددغه زلمی په لاس دې خدای برکت واچوی ،نو ګډ به سره لاړ شو." بیا یې نو په مهربانه‌لهجه ګلاجان ته وویل ،" ته خوخداکه کوچی یې ، نو چې هیڅ بې هیڅه ایلبند ته روان یې. خدازده چې څه پتنه دې جوړه کړې او څه ګوړې ماتوې خوښه ځیرک هلک راته ښکاره شوې. " بیا یې ځوانکی ته غږ کړ ، ډهلکه، نرسولا ، میلمنو ته به په هغه بله ، دمیلمنو په کیږدۍ کې ځای جوړ کړې، پام چې درنه وړی پاتې نشي . هغه تره خولی سپی به نن شپه زما په

کېږدی کې وتړې چې میلمانه په عذاب نه کړی " ددې سـره ګلاجـان د دارو دزوره ، بوډا خوب وړی و .

اووه ویشتم څپرکی

. محمداجان دځانه سره ویل ، دانو ایلبند نه شو دبسـوګی واده شـو ، هیڅ ختمیدن نه لري . دخوست نه اوله شپه په چارلی ، بله په ترزی ، بله په واخـی بچهٔ ، بیا مته چینه ، المره ، سیدخیل ، دغلجی بیخته ، ددې خوار شـوي پکتیا هیڅ خلاصیدن نه و . هر ځای کې یوه شپه کیږدی وهه ، رنګوه یې ، لکوه یـې رنګوه یې چې ایله دولتخان ته ورسیدل . ګلاجان یوې عجیبې خبرې ته پام شو او هغه دا چې بوډاچې دنورو کیږدیو ځلکو تـارو اکـا بالـه ، رک روغ و او داول اوښ مهار همده نیولی و. هرې خواته یې په داسې شوق کتـل ، یابـه دروسـی عسکرو یا مجاهدینو ویره ، خو داسې یې په لیوالتیا هره خواکتل ، تـه بـه وایـې خوند ترې اخلې . یو ځلی خو یې ګلاجان پاس دغـره ډډې تـه دځانـه سـره بوته ګلاجان ته دهر قدم اوچتول لوی کړاو و ، خو تارو اکا ، لکه ایله اوس په مستی راغلی وي ، دهوسی په شان په غـره خـوت او ګلاجـان تـه یـې پـه لاس اشاره کوله چې راشه . دغره په سر وختل اوپه هغې بلې خوا یو څو ګامه ورکوز شول . دغره داځای تقریبا هوارو، تارو اکا یو ځومتره لرې ، یو داسې ځای .تـه ورغی چې ګڼ بوټی او غنې ونې پکې ګورې وې ، د اغزو په مینځ کې یې یـوه سمڅه رابرسیره کړه . تارو اکا پکې ننووت ، ګلاجان ته یې هـم اشـاره وکـړه . سمڅ تیاره وه، ګلاجان یوه وړه بجلـی چـې دکلـی پـورې یـې نښتـې وه ، ور واچوله ، نری کړه وړه لاروه ، بیانو سمڅ ختمه وه ، اویو دیـوال یـې مخامخ راغی . ددیوال په اړخ کې یو ، لکه دډیوې دپای په شان رف کیندل شوی و . چې ګلاجان رڼا ورسیخه کړه نو یو بوت ولاړو ، چې بنه ځیر شو ، دوه بوتان وو، یو نر بل ښځه ، غاړې غجی سره تاو شـوي وو، ډیـره شـیبه دواړو پـه خاموشـی دبوت نندارہ وکړه ، بیانو تارو اکا لاړې ورتوکړې او بیرته دسمڅې نـه ووتـل . تارو اکا دسمڅې ترڅنګه په دمه کښیناست . ګلاجان هم دمه وکړه .

کوز یوه شنه دره ، غځیدلې وه ، چې بل سر یې دبـراس لانـدې ورک و او تارو اکا وویل ، ددرې په آخر سرکې دقاری بابا مرکز دی . ګلاجان پـه تعجب

وویل ، " دا بوتان خو عجیبه شی و . دا تاته څه معلوم وو؟" تارو اکا ، کوز درې ته کتل ، " ماته ددې لارې کاڼي کاڼي معلوم دی . " ګوته یې دیوه بل غره خواته ونیوله ، " هوغلته دهغه غره شاته ، دسلطان صیب بند دی . چې چایې ژوروالی تر اوسه نه دی معلوم کړی . خالواکا دې خدای وبښي ، هغه ویلې چې یوه شپانه ورته کیسه کړې وه ، چې دبهسودو دکجاو په میله ځای کې ترې دانګ دغره په یوه چینه کې ورک شوی واو چابیادلته موندلی و . ګلاجان وویل، " نو بیا دې لارې ورتوکولې ؟" تارو اکا موسک شو ،" یو خو دکاپرو بوت و، بل نو ودې لیدل چې سړی او ښځه څنګه سره جوسر نښتي وو." ګلاجان نه قانع کیده ، " نو ولې دې مات نه کړ ، یادې ولې راونه ایسته او دکابل خلکوته دې ورنه کړ ؟" تارو اکا ، وویل ، " یره دا زما اوخدای ښېلي ملک خالو تر مینځ پټ راز دی . زه ورکوتی وم چې ملک بابا په همدې ځای کې ، همدا سمڅ راوښوده او بیا به هر کال ، دی له ازرې او زه له خوست نه راتلو او همدلته مو په دولت شاه کې سره لیدل . دواړه ددې بوت دیدن ته ورتلو . ملک بابا راته وویل ، تارو ګیه ، پام چې چاته حال ونه وایې ، که نه بیا به وایې ، کوچان بوت پرستان دي . ملک بابا ویل ، زه ددغه بوت جوړوونکي ته سودا وړی یم ، چې دایې دخپلې محبوبا دپاره جوړ کړی او که خدازده دلته څوک اوسیدل څه خیل ژوند یې و." تراوسه بل هیچا دابوت نه دی لیدلی اوته به یې هم نه وایې ته مې خوښیږې هم او بې هغې هم دبل ملک مارغه یې ، ماویل چې یو نادره سیل خودرباندې وکړم.

په درو ورځو کې دکهنه ده ، خچک ، تل هزار ، شش ګاو له لارې له غزنې نه تیر شول او تارو اکا ویل چې دقاری بابا دمنطقې نه به شپه شپه تیریږو ، چې دهغه د کوچانو سره جوړه نه ده او داسې مو تلاشي کوي چې دچاخبره داوښ په پچو کې هم مخابرې لټوي . داوښانو ګینګرې یې لرې کړل او دسپوږمی رڼا ته یې د عبدال بدین ، خل کله له لارې ځان دواغجان بیخ ، ته ورساوه . هلته یې دوه شپې تیرې کړې او بیا نو د ، هر که داني او کجاو له دښتې ځان بهسودو ته ورساوه . البته په هر ځای کې یې شپه کوله . بادول ، اولیا چې ایله په یوه هفته کې بهسود ته ورسیدل . په ټوله لیار دګلاجان او پلار حال درهم برهم و . چې به کیږدی لکې شوې دواړه به په کیږدی کې

سرتوپې، بیجاله پریوتل خو کوچان هماغسې تر او تازه لر او بر کیدل او داوښانو سره یې ډېر وغړپ ، او ددوی خپل دلوړ آواز شوربګت کېږدۍ ته راته .

اته ویشتم څپرکی

دامیر عبدالرحمن خان دفرمان له مخې کـوزه کرونـده دهـزاره وو او پـاس دغره دړه دکوچانو. نه یوازې داویش و ، بلکه دهـرې کورنـۍ دکیـږدۍ ځای معلوم و چې لکه چې قوا له یې ورسره وي ، هیـڅ بـل کـوچـي پـه هغـه ځای کېږدۍ نه لکوله . شین سهار و چې ګلاجان دوریو او میږو بغ بوغ او دپـو نـدوو درزا رااوېښ کړ . سر یې له کېږدۍ وایست، هره خـوا ، دکیـږدو ترخنګ میږې پنډې وې او ښځو لوشـلې ، وري هـرې خواتـه لوغړیـدل او ماشـومانو ورسـره شوربګت جوړ کړی و او چې به یې مور له کوچۍ خلاصه شوه نو خپـل کبلـی ته به یې وځغستل . له دښتې دختې بوی راته او دلته هلته ، یو نیم اوښ چو و . نارینه وو دکوخیو(پیخه ول) سره په خپلو میږو دورې کولې او کله یې یـو وری له دوو مخکنیو پښو نیولی ، د ځان پسې څکاوه . یـو لـوی لکیـور سپی ، عـاجز عاجز ورپسې روان و .

غرمه مهال تارو اکا چې دورځې دکار نه یو څه سـوکه شـو ، نـو یـې خپـل زوی، نرسو لاته په غوږ کې څه وویل او هغه دوه نوي کوځي راوړل . تـارو اکـا هغه په خپل لاس په ګلاجان او محمداجان واچول ، " بـس اوس نـو کـوچـان شوئ . بیـانو دی مخکـې ، محمداجـان او ګلاجـان ورپسـې ، مـخ پـه جـګه ، دصفدرخان کېږدۍ ته ور روان شول . تارو اکـا پـه لار کـې یـو ځای تـه ګوتـه ونیوله، " په اول کې دملک بابا کېږدۍ همدلته کوزې وې خو قوم ورته وویل ، چې دا شرم دی ، چې موږ ستانه بره کېږدۍ لګې کـړو ، نـو یـې همـدا ځای ، دغره څوکې ته نژدې ورته جوړ کړ، یوه مسته چینه هم تـرې راوتلـې ده . لویـه حجره لري ." بیا یې نو ګلاجان ته وویل ،" ګوره زلمیه ، احمدزي دپښتنو سـتانه دي ، داحمدزو تیره په ټولو درنه ده . موساخیل بیا پـه احمـدزو کـې دسـرقام دی، هسې خو عیسی خیل ، علاء الدین خیل او جبارخیل هم شـته خـو ملـک خالو په هغوی کې نه دی پیدا شوی . نن به هغه سړی ووینې چې دملک بابا په ګدۍ ناست دی، نو ګوره چې ستا هر څه په زړه کې وي ." ګلاجان پـه خنـدا

وویل ، " بس درازیک جان خط او یو څه نور امانت ..." خو تارو اکا یې خبره غوڅه کړه ، " بس ماسره پنج وشش مه کوه ، هسې مې غاړه خلاصوله ، ځکه هم مې ډاکټر یې او هم مې میلمانه یاستئ !"

محمداجان چې تر اوسه غیر له یوې او شولو بل څه نه وولیدلي او تر اوسه دټوپک په چل نه پوهیده دتارو اکا په خبرو کې یې یو پټ ګواښ او خبر داری نغښتی لیده ، یو څه ووېرید خو خپل زوی ته یې کتل چې تارو اکا ته ګوري او ورته موسک دی ، زړه یې یو څه په کرار شو . ګلاجان وویل ، " تارو اکا، زموږ نه خو دې لړمون بوټ راوښکه چې څه خونیانوته مو لاس تړلی بیایې :" تارو اکا کټ کټ وخندل ، " چې تارو درسره وي ، که صفدرخان مړ کړې ، مړی خوبه دې په سارا پرې نږدي ." محمداجان هم چې تارویې لیده چې موسک دی یوه وارخطا خندا وکړه .

﴿۲﴾

لومړی څپرکی

دصفې څلورو خواوته کټونه ايښې وو ، سرې نيالیچې اوله قالينو جوړشوي ، له بوسو ډک شوي بالښتونه وربانديې پراته وو . څوک نه و ، تارو اکا ميلمنو ته دناستې داسې ست وکړ، لکه چې کور دهمده وي . محمداجان په يوه کې وغځيد تارو اکا مخ په کيږديو روان شو او ډير ژر پس يې دچايو چاځوښه او درې ګيلاسونه چې ګوتې يې په کې ننه ايستې وې ، راوړې. محمداجان چې دکتغنيانو په دود يې دترخو چايو سره بيحده زياته مينه وه ، په ليوالتيا خپله پياله ډکه کړه او همداسې سور سور يې سرپاوه . په همدې کې يو پيخول والا سړی دکيږديو نه صفې ته روان ښکاره شو . ګلاجان چې په بالښت يې ډډه وهلې وه ، ځان راټول کړ ، يوه کمکی شانې وارخطايي پرې راغله . تارو اکا اعلان وکړ ، " هغه دی راغی"

صفدر خان په ونه جګ و ، ماش وبرنج لنډه کی ږيره يې وه . پوزه يې يو څه جګه وه خو دلوی مخ سره يې جوړېده . چې نژدې شو ، نو په خندا اول دميلمنو او بيا دتارو اکا سره ترغاړې ووت اوبيا په څلورم خالي کټ کښيناست . بيا يې نو ميلمنو ته له هماغه ځايه بيا ستړی مشي ورکړه او تارو اکا نه يې پوښتنه وکړه ،" ستاراتګ يوزيری ، دميلمنو لابل زيری ." تارو اکا پوهيده چې داپه حقيقت کې پوښتنه وه ، ويې ويل ، "داهم زما ميلمانه دي او هم ستا ، په اصل کې خو زما ميلمانه دي ، خوزه چلناک سړی يم ، ستا په حجره مې سيخ کړل ." بيا يې نو ميلمنو ته وکتل ، مانا ستاسو دځواب وار دی . محمداجان غاړه صافه کړه ، " صايبه ، موږ دکندوز يو ، دامې زوی دی ، ګلاجان ." خان په خندا شو ، " نو ولې دې اول نه ويل ؟ ګلاجان خوزه پيژنم ، په پيښور کې يې يو خط هم راليږلی و ، ځوانه ته چيرته او بهسود چيرته ؟" ګلاجان وويل ، " په اصل

کې مې دپلار ديدن ته راغلم ، خورازيک جان تاکيد رابانديې وکړ چې زموږ کورته به خامخا يو ځلې ورځې. هغه چې پينبور ته راغلم نو تاسو کده کړې وه ، ماويل راځه هم به سيل وشي اوهم به درازيک جان سره خپله وعده پوره کړم." صفدر خان مخ محمداجان ته کړ ، " دا تاسو کتغنيان ، لکه چې په وعدو کې ډير ټينګ يئ. زه خبر شوی يم چې ګلاجان په امريکا کې هم خپلې وعدې پوره کولې " بيا يې په موسکا تارو اکا ته مخ کړ ، " رغازيک ليکلي چې ګلاجان هلته دځنګلي آسونو دسپرلۍ لوبه دټولو امريکايانو نه ګټلې وه . دايې تاته ويلي؟" تارو اکا په تعجب وويل ، " نه ، داهلک په خبرو کې دومره موزی دی ، لکه سود خور او دراماں . بس غلی ناست وي ، خو خدای دې خير ورکړي چې داسې دارو يې راکړل چې رک روغ شوم ." صفدر خان وويل ، " ددې بلې نه يې خبر نه يې ، هلک شل زره ډالره په همدې يوې سپرلۍ وګټل ." تارو اکا پوښتنه وکړه ، " دابه نو شل زره افغانۍ شي ؟" صفدرخان وخندل ، " نه بابا ، شل زره ډالره په افغانۍ دومره پيسې دي چې ايله يې ستا اوښ ، مستانه يوړی شي . " تارو اکا ، يو څه غلی و ،بيا يې په شمله خپلې سترګې وچې کړې ، "مستانه دخدای په رضا لاړ." صفدر خان پوښتنه وکړه ،" څنګه ؟ هغه خو رک روغ و ؟" تارو اکا وويل ، بچې مړ ی وروس په ټول. کې ماينونه شنلی ، موږ خبرنه وو، هلکانو اوښان څرول چې بم زما په پهلوان اوښ برابر شواو دوه غبرګې پښې يې ماتې شوې ، ايله تر چاړه ورسيد." دګلاجان په ياد شو چې دملک تارو کورنۍ ده ته څو ځلې داوښ غوښه پخه کړې وه . ملک تارو ده ته حال نه و ويلی . صفدر خان دخواخوږۍ په علامه يو څه غلی و ، " په لارکې خوبه ماينونه نه وو ؟" "موږ چې راتلو ، لارصافه وه ، خو پاس بره ګی ډيرې لرې برې کيدې ، قاری بابا هم ډيرې بيشرمۍ کولې ، خو خدای ترې په لرو روپو خلاص کړو. تاسو څنګه ؟" تارو اکا وويل ، " نه ، په لار کې خير خيريت و او په غزنی خو شپه په شپه واوښتو ." صفدر خان ګلاجان ته وکتل ، " بس نو بيا ستړی مشې ، خوبه لار کې به ډير زحمت درباندې تير شوی وی . څنګه و رازيک ، لا هم هماغه جوار ګری وه ؟" ګلاجان وويل ، " رازيک بنه تکړه و . بيانو له کټ نه کوز شو او خپل بکس ته لاړ، يو پنډوکی يې ترې راوايست ، بکس يې بيرته قلف کړ ، پنډوکی يې دصفدر خان په کټ ، هغه ته مخامخ کيښود. صفدرخان

هغې ته سرسري شان وکتل او بيا يې دتارو اکا سره خبرې شروع کړې . ګلاجان پوه شو چې صفدر خان داحمدزو دمشر په حيث بايد هم په ظاهره کې ځان نانګاره اچولی وای او چا يې ليوالتيا نه وای ليدلی . په امريکا کې به چې خلکو ده ته تحفې ورکولې، ده هم دشرمه نه پرانيستلې،خو هغوی به بيره ورباندې کوله ، "خلاص يې کړه ." په خان آباد کې به چې چا جوړې يا جامې راوړلې نو کور به يا کوربنې به هيڅ ورته کتل نه ، چې ميلمانه به لاړل ، نو کور به يا کوربنې به په بيړه ، مخ ديواله ته واړاوه او غوټه به يې پرانيستله . تارو اکا ګلاجان ته وويل، "هلکه مور خودې په دې دومره کمالاتو نه ووخبر ، وايي چې پوزه يې ښاخې ، بلا ترې پاخې. ماته خودې کل هم ونه کړ ، هسې دې ځان راته ساده ګی کاوه ." صفدر خان چې دګلاجان وارخطايي ليده نو خبره يې واړوله ، " سږ کال خدازده چې دګوماو او آبول بازارونوته لاړ شو ، بس هر چيرته جنګ تالان روان دي." تارو اکا وويل ، " ګوماو او آبول خو دهزاروو منطقې دي ، داوريدو د قراره په کابل کې سيد رازم (صدراعظم) کشتن يې بولی که همداسې کومه بله بلا ، خو اصلي نوم يې علی سلطان دی ، کمونس دی ، هزاره دی ، نونه دوی په وروسانو غرض لري او نه وروسان په دوی ." صفدر خان وويل ، " داسې به وي ، خو اوس ايرانيان رابهيدلی دي . چا ويل چې هر چيرته ، داذان په ځای اوږدې قولې وباسي ، بس تورې پګړۍ نرۍ عينکې ، خلک په اوغان پسې ورشکاري ، بې هغې هم دهزاره وو ،ان داودرامانخان دوخت نه دکوچانو سره جوړه نه ده ، وايي دموچي خونه بې هغې هم خوساوه چې باران پرې وشو نور بوی يې هم وايست ، نو ويريږم چې مرګ ژوبله رانشي . " محمداجان سوال وکړ ، " دا آبول اوګوما ويې بيا څه شی دی ؟" صفدر خان تارو اکا ته وويل ،" ته خوچاته غږ وکړه چې ډوډۍ راوړي ، تاسو به وږی يئ !" تارواکا پاځيد دصفې دژۍ نه يې چاته نارې کړې " نرسو لا، های نرسولا " بيا يې غږ کړ ، په دريم غږ يې خواب راغی " درخوړسومه !" صفدر خان وويل ، " دادکوچانو بازارونه دي ،دکوچانو هم نه ، دهزاره وو، ترکمنو ، ايماقو او کوچانو لوی بازارونه همدا دي . آبول دهري رود سهيل ته ، دبندبيان کوز اړخ ته ، دچغچران نه ديوې ورځې مزل دی ، ګوماو بيا دهري- رود قطب ته په اجرستان (غرجستان) کې دی . داستاسو کتغنی کوچان ،

درانی هم هماغلته راځی . زما ورور ماموران لوغان په همدې دورانیو کې خیښي وکړه او بیا اوس په کندوز کې میشت شو ، کوچانی ژوند یې پریښود، هماغلته مامور دی ، زما زوی رازیک جان او لور دواړه دهماغه په کور کې لوی شوي دي او یو څه لیک لوست یې هماغلته په مکتب کې زده کړی . کله کله زه هم ورځم ، دترکستان پریمانی ماهم لیدلې . " محمداجان وویل ،"نوولې هماغلته زمکه نه اخلې او ده شین کیږې نه ؟" صفدر خان تارو اکا ته وموسل ، " څه وایی؟ " تارو اکا وویل ،" دمړې ګیدې پارسي ." په همدې کې ډوډی راغله دصفې په مینځ کې یې یو لیمڅی وغواړوه او ټول ورکوز شول . دصفې لاندې د چینې نری لښتی کوز بهیده ، لاسونه یې پکې پریولل . ګلاجان غوښتل دخپل بکس نه صابون واخلي خو په خپل نیت پښیمانه شو . ټولو په ګډه په دوو لویو ښانکو کې ډوډی وړه کړه ،بیانرسولا دیوې بلې تتی نه کورت ورتوی کړل او دیوې ارکارې نه یې غوړي پرې وروجغول . دګلاجان په تالو کې په اول ځل دلس کاله پخوا وطنی خوراک خوند غوتی وسپړدې . پس له ډوډی دماسپښین داوداسه ، لمانځه وخت شو . امامتی پخپله صفدر خان وکړه . ګلاجان تر اوسه هم نه پوهیده چې هغه به سواد لري او دده خط به یې خپله لوستی وي .

تارو اکا تر لمانځه وروسته لاړ او نرسولا ګلاجان او پلار یې یوې کیږدی ته چې صفې ته نژدې وه بوتلل . دشپې ډوډی هم پلار او زوی یوازې وخوړه . نرسولا ویل ، صفدر خان کوچانو کوز مرکې ته بیولی دی .

په بله ورځ صفدر خان مخکې ، نرسولا، دچایو دپټنوس سره ورپسې دمیلمنو حجرې ته راغلل.بهر هوالړه سړه وه ، بیګایو څه باران وریدلی و . دشودو سره پوڅه او کوچ هم وو چې دتناره د تاودې ډوډی په سر ویلي کیدل . نرسولا یې په سر بوره دوړوله ، اول یې خان ته او بیا میلمنوته ورکړه خوخان خپله ډوډی محمداجان ته ورکړه ، " زوروره میلمه او کوربه خو پیژنه کنه !" پس له چایو ، خان وویل ،" نرسولا ، دازلمی درسره میږو ته بوځه ، زړه به یې تنګ وي، زه و محمداجان خان به دلته مرکه وکړو ." ګلاجان خپل پلارته وکتل، هغه ورته په ډاډګیرنه موسک شو ، " خان صیب رښتیا وایي ، څه دبوډاګانو په شان په کیږدی کې پروت یې ، ځه ورځه دکوچانو ژوند وګوره." بیا پاځیداو دنرسولا پسې له کیږدی ووت .

(c) ketabton.com: The Digital Library

دويم څپرکی

نرسولا او ګلاجان دصندوخان دکیږدیو دپیندې تـر څنګ روان وو . دیـوې کیږدۍ مخې ته یوه نجلۍ ولاړه وه او له لیرې یې دوی ته کتـل ، خو ګلاجـان پوهېده دا امریکا نه ده ، نو لاره یې ورکړه نه کړه او همداسې وریـب دنرسـولا پسې ، غره نه کوز دښتې ته ورښویېده .

شیطان ورته ویلې چې یو ځلې خوشـاته وګوره خـو ګلاجـان پوهیـده چـې دټولو کیږدیو نه خدای بلا سترګې دده څار کوي او دپښتنو هغه دود ور په یـاد شو چې که دې ښځه مخې ته راغله نو هر څومره دې چـې زړه وي نیغ ورتـه کتلی شې ،خو چې ترې تیر شوې او بیا دې شاته ورته وکتل ،خون دې په خپله غاړه . کوز په دښته کې څو سترګې لګیدلې تـورې رمـې وې . ګلاجـان پوښتنـه وکړه ، " داټولې دخان دي ؟" نرسولا وخندل ، " دولس کـوچـان پکـې شریـک دي." ګلاجان وویل ، " ماته ټول یو شان ښکاري ، دا بیا څنګه بیلوئ ؟" نرسـولا وویل ، " هره میږه خپل بچی پیژني او هر کوچی خپله میږه دبینادمانو په شان ، په بوی په رنګ ، په غوږو ، هر مال هم له بله بیل دی ." ګلاجان نه قانع کېده ، " بنیادمان خو نوم لري ، ژبه لري ؟" نرسـولا کـټ کـټ وخنـدل ، " میږه هـم غږیږي ، خوته یې په لوز نه پوهیږې . پاتې شو نـوم ؟ راځه !" یـوه میږه یـې را ایساره کړه ، دغوږ په څوکه یې د چاکونښه وه ، " په دې باندې دتارو اکـا نـوم لیک دی . " ګلاجان یو څه خجالته شو . نرسولا وویل،" هغه سپی وینـې ؟ چـې سترګې پټې ، پروت دی.ته وار وکړه ." بیا یې نو یوه میږه په شا کړه او هلته لرې یې یوې بلې رمې ته یووړه او خوشې یې کړه .ناڅاپه د وریو بغارشـو ، دتارواکـا سپی را پاڅید ، په تراټ ، هغې بلې رمې ته ورغی او خپله میږه یې په منډو منډو تر هغې ځغلوله چې بیرته خپلې رمې ته راغله . سپی بیرته پریووت اوسترګې یې پټې کړې . نرسولا ګلاجان ته وکتل ، "پوه شوې؟" ګلاجـان وویـل ، " بـس منـم دې ." یو وړوکي هلک خپل ډانګ ته تکیه وهلې وه . نرسولا ورغږ کړ ، " هلـه ، خوټې ، منډه کړه ، یو تالی راوړه ." هلک لاړ او دلرې کیږدۍ نه یې دلرګي یوه کاسه راوړه . نرسولاورغی یوه میږه یې په کـې راولوشله ، دشـودو نـه لابړاس خوت چې ګلاجان ته یې ونیوله ، ګلاجان هم بې غمـه پـه سرواړوله ، یـو څه خوږه لوړې لګیده .

ماسپښین مهال چې بیرته پاس وختل ، نرسولا لاړ چې ګلاجان ته ډوډۍ راوړي.محمداجان یوازې په کټ ناست و ، ګلاجان پلارته کتل خو هغه لګیاو ، په یوه چاقوېې دپښو نوکان نیول کوز په دښته باندې دوو ټپوسانو درمو او شنیلو دپاسه دورې کولې، یو کارغه هم ورپسې روان و او کله کله به یې په هغو باندې غوټې کولې ، دګلاجان هم تلوسه وه چې خان به یې پلارته څه ویلي وي او هم ویریده چې کار خراب شوی نه وي . پلار یې وویل ، " لکه چې کار مشکل شو ." ګلاجان چې په عمر کې یې داسې موضوع دپلارسره څه چې دهیڅا سره نه وه برسیره کړې ، دشرمه سور شو خو دزمري زړه یې په ځان کې ځای کړ ، " څنګه؟" محمداجان وویل ،" دخان دبوجه زما پلارهم نشي وتلای" ګلاجان وویل ، " دپیسو خبره ده ؟" محمداجان وویل ، " یوه خو داده ، هغه دوه جریبه زمکه چې ماورته ګرو کړه ، په هغې کارنه کیږي . تاخوبه هم یو څه راوړي وي ، که نه ؟" ګلاجان موسک شو ، " ابا، نو زمکه دې ولې ګرووله ، ماسره پیسې پریمانه دي ." محمداجان وویل ، "څومره؟" ګلاجان وویل ، " بس پریمانه ، ته غم مه کوه ." پلاریې چاقو بیرته بند کړ ، " نو ، بس راویې ګنه !" ګلاجان صفې ته نژدې کیږدی ته لاړ ، دیو واړه بکس سره بیرته راووت . " هن، شل زره ډالره ." پلار یې چې دلوټونو بنډل ته وکتل نو یو څه په مایوسۍ یې زوی ته وکتل ، "بس همدایو بنډل ؟" ګلاجان کټ کټ وخندل ، "ابا ، دا دامریکا پیسې دي ، ډیرې درنې دي ، خان یې په قدر پوهیږي " محمداجان لا ټکنی و ، " دانوڅو افغانۍ شوې ؟" ګلاجان وخندل ، " څه ورپسې سرخوروې ابا، داسې یې وګڼه چې سل جریبه مځکه پرې اخیستلی شې ." محمداجان وغوړید ، "بس نو کاروشو ، خو اوس یې بل دنامسلم باچا شرط ایښی دی . " ګلاجان وویل ، " نور څه غواړي ؟" محمداجان وویل ، " وایي ، نجلۍ دې امریکاته نه بیا یې ، په پیښور کې دې کور واخلي ، په ناصرباغ کې یې کوم لوی سرای ، چار دیوالی موندلې ده ، وایي هماغه دې واخلي او کور دې پکې آباد کړي ." ګلاجان په فکر کې شو او بیا یې وویل ،" دابه هم خدای آسانه کړي." پلار یې وویل ، " ښه شو، ماناته نور امریکاته نه ځی." ګلاجان وموسل ، " ابا ، ته نه پوهیږې ، خان داکور دځان دپاره غواړي، بس نور یې غم مه کوه ، ورسره ویې منه !"پلار په مینه وروکتل ، " مردارې سترګې وخورې!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

خان یو څو ورځې نه و ، نرسو لا ویل ،تللی دی دګوماو بازارته ، خدای دې خیر کړي چې دهزاره ګانو نه ژوندی راووزي . په هغه شپه تارو اکا دوی میلمانه کړل . اوس نو دهغه میرمن ، پدمه ، دمیلمنو سره ښه بلده وه ، دګلاجان نه یې دکاپروشین سترګو پوښتنې کولې . ګلاجان به هم خپل ځواب د هغې دسات تیرۍ دپاره نور هم رنګین کړ ، ټولو به وخندل خو محمداجان به زوی ته بد بد وکتل . پس له ډوډۍ پدمې دخپلو پوښتنو لوری بدل کړی و ، "ګلاجانه ، ولې دې هماغلته کومه ببرسرې نه کوله چې اوله دې بسلمانه کړې وای او بیا دې نکاح ورسره ختلی ." ګلاجان وویل ، "ورکې که دکار شی پکې نه و ." پدمې وویل ، روهیلۍ خو نورې کیسې کوي ." ګلاجان غلی شو ، "وايي، دهغه ځای خلک داسې پیمخې دي ، لکه ښاپیرۍ "ګلاجان وویل ، "ښاپیرۍ نه ، سرې بیزوګۍ." پدمې خبره نه پریښوده ،" په روهیلۍ خوبه دې سترګې نه وي سرې کړې؟" ګلاجان پلارته وکتل هغه وویل ، "نه بابا ، داحمدزو سیالی څوک پوره کولی شي ؟" پدمې وویل ، "دارښتیا ده خوزړه چې مین شي بیا سړی اور اوبوته ځان اچوي ." تارو اکا وویل " ته نو زیاتی غلې سه ، میلمانه مه ځوروه ." خوپدمه ابۍ نه ایساریده ، " ته هسې ځان ناګاره اچوې ، ټولې کیږدۍ پرې خبرې دي . زه خو پرې خوشاله یم ، خوکه خدای دا مامله خرابه نه کړي ." تارو اکا وویل ، " خرابی په څه کې ده ، ګلاجان ښایسته زلمی دی ، احمدزی به نه وي خو پښتون خو دی ، په امریکا کې به یې کار بار جوړ وي ، نو خرابی پکې چیرته ده ؟" پدمې ابۍ وویل ، " هسې ماسره سودا وه چې خان نور اګر مګر پکې راونه باسي ." تارو اکا په خندا وویل ، " نو ته ولې سودا کوې؟" پدمې ابۍ ګلاجان ته وکتل ، " داتور سکاڼ داسې راته خوږ دی ، لکه خپل ورور. ګلاجان له شرمه سور شو .

تارو اکا موضوع واړوله ، " هلکه ګلاجانه ، راځه چې لاړشو ، دغرڅو ښکاردرباندې وکړو." ...ان وویل ، " زما دلیندې سره ښکار زده ، دتوپک ښکار مې نه دی کړی ." تارو اکا په تعجب وویل ، " داڅنګه کیدای شي ؟" محمداجان وویل ، "رښتیا چې مور کتغنیان چندیانې دتوپک شوق نه کوو .زه خپله ، میرګن نه یم خودلقې په جنګ کې یوڅه دتوپک سره اشنا شوی وم، هغه مې هم اوس هیر کړی ، هغه وخت دنباله پورتوپکونه وو چې ازبکو ، ملتیق باله

او دابراهیم بیګ نه یې ولجه کړي وو."تارواکا پوښننه وکړه ،" دابیا څوک و ؟"
محمداجان وویل ،ابراهیم بیګ دازبکو یو مشر و چې یاغی شوی و ، دبلشویک سره یې په جګړه کې ماتې خوړلې وه او په بدخشان افغانستان ته را اوښتی و ، هغه وخت هشت نفری وه ، مانا په اتو کسانو یو عسکر . زه په همدې کې عسکرۍ ته جلب شوی وم او دابراهیم بیګ سره مو جګړه کوله .شاه محمود خان وزیر دحرب و ، لکه چې روسانو ویلی وو چې افغانستان دې ابراهیم بیګ ته پناه نه ورکوي او حکومت هم منلې وه او موږ یې په ابراهیم پسې لیږلی وو. هماغلته مې دټوپک چل زده کړ، خو موږ په کتغن کې چندیانې دټوپک کسب نه کوو او چاچې داصلي ځای نه راوړی وي هغه ټول زنګ وهلی او لوګو تور کړي دچت نه سرپه ځېرې خوړند دي ." تارواکا وویل ، " راځئ یوه تماشه دروښیم !" دوی یې یوې بلې کیږدۍ ته روان کړل . په کیږدۍ کې یې نیالیچو او لیمڅیو دډیرۍ له مینځه یو توپک راوایست ، "داکلاشنیکوف دی ، روسان په همدې جنګ کوي ، دایې چینایي ساخته دی ." یو بل یې راواخیست ، " داشل ډزی دی ، نورخوښه دی خو دروند دی ." همداسې یې پسې تومانچې او نور نوي نوزي توپکونه را ایستل . دیوه بل کونج نه یې له یوې متۍ ، دناک په اندازه تور غونډاري راوایستل " دې ته ګرنیټ وایي ، بس لاسی بم دی ، داکړۍ وینئ ؟ داپه یوې ستنې پورې نښتې ، چې ستنه راوباسئ او داشی اړتاو کړئ نو بیا زورور بم دی ." محمداجان کلا شنیکوف توپک دې خواها خوا اړاوه ، یوځلې یې دکیږدۍ نه بهر یوه میږه په نښه کړه ، خو بیا یې بیرته توپک تارو اکاته ورکړ ،" داخودې لوی میخزین جوړکړی دی ، په دې څه کوې ؟" تارو اکا وویل ، " وسله ښه ده ، دنارینه وو ګاڼه ده ، ګلاجانه هسې دې عمر بې دټوپک دنیشې تیر کړی دی . داس سپړلي څه کوې ؟ خپل دښمن بوټ راواړوه ."

دریم څپرکی

یوه هفته تیره شوه خود صفدر خان درک معلوم نه و . ګلاجان ترور و ، ډیر یې زړه کیده چې یو ځلی یې روهیلۍ لیدلې وای ، خو امکان یې نه و . تارو اکا به هره شپه یاد دوی کیږدۍ ته راته اویا به یې دوی وربلل . بده یې لا داچې هره ورځ به بره ګۍ کوز د بهسودو په ښار الوتلې، ددوی دغره په لمنو به

يې هم دورې کولې اوبيا به ورکې شوې. يو سهار وختي ، صفدر خان بيرته راستون شو ، دچاى په وخت يې ويل ،" دبازارونو خونده نه وه ، هزاره گان کوچانو ته برگ وو، جاسوسان هم ډير وو ، داسې خلک چې موږ پخوانه وليدلي ، لرو برکيدل ، بره گې هم ډيرې الوتې ، په دې مو امنا وکړه چې زياتي نو دهزاره گانو خبره ، " او کابل گنده شده .." صفدر خان دتارو اکا نه پوښتنه وکړه ، " ميلمانه خو به نه وي درنه خپه شوي ؟" محمداجان وويل ، " نه، سات موښه تير شو ، دتارو اکا ميخزين مو وکوت ." تارو اکا وخندل ، " د خان چې وگورې ، زما به درته دلانځکو نندارە ښکاره شي . " صفدرخان وويل ، "يره، نور دلته هم گذران مشکل دی ، لکه چې دکوچاني ژوند نه لاس په سرشوو." محمداجان وويل ، " په دې لالهانده ژوندکې مو څه ليدلي ، ما وويل ، په کندوز کې به مسته زمکه درته واخلم ، پاتې عمر به مو اوبه په نس کې تاودې شي . " صفدر خان په جدي‌لهجه وويل ، " محمداجان خانه ، ته دکوچانو دعيش نه څه خبر يې ؟ بس په يوه ځای ، لکه جای بند غويان پراته يئ ، هماغلته زرغونيږئ ، هماغلته مرئ . کوچاني ژوند يوازې دشودو او غوړو تنده نه ده ، يو قسم ته آزادي ده ، دخداى دزمکې پيژندل دي . موږ دزمکې سينه نه خيرو ، څه چې خداى دزمکې نه راوباسي ، بس په هماغو شومه کوو . زما ورور اوس دزمکې بنده دی ، سبا به دزمکې بنديوان شي ، زمکه به ميراث خورو ته پاتې شي . زمکه دخداى ده ،بل بنی بشر دهغې مالک نه دی ." محمداجان وويل ، " دا اوښان او ميږې هم دخداى مال دي ، تاسو به ترې ځئ ، دوی به پاتې وي."

صفدر خان وموسل ، " بيغمه اوسه ، که ميږه ده ، که اوښه ټول زموږ پسې راروان دي. خو زمکه به پاتې وي او زميندار به يې په نس کې ننوزي ." گلاجان دبحث داړولو کوشش وکړ ، " نو اوس ، ستاسو فيصله څه ده ؟ بيرته هوارې ته کيږئ او که پاتې اوړى همدلته تيروئ ؟" خان وويل ، " نه ، بلې هفتې ته بيرته ځو . يو څه ميږې مو په آبول کې واخيستې ، هغه چې راورسيږي، بيا نو کوچ دی.

په هغه شپه ، لکه چې دپلان له مخې وي ،گلاجان دتارو اکا سره سم بل کوچې کره په ميلمستيا لاړل،او محمداجان د صفدرخان سره پاتې شو . پس له

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوډۍ خان وویل ، " دایوه هفته مې په آبول کې ستا په جرګې فکر وکړ . ته خپه نه شې ، ګلاجان ښه سنګین او پوه سړی معلومیږي . مادرته حال نه دی ویلی ، خو رازیک جان هم په خطونو کې دهغه صفت کړی او دخپلوي اشاره یې رسولې وه ، نو ګویا هغه هم راضي دی . روهیلۍ خو یې نه وایي خو دمور دقراره یې ، لکه چې هغې هم په امریکا کې ورسره لیدل کتل کړي . که دپیسو خبره وي خو زه ښه خبر یم چې ګلاجان دختکو ښه مست تجارت روان کړی دی . خو زه پکې زړه نازړه یم . خپه کیږې به هم نه ! " محمداجان وویل ، "نو ولې ؟ موږ درته سیالان نه ښکارو ؟ بیشکه چې احمدزی زموږ ستانه ، زموږ مشران دي ..." صفدرخان خبره ورغوځه کړه ، " نه ، دسیالۍ خبره نه ده ، پښتانه ټول یو مني دي ، نیم منی پکې مه غواړه . زما دې ته سودا ده چې نجلۍ هم درازیک جان په شان رانه ورکه نسي ، بل اولاد خونه لرم ، بله دا چې که خدای دا بلاوې لرې کړې ، نو زموږ ژوند خو تاته معلوم دی ، شپه موپه میرتون ده . اوس یې پرېښودای هم نسم ، دملک بابا وصیت و چې قام به سره یو لاس ساتم . خدازده چې زما دلاسه پوره ده که نه ، خو بنده دخپل کوشښه پورې ګرم دی . نو نمت مې دادی چې نجلۍ همدلته په خپل قام کې خوندی کړم؛ رازیک جان هم را وغواړم او بس کوچانی ژوند دی ، نن دلته سبا هلته ، تیروو به یې ، قام به هم پیغورونه نه راکوي ، چې نجلۍ دې هم پردي ته ورکړه او هم دې پردی له لاسه لاړ . که ګلاجان سل وارې وایي چې په پیښور کې پاتې کیږي ،خو زه چې دده دکار و بار نه خبر یم طاقت به ورنسی او ظلم هم دی چې دده کارتیار جوړ دی او زه یې وربانډې ورانه کړم ."
محمداجان وویل ، " سودا په رضا ده ، خپله لور دې ده ، خپله خوښه دې ده، ماخو خپل زوی درته پیشکش کړ ، ستاټول شرطونه مې ومنل ، چې ته یې نه قبلوې ، نو تیره په خپل ځای درنه ده ، موږ ته رخصت راکړه ، سبا درنه روان یو." بیانو ډیر وخت خاموشي وه . دواړه په فکر کې وو . په همدې کې ګلاجان او تارو اکا دمیلمستیا نه راستانه شول .

په هغه شپه پلاراو زوی تر نیمو شپو دزړه خواله وکړل او په آخر کې ګلاجان وویل ، "ابا ، نوره نو یوه لویه تیره پرې راواړوه او سبا ته به له خیره پیښور ته روان شو ، بیا به یو څو خورې شپې سره تیرې کړو ، زه به دې کاغذونه سره سم

کړم ، ویزه به درته واخلم او بدر به دې امریکاته بوزم . زه بې هغې هم چندیانې په دهقانۍ نه پوهیږم ، هسې دړندو په ښار کې یو سترګی باچاوي ، ته به هر څه راته سم کړې. دصفدر خان خبره هر ځای دخدای زمکه ده ، بس هماغلته به سره ګډ اوسیږو ، چې ملک ته مو خدای رښا راوستله ، بیرته ځو او ګروکړې زمکه دې اور واخلي ، د چاخبره نیم کندوز به درته واخلم."

محمداجان وویل ، "سمه ده ، اوس نو بچیه ویده شه چې سبا اوږد مزل لرو، رښتیا دلارې پوښتنه به کوو چې په کومې پوستې برابر نه شو ، خو دسبا کار به سبا کوو ، مالمونځ نه دی کړی، بس ته ویده شه ." چې ګلاجان برستن په سر راکش کړه ، محمداجان په مینه ورته وکتل ، ورغی او دبړستنې پیڅکې یې دلیمخي لاندې ټینګې کړې او په کرار غږ یې ویل ، " چې بچی مې دییلاق ساړه ونه وهي ." ګلاجان سرله بړستنې وایست او پلارته یې وموسل .

څلورم څپرکی

بره ګی له لرې ښایسته ، ښوېې ښکاري او غږیې هم نرم او یکنواخته وي ، خوله نژدې بیخي بل ورۍ وي . ټول دا وسپنې سیخونه ، مردار رنګ ، څه دپسرلي دخوشایانو په شان شنه ، څه خیرن تور ، غږ یې یوه بلا ، هغه شمال او سیلۍ چې شاوخوا ترې تاویږي او دوړې په هوا کې هغه یې لا بله بلا . پیلوټ یې ، لکه میږی ، دوسپنې ټوپۍ په سر برګه تنګه کورتی ، تور ملاوستنی چې توره تمانچه ترې راځړیده . پلار او زوی دکیږدۍ له وره ورته کتل چې دصفدر خان او تارو اکا سره غږیږي . محمداجان دسفر بکسونه په یوه خره باندې چې دلارښود کوچي سره یې یو ځای کرایه کړي ووټینګول . یوځه ډوډۍ ، خواږه چې نرسولا بیګا شپه ورته راوړې وو په خره باندې سر باری کیښود ، بیا یې په خریداری نظر ورته له لرې وکتل چې با رټینګ او انډول برابر دی که نه ، یو څو ځلې یې نور هم بکسونه سره ومنجول، پړی یې ټینګ کړ، دکتې پیاړمه او تانګ یې سره راښکل صفدر خان لا هم دهلیکوپټرې دپیلوټ سره په کوم جدي بحث لګیا وخو غږ یې دومره جګ نه و چې دوی ته ورسیږي . محمداجان او ګلاجان یو څه انتظار وایست او ځانونه یې دخره او دخپلو دشاپیټو سره مشغولول چې که خان خدای پامانی ته وزګار شي .

تارواکا راغی او دوی ته یې دتګ اشاره وکړه ، محمداجان او ګلاجان ورسره روان شول . کوچي ددوی تر شا خر دصفې نه مخ په دښته روان کړ . دوی چې له صفې کوزیدل صفدر خان پرې غږ کړ، " څنګه بې خدای پامانی روان شوې ؟" بیا یې دپیلوټ سره خه وویل ، او دوی ته راغی . په کراره یې ګلاجان ته وویل ،" زه خودلته په مشالفت اخته سوم، نو دابنه سوه چې تاسو پښې وباسئ ، دروس په بچیانو اتبار نسته ، که خبر سی چې ته دامریکا نه راغلی یې ، تاته به هم بلا بوته کړي ؟" ګلاجان وویل ، " دوی ولې راغلی ؟، ستانه څه غواړي ؟ صفدرخان په ټیټ غږ وویل ، " کابل ته ، که شوروی ته ، کـه خدازده کوم دکاپر ملک ته مې بیا یې . نجیب رالیږلي دي ." ګلاجان وویـل ، " کـه پـه زوره دې نه بیا یې ، نو ورسره مه ځه !" خان موسک شو ، " چې دزور خبره نه وای ، نو بیا دهلیکوپترو سره ولې راتلل . نه وینې چې پنځه کسه برچه پک نور لا هماغلته په بره ګی کې دده امر ته تیار ناست دي ؟" ګلاجان تارو اکا تـه وکتل او بیایې وویل ،" پنځه توپک والا نوځه دي ؟" مګر خان نـور مهلت ورنـه کړ، " بس ځئ ، الله مومل ." بیا یې ګلاجان ته وکتل ، غاړه یې ورسره ورکړه ، "ته ښه تکړه ځوان یې ، خوخدای به مودخپلوی نصیب نه وکړی . رازیک جان ته به زمونږ ډیر سلام وایې او ورته وایې به چې بخت وشنې ، که پلار دې له دې دړکې ژوندی راووزي ." ګلاجان ، محمداجان او تارو اکا دصفې نه کوز او کوز مخ په دښتې ورشیوه شول .

تارو اکا ډیره لارددوی بدرګه وکړه ، بیا یې کراه کړي کوچـي تـه هدایـت ورکړ چې په کومو لارولاړ شی او چیرته شپه وکړي . دخدای پامانـی پـه وخـت کې محمداجان وویل ، " تارو اکا ،د خان ددې مامليې نه خو ماتـه دوینو بـوی راغی ." تارو اکا وویل ، " ښه نو ، خیښی همداسې وي ، کله کیږي اوکله نـه کیږي ، تاسو مـه خپـه کیږئ ، دوینې دبـوی خبره مه کـوئ ." محمداجـان وخندل." دخیښی په خبره خومونږ بیګالویه تیره کیښوده ، هغه مې نـه ښودلـه . زما مطلب ددې هلکوپټرې راتګ او ددوی ګوابنونه وو. زه په دې کې دحکومت کوم چل وینم ، چې صفدر خان ته کوم ضرر، خدای مـه کـړه . ونـه رسیږی ." تارو اکا وویل ، " نجیب هم ځان په احمدزو کې ورګډوي .څوځلـی نور یې هم په صفدر خان پسې احوالو نه لیږلي وو، خو هغه ډیر سخت ځواب

ورکړی و، ویلی وو چې تا داحمد زو پوزه په روسانو غوڅه کړه ، نورتـه د هیڅـا زوی نه یې . خو داخلی یې وسله وال سړي رالیږلی او که بویې تـه والله اعلـم که نور دژوند څکه وکړي . دایې تاسو سره پښتو وکړه چې رخصت یې کـړئ او که نه تاسو هم پکې لتاړوئ " ګلاجان وویل ، " هغه بله ورځ دې دوسلې په بـاب څه ویل، " تاروااکا وویـل ، " مـا ویـل دنارینـه ګانه ده ." ګلاجـان وویـل ، " نـو داګانه، داپسول به کومې ورځې ته ساتې ؟" تارو اکا محمداجـان تـه خیر شـو ، "څه بلواراباندې جوړوې که څه بلا ؟" محمداجان وویل ، " تاسو دپنـځو وسـله والو دمقابلې نه یئ ؟" تارو اکا په خپلې سپینې ږیرې لاس تیر کړ . " ترکستـانیه ، دومره سره یې مه خوره." بیا یې له ډیر څنډه فکر وروسته وویل ، " بـس چـې یـو ځلې تاسو په خیریت دکنډونه واړوو، یو فلان خو به ورته جوړ کړو." محمداجان خپل زوی ته وکتل چې په تعجب پلارڅاري، بیا یې وویل ، " ګلاجانه ، لکه چې زموږ شپه دهندو لاندې شوه . تارو اکا ، ته خو ، ابی ته وایه چې ترخـې چـایې راجوړې کړي ، ترکستانی خوچای ناخورده جنګ نشي کولی ،نو بیا بـه داستا فلان جوړ کړو. خو اول به خان ته احوال کوې چې په هر رقم کیږي، خپل ټګ به تر سبا څنډوي، که نور نه شو نو پیلوټ اوملکري یې ټول میلمانه وساته . "

پنځم څپرکی

په همدې وخت کې ،هلته دصفې په سـر ، صفدرخـان او پـرچمـی پـه دوو کټونو څنګ په څنګ ناست ووخو خبرې یې دیارانې نه وې تریخ بحث روان و.

- په دې خونه شو چې نجیب الله به خپـل قومـی بولـې او زمـوږ پـښې بـه وهې.

- مادرته وویل ، چې په هغې ماملې کې زه نــه وم ، هغـه داشـرارو او تاسـو ترمینځ وه او کوم جاسوس به خبر ورکړی وي .

- هو ، زه هم همدا وایم ، خو دا جاسوس ته وې .

- داخودې ډیره سپکه خبره وکړه ، ډیرسور او شین کیږې ، ډیر بربړوایې !

- داخکه چې دخلکو زور راسره دی ، دخلکو زور دخدای زور دی .

- زه دتاسره دبهسودو دټګ نه نه ویریږم، خو وایم دلاس غوټه په غاښوولې خلاصوئ .

- صفدره ، زما سره دومره وخت او دومره حوصله نشته چې دلته درسره پنج وشش وکړم . بس پیګیر صیب غوښتی یې او ژه دې بیا یم .

په همدې کې دتارو اکا زوی مختیار ستمیدلی صفې ته راوخوت ، دپیلوټ پنځه تنه توپک والا دصفې څلورو خواووته برچه پک ولاړو . خان ته یې پته اشاره کړه . هغه چې ودرید نو سپایانو برچې ورته نیغې کړې خو منصبدار سروښوراوه او توپک والا توپکونه بیرته اوړو ته کړل . صفدر خان او مختیار له صفې کوز شول اویو څه سره وپسیدل . مختیار روان شو. صفدرخان په بیرته راتګ کمزورې موسکا وکړه ، "زما خیال دی چې دوه اوښان په ماین لګیدلي دي ، نه پوهیږم چې ستاسوماینونه دي او که د اشرار و خو زمااوښان پکې سټ شول ."

پیلوټ وویل ، " چې بدګرځی، بد به پرځی. " صفدرخان په زور وخندل ، "خلقی صیب ، په هر شی لګیږه خوزما داوښانو نه لرې ګرځه ، اوښان خو اشرار نه دي چې ځورلې ورته کوې !" پرچمی په غوسې خبره بل خواته واړوله ، "بس روانیږه چې پیګیر صیب درته منتظر دی ! صفدرخان وویل ، " په تانه پوهیږم خوداحمدزو دود دادی، چې دوډی دربانډې ونه خوري ، دکور نه یې تللی نشي ."

بیا یې مختیار ته چې سپایانو دصفې لاندې کښینولی ورغږ کړ ، " هلکه ته ولې غلی ناست یې ، غرغرې ته خومابیا یې. هله ورځه میلمنو ته دوډی راوړه !" چې هغه روان شو نو بیا یې ورغږ کړ ،" هغه بل سپایی ته یې هماغلته بره ګی ته یوسئ چې هغه خواره کی ګزمه کوي ." په خپله خان ویالې ته کوز شو او چار اندام یې وکړ ، بیا یې شرې وغوړوله اوپه لمانځه ودرید. سپایانو هم په بیړه اودسونه وکړل او دخان شاته ودریدل . پرچمی په غوسه شو خو سرېې ښوراوه او نور یې هیڅ ونه ویل .

شپږم څپرکی

ګلاجان تارو اکا ته وویل ، " نوره وسله دې ستاوي ، فقط دوه تمانچې او هغه ګرنیټونه راواخله ." پنځه ګرنیټه یې تر ملا وځړول ، " اوس به هغوی په دوډی لګیا وي ، همدا تره غونی ماښام یې وخت دی . " چې بره ګی ته ورسیدل نو نرسو لا هم هماغلته دسپاهی سره ناست و ، دوډی یې ورسره

خوړله. تارو اکا په نرسولا په قهر شو ،" هلکه ، دخدای نه نه ډارېږي چې ډوډۍ دې په خاوره ایښې ده ، داځنګه پښتـون یـې ، دمیلمـه سـره سـړی همداسې کوي؟"

سپاهي يې پاخاوه اولړ لړې په یوه جګه یې خپل څادر ورته وغوړاوه ، "بس کښینه او ډوډۍ په کرار وخوره . هغوی خو به خدازده څه پولاوونه خوري خـو ستا په برخه سړې وریژې او مستې رسیدلې دي ، داځه قسم میلمـه پالنـه ده ؟" سپاهي هم دننګرهار سړی معلومیده ، ويې ویل ، "موږ هم خدای وهـي او هـم موبنده. هم مو اشرار وهی او هم خلقیان، دهیڅ ښې نه شوو. "

تارواکا خوړه مرکه ورسره شروع کړه ، خوپه ترڅ کې یې پـاس د غـره ډډې ته کتل چې دصفې نه څوک راروان دي که نه .

ګلاجان نرسولاته اشاره وکړه او دواړو ځانونه دبره ګۍ شاته ورسول ، هلتـه یې یویودغه پنځه ګرنیټونه دبره ګۍ دوسپنیزو اربو لاندې کیـښودل ، دواړو بـه اربه په اوږو یو څه ښوروله او یوه ښویه ډبره یې تر لاندې کولـه او ګرنیټ به یـې ورباندې کیښوده ، بیا یې بیرته ارابه ورباندې راوستله. داکـار سخت و ، ځکـه بره ګۍ درنه وه ، نو دوی مجبور و چې اول دهغې لانـدې ځای یـو څه غـوچ کړي بیا تیره پرې کښېږدي ، ګرنیټ به یې وربانډې کیښود او بیا به یې دتیـرې لاندې نورې ننه ایستې همدومره چې ګرنیټ دتیږې او دبره ګۍ دارابې لاندې ښه مضبوط شي . بیا نو ګلاجان په ځان کلیمه تیره کړه اوپه اتیات یې دګرنیـټ ستنې وښکلې .همداسې په خاپوړو بیرته دبوټو له شاتارو اکا اوسپاهي ـ لمه تـه ورسیدل . تارو اکا وویل ." څنګه شو، کټی مو دمیږې لاندې کیـښود؟" ګلاجـان وخندل ، "کټی نه و ، ډوډۍ و. میږې په اول کې په ښکرواهه خو بیـا مـو یـو څه دمور دپچو غوشایي په ډوډې پورې وموښل ، ایله یـې ومانـه ." تـارو اکـا وویـل "دابې پیره شی همداسې تکارې وي ،دبل په بچي پۍ نه راپرېږدي ."

هلته دصفې په سر هم د ډوډۍ په سر دپیلوټ او صفدر خان تر مینځ موافقـه راغلې وه یو څه یې ډوډۍ مخې ته دریده ، ځکه هغـه هـم پښتـون و اویـوڅه دصفدرخان تجویز ورته معقول ښکاره شو چې داښه کار نه دی چې هغه لاس ترلی په هلیکوپتر کې بوزی اودټول احمـدزي دښمنـی پـه غـاړه واخلـي . یوڅه دپیګیر سره د خان دپیژندګلو دعوه هم وه . پیلوټ که پرچمی وکه یې په

روسیه کې تحصیل کړی و او د ک ج ب روزنه یې لیدلې وه خو پښتون و او په دې پوهیده چې دسپین ږیرو اوملکانو سپکاوی ښه نتیجه نه ورکوي . ده ته دا ارزښتونه مقدس خونه ښکاریدل خو په مارکسستي تحلیل دهغو خیال ساتلو دده د هدف سره مرسته کوله او هدف تر هرشی مهم و . نویې پس له ډیره فکره وویل ، " خان صیب دخپلو زړو اوسپکو خبرو معافی غواړم، هسې مې پیشرو کاوه او که نه ماته خو معلومه ده چې په موږ پښتنو کې ، بیا په تیره په احمدزو کې چې تیره یې په ټولو درنه خیژی ،دداسې خبرو کول ناروا دي ، خوزه هم مجبوروم. اوس مې چې ستا نمک وخوړ ،نو همداسې به وکړو .موږ به رخصت شو ،خوپه دې شرط چې راسره لاس راکړې چې ترسبا غرمې پورې به ضرور ولسوالۍ ته حاضریږې . " خان وویل ،" که ژوند و ، نشالا چې همداسې به شی !"
پیلوټ پاڅید ، په هغه نورو کټونو باندې چې دده پنځوباړی ګارډانو ډوډۍ خوړله هغوی هم په عسکری بیړه دکټونونه ښکته شول او په داسې حال کې چې دځینو لاسونه لا غوړوو اوځینو شخوندونه وهل ده ته تیارسۍ ودریدل .
پیلوټ ددې دپاره چې خپل جدیت وښیي ، بې له خدای پامانۍ له صفې کوز شو، یوه سپاهی لاسي برق نیولی سپایان ورپسې ، هلکوپتر ته روان شول . هلته محافظ لا دتارو اکا سره په ډوډۍ ناست و ، هغه هم ټوپ کړ . پیلوټ وویل ، "دابوډا څوک دی او چا اجازه ورکړې وه چې هلکوپترې ته نژدې شي ؟" تارو اکا وویل، " بس نو یوه مړۍ ډوډۍ مې راوړه چې میلمه وږی لاړ نه شي ."
ددې سره تارو اکا روان شو ، خو شاته یې میلمه ته وویل ، "بس نو ماخو درته ست وکړ چې شپه همدلته تیره کړه ، سبا به دې زه په اوښ ورسوم ، خو..."
پیلوټ خبر ورغوځه کړه ، "بس نو ډیرمه ټتیره ، سپاره شئ ." په خپله دهلکوپترې چارچاپیره وګرځید اوبیا سپور شو .

ګلاجان اونرسولا لرې په تیاره کې دبوټی ترشاپټ وو، تارو اکا چې ور ورسید نو هغوی کش کړ ، ټول په ګونډو شول .هلکو پتره یو ځلې چالانه شوه خوبیرته مړه شوه . بیا چالانه شوه او ډیر ساعت ځای په ځای چالانه وه ، دلوګیو غوړاسکې ترې هره خوا ختلې او پیلوټ ریز ورکاوه چې ماشینونه تاوده او نلکۍ صافې شی . بیا نو ، داوښ په شان الوتکه سره ومنجیده ، دګلاجان زړه په درزاشو ، هلکوپتره یو څه په هواشوه ،خوبیرته کښیناسته ، بیا جګه شوه ، په

همدې کې ګرځ شو .هلکوپټره لږه لرې راپریوته خو ورسره لویه چاودنه وشوه اوټول ملک رڼا شو.

ګلاجان فکر کاوه چې اوس به ټول دکلاشنیکوفونو سره ترې راودانګی اوپه دوی به يې راپریږدي . دوی هم دتارو اکا وسلې تیارې نیولې وې.خو دیوې چاودنې پسې بله هم راغله او دادوسلو د صندوقونو وه ، هرې خواته دمرمیو شغهار و. ډیره شیبه پس غږو نه او شغلې غلی شوې، خو هیڅوک راونه وتل ، هماغلته سړ شوی وو. تارو اکا ووېل ، " ارمان مې دمحافظ دی ، ماورته وویل چې شپه پاتې شی ،خواره کی هسې جلبی عسکر و..." له لرې نږدې کوچان دلالټینونو سره دغره په ډډه راروان وو .تارو اکا ټولوته ویل چې ، نور نه پوهیږو، بره ګی ځنګه اور واخیست ،بس چې په هوا شوه کوم ماشین یې خراب شو که ځنګه خو اور یې واخیست ، البته چې ټانکی به یې اور اخیستی وي." کوچان زبون وهلی ولاړ وو او دهلکوپټرې ننداره یې کوله چې اوس یې هم له ایرو دلته هلته لوګي ختل .

اووم څپرکی

دصفې په سرتیاره کې صفدرخان ، تارو اکا ، ګلاجان ، محمداجان څلور واړه دصفې په دووکټونوچې سره نژدې شوي وو ، مخامخ ناست وو ، دلالټین رڼا یې تته کړې وه . صفدرخان په کرار غږ وویل ، هلکوتوره خوموو کړه ،خوزه مولکه چې په دې قمار کې بایلودم ." تارو اکا وویل ، " خبره خوورانه ده خو هغوی به داسې ونه ګنی چې بره ګی موږتباه کړه ، خو بیاهم دلته ستا پاتې کیدن نه دی په کار ، همدانن شپه به کډې بارکړو ." خان وویل ." خطر خوزیات دی ، خوهلته په آبول کې زما تقریباً درې سوه میږې پاتې دي او که دغو میلمنو ته نه وي ، تاته خو تارواکا معلومه ده چې کوچي ته میږې داسې دي ، لکه ناموس ، زه چیرته هغه پریښودای شم ؟" تارواکا وویل نو ځنګه چل کوې ؟" دلته خوستاپاتې کیدن ، دچاخبره روانه ځنازه ده ، موږ به هم درسره سړ شو ." صفدرخان وویل ، " داسې به وکړو چې خدای وکړي. زموږ کډه به دنرسولا...او میلمنو سره همدانن شپه رخصت کړو . زه به سبا ته لاړشم ولسوالی ته ، چې هغوی شکمن نه شي ، وبه وایم چې ددوی بره ګی په هوا کې اور واخیست او یا همداسې بله بانه به ورته وکړم، نور نو زما سره څه غرض لري ؟"

محمداجان په اول ځل ځان په خبرو کې شریک کړ، " دانو پـه لـوی لاس ځان لیوه ته ورکول دي ، چې هن دپلار پـور دې واخلـه .دخـانصیب پـاتې کیـدل خوپه هیڅ کتاب کې روا نه دې ." صفدرخان په ټولو نظر تیر کړ او بیا یې وویل، "تاسو زمادپاره توره وکړه ،اوماخوتر اوسه پورې توره نه ده کړې او د خالو بابـا پور را باندې دی، که وتښتم نو حکومت تاسو نیسي. "ګلاجـان هـم زړور شـوی و،" خدازده چې نور قام به دې ونیسی که نه ، ځکه دسر سړی ته یې او چې ته وتښتې نو هغوی پوهیږي چې اصلي ګناه ګار ته وې ، په نورو څه غـرض لـري .خو بیا هم په سلو کې سل سړی دانشي ویلی چې نورو ته به څه ونه وایي.خـو که ته پاتې شې نوزما په خیال هم سر لاړ هم سرسر ، تـه خـولاړې چـې لاړې ، دکوچانو نور مشران هم چې دلته پاتې دي خداکه یو هم ورنـه خـلاص شـي . نوزه خو په تاسو کې کشریم ،خو زما په فکر ستا او دکورنۍ دې دلته پاتې کیدل سمه خبره نه ده."

ټول غلي شول . ګلاجان هم فکر کاوه ، شپه په پخیدو وه اوکه ګلاجان دخانه سـره ویل ، " هلکه همدا یې وخت دی ." نو بیا یې وویل ، " زه په تاسـو کـې هـم کشر یم او هم بې تجربې خوکه اجازت وي زه به یو تجویز وکـړم. " ټولـو ورتـه وکتـل او تـارو اکـا وویل ، " ډانګر ګله ته لاورته ګورې؟" ګلاجان غاړه تازه کـړه ، " زه وایم خـان صیـب او تارو اکاو تاسو دکورنۍ سره همدا نن شپه روان شئ ، ابا مې هم دخانه سره روان کـړئ پاتې شوه د میږو خبره ، زه به دنرسولا سره لاړشو ، همالته آبول ته ، هماغسـې بـه یـې دهر یرود نه واړوو او دګوماو له لارې به د اجرستان نه په غزني او همداسې دقاری بابـا په زمکه به خوست ته درواړوو." پلار یې پـه تعجـب وویـل ، " شـیطانه ، دانومونـه او دا لارې دې لـه چـازده کـړې؟" ګلاجـان وویـل ، " نرسـولا ډیـر شـیان راښودلي دي ." صفدرخ·ن سروښوراوه ، " دانو بیغرتی ده چې په میلمه ځان بارکړم. زه پوه شه کـارمې ، تاسو همداسې وکړئ ، کورنۍ مې پیښورته ورسوئ ،زه له خیره په میاشـت کـې ، دمیږو سره در رسیږم ." تارو اکا وویل ، "خان صیـب ، راځه چـې ددې ځوانکـي خبـره ومنـو، دټولو پکې خیر دی ." بیانو صفدرخان پاځید او دصفې په سرېې پـه تـورې تیـارې کـې چکر شروع کړ.ډیر وروسته راغی اوګلاجان ته یې وویل ، " دا دګرنیتو تماشه هم تـاجوړه کړې وه . رازیک جان رښتیا ویلي وو ، چې ګلاجان لابله اشا ده !"

﴿۳﴾

لومړۍ څپرکی

په ایلبند کې سهار اوبه په مخ سړې لګیدې او پیتاوی بدنه لګیده خوپه پیښور کې لا دګرمۍ جوش او دمیاشوبې و . محمداجان دصفدرخان دټینګو ستونو سره سره بیرته دخپلو کتغنی مهاجرو سره په یوه سرای کې دیره شوی و . تارو اکا به ورخ پس ورته راته اوپه هفته کې یو ځل به یې دصفدرخان له لوری ورته ټینګ ست کاوه خو محمداجان یې چندانې پرداخت نه کاوه . نورو ته یې څه نه ویل خو فکر یې کاوه چې ، نور مې څه شیروار درسره دی ؟ په ګلاجان هم په غوسه وچې پوره میاشت لادرکه و . دځان سره به یې خبرې کولې ، "دلوده زویه ، هسې په کلا مکارۍ دې ځان دمرګ کومي ته ورکړی دی . " بیا به یې سرپه پښیمانۍ وښوراوه ، "تو به مې دې وي خدایه ، زما دګلالي زوی او مرګ تر مینځ او ګغرونه ،خوکه نه وایم دغمه یې وایم ، داخه کلا مکاري وه ، هلکه خومیرېې دي ، دسړي سرخونه دي چې تابیا دځانه رستم جوړکړ ، هغه هم دداسې سړي دپاره چې زموږ خبره یې سپي ته واچوله . خپل کورته ، خپلو زمکو ته یې بیره وه او هره ورځ یې فکرونه کول چې کوز پټي ته به چاسره ورکړې وي که نه ، چرګی غویی ټوخیده چې اوس به څنګه وي ؟ او دپیښور ګرمۍ هم په مخ سپینکۍورباندې خیژولې وې .

دویم څپرکی

صفدرخان ګلاجان ته ویل ، " کتغنیه تاسو خو پښتانه یئ ، په دې کې هیڅ شک نشته ، او ستا دمیړانې نه نرسولابنه اګاه کړم چې څنګه نژدې وچې دیوې میږې دپاره ځان مرګ ته ورکړې ، خونن به دخالو بابا پښتو او پښتون هو بهو درته.بیان کړم چې سر دې ښه خلاص شي ." ګلاجان او پلار یې په دې سهار

صفدرخان وربللي و ، بلکه يو هفته مخکې يې خبر ورکړی و چې په پلانکۍ ورځ د خان خاص ميلمانه يئ . محمداجان پخوا ځوځلی دصفدرخان بلنوته د "نـه" ځواب ورکړی و او بهانې يې کولې چې ګلاجان اسلام آباد تـه لاړ دی چې دسفر ويزه واخلي ؛ ياپې دمريضۍ عذر وړاندې کاوه ، خو دائلی پخپلـه خـان کمپ ته ورپسې ورغی او دوی ته يې بله لار پرې نه ښوده .

پدې ورځ نو دکيږدۍ مخې ته لوی ميداني کې څلـورو خواووتـه ليمځی غوړيدلي وو او چې ګلاجان دغوی ورسيدل نوکوري چې لس شل کسـه ، چې ګلاجان پوه شو ، کوچيان دي ، په ليمځو ناست واوپه جګ آواز يـې خـبرې او خنداوې کولې. دګلاجان يو اړخ ته په خپله خان او بـل اړخ تـه يـې تـارو اکـا ناست وو ، پلار يې بيا دتارو اکا بل څنګ ته و .

صفدرخان په لوړ غږ دګلاجان نه پوښتنه وکړه ، "سـفر څنـګه و ، پـه لار کـې خوبه برګيو اوپاټکونو په عـذاب کـړی نـه وې ؟" ګلاجان وويـل ، " نـه ، خـير خيريت و ، ميرې مې په خوست کې دنرسولا سره پريښودې ، زماتادي وه ، چې بيرته په خير امريکا ته روان شم ، پيښور ته سـتون شـوم ..." صفدرخـان وويـل ، "ښه ،نوته بيرته روان يې ؟"

محمداجان په خبرو کې ودانګل ، " بس نو نور په پيښور موږ څه شنې کرلې؟ زه به ځم کندوز ته او دده دې په مخه ښه وي ." صفدرخـان وموسـل ، " تاسـو زوی پلار ځومره سره خواږه يئ ، دغږ نه دې پوه شوم چې دګلاجان دبيلتانـه ويرکوې ." محمداجان وويل ، " بس نو ژوند دی ، کله ګټه کله‌بايلات . موږ بلـه پتيلې وه ، خدای بله راوکړه ." صفدرخان بيرته ګلاجان ته مخ کړ ، " ښه ځوان يې خو چې احمدزی وای :" محمداجان بيـا مداخله وکـړه ، " خـان صيـب ، برخې ازلي دی ، ته احمدزی يې موږ مومند ، ته کوچاني يې موږ ده شين ، تـه خان يـې مـوږ خـواران . نـوره يـې ولـې دومـره شـاربې .؟" صفدرخـان ، لکـه دمحمداجان خبره چې بابيزه ګڼي ، دګلاجـان سـره مرکـې تـه دوام ورکـړ ، "ګلاجانه تاخوبه زموږ دپلار خالو بابا نوم دتارو اکا نه ډير اوريـدلی وي هغـه بـه تل ويل چې دپښتون په غږو کې يو رګ دی ، په هغې کې کوم قسم شيطان دی که چينجی دی ، هره بلا يې چې بولې خو هلته چيرته پټ دی . دازوی مـړی بلا شي په داسې درانه خوب ويده وي چې په آسانه يې ځوک ويښولی نه شي .

سلیمان خیل چې په هندوستان کې لرې دې له مخې ټتې پاکوي ، هم داشیطان نه راوینیږي ، چې پښتون د خوارۍ ژرنده ساتي او دکبره مزدنه اخلي ، هم دازوی مړی ویده وي ، که په جنګ کې یې ګټي او بیا یې هیڅ بې هیڅه بایلي هم ددې چینجي چرت خراب نه وي ، هیڅوک نه پوهیږي چې کله ، خوداسې وخت هم راشي چې داچینجي په غونځیدو شي . خالو بابا خدازده لوستی و که نالوستی خو تل به یې دباباګانو شعرونه ویل او ډیر کله به یې قومي شخړې هم په یوشعر کرارولې . نو یوه ورځ ، دبهسود په ایلبند کې ، چې دهزاره وو او پښتنو جنګ پیښ شوی و ، هغه دهمدې چینجي خبرې په مجلس کې کولې . هغه ویل همدا چینجي په پخوانو باباګانو کې - هغه دمیرویس بابا او خوشحال ختک نوم واخیست - په ټولو کې غونځیدلی و. دهغه خبره ده چې چینجي ویده وي ، خیر خیریت وي ، شیرشاه سوري دمغلو ددربار سړی وخو هغه وخت دا چینجي په کې وښورید چې باچا په خپل دربار کې ، په خپلې میلمستیا کې سترګې ورباندې برګې کړې . خوشحال ختک هم د مغلو تنخوا خور وخو چې اورنګ زیب ورته سپک وکتل نو دا چینجي راوکتیده. احمد شاه بابا هم دایران سړی و ، په هغه هم همداکانه وشوه .چې دپښتنو هره کارنامه وګورې دهمدې زوی مړي دکتیدو نتیجه ده . پرنګی دووس بیا په دې رګ خبر و اوتل به یې خپلو خلکو ته ویل ، ویدې بلاوې مه راوینوئ . چې داوشي نو بیا پښتون خامخا وینې تویوي ، خپلې وي که ددښنه ." ګلاجان هم دخان دخبرو دتاثیر لاندې راغلی واو هم حیران و چې داولې کوي ؟ ورو ورو غوریدلي لیمخي له خلکو ډکیدل . لرې دغره په ډډه کې دکیږدیو نه دلوګیو غوړاسکی خپریدل . دصفدرخان په اشاره ،ځوانانو دډوډۍ مندې ترړې شروع کړې .دورتو کبابونو او وریجو ښانکونه راشیوه شول ، ځینو میلمنولاسونه لړ لرې په یوه نهر کې پریولل او ځینو هغوی ته انتظار ونه ایښت . ګلاجان دخان ، پلار اوتارو اکا سره په بیل دسترخوان کښیناستل . " خان وٍیل ،"بسم الله کړئ ، ګلاجانه موږ کوچیان خو دکابلیانو خبره اوغان غول یو، نورپخلی مونه زده ، بس بوټۍ غوښې دې چې سړپوو یې ." محمداجان وویل ، " خان صیب دابیخي پاچایي ډوډۍ ده . "خان ځواب ورنه کړ او ډوډۍ په کراره وخوړله شوه . پس له ډوډۍ دماسپښین دلمانځه اوږدې لیکې جوړې شوې ،بیا په خپله

خان امامتي وکړه . دلمانځه د خلاصیدو سره دمیلمنو بله جوپه تیاره ناسته وه او نور لیمڅي ، په بل میداني کې ورته وغوړول شول . ګلاجان دې ته حیران و چې خان ولې نن یوازې ده سره جمه کوي ، حتی چې دده دپلار په ترخو خبرو ځان ناګاره اچوي . د خوراک لړۍ ترلوړ مازیګره روانه وه . لوبنې لانه وو ټول شوي چې له لیرې دډول غږ رانږدې کیده . دډول دغږ سره ، همدا میلمانه ، لکه چې بیا لمانځه ته دریږي ، په کراری سره ځنګ په ځنګ ودریدل، بیا یې کړۍ جوړه کړه ، چې دهر نفردزیاتیدو سره کړۍ لوییده . دکوچانو اتڼ شروع شو .

پاکستانی ملیشه چې چاورته په کوچیانی کمپ کې دبلو او یلي وو دخپلو کوټکو او زړو سرپوښو سره را غلل ، چار چاپیره یې مورچې ونیولې ، په پټه خوله یې ننداره کوله . ډولچي ورو ورو داني ایستلې او په ډیرې لتې یې ورسره قدمونه اخیستل ، کله به یې داتڼ چیانو پښوته کتل او دډول تال به یې ورسره برابراوه . کړۍ به کله په ډولچي را تنګیده ، بیا به بیرته لکه غوټۍ چې وغوړیږي پراخیده .

ګلاجان په حیرانۍ ولیدل چې په پاکستانی ملیشو کې چې تر اوسه لکه وچ لرګی ولاړ وو ،هم خوځیدا پیداکیده . ځینې یې دکوټکو او زړوټوپکو سره داتڼچیانو دپښو دحرکت سره جوخت ځای په ځای منجیدل . ګلاجان فکر کاوه چې دصفدرخان په وینا ددوی په رګونو کې به هم چینجی راغونځیدلي وو . صفدرخان دګلاجان ځیر کیدل ولیدل ، وې ویل : " ماچې درته دچینجي دغونځیدو وویل ، اوس که نور نه وي دپټي سرخوبه ووینې. دپټې سور به دې هغه وخت لیدلی و چې داحمدزو برګ اتڼ ، دښځو او نارینه وګډاتڼ دې یو وار کتلی وای. دپاکستان په پښتنو کې اتڼ داسې منلی نه دی ، لکه په موږ کې . دلته ځینې قومونه ، لکه خټک ، بنګښ ، وزیر ، مسید ، زموږ په شان په اتڼ مین دي ، خو دانور بیا دپنجاپیانو دتاثیر لاندې دي ، زموږ اتڼ ته بنګړه وایی او په دې شرمیږي چې نارینه بنګړه واچوي ، اکثر دوی داتڼ او دلښتي دنڅا تر مینځ فرق نه وینی ، خوپه دغو ملیشو کې که وزیر یا خټک وي ننداره یې کوه .

بحروبرخان خټک ، دملیشه وومشر ، دخپلو خلکو په دې کړو وړو شرمیده خو پام یې نه و چې په ده هم یو قسم مرموزه سره لړې راتله ، هماغه ویده بلا

يې په رګونو کې راغونځيده ، دزړه په کوم ځای کې يې سوی و ، خو بدنه لګيده . له ليرې ، دوړکتابه دوخت ، پلرونو دکيسو دوخت چې مور يې ورته دنغرې په خوړلن کولې ، ښکالو راتله .ځوېه ځان پوهيده داتڼ دکړی په ژی ولاړ و ، اول شرم او ډار ، بيانو ، لکه دپياز پوټکی چې يو دبل پسې لرې شي ، دډول غږ او دکوچيانو کرار او حوصله ناکې ټالی هر څه ترې هير کړل او ورګډ شو. په همدې کې اتڼ تود شو ، بل ډولچي هم راپيداشو اوداتڼ دايره نوره هم پراخه شوه . سورنۍ اودلاسونو پړقول نه و کراره کراري وه ، ډول و او داتڼ چيانو ځنې ارتول و ونورو مليشو چې خپل مشر وليد نو هغوی هم ميدان ته ور ودانګل ." صفدرخان له خندا شين و ، " ګلاجانه اوس پکې څه وايې ؟" ګلاجان حياناکه موسکا وکړه او په اول ځل يې په زړه کې دخان سره مينه پيداشوه.نورننداړچيان غلی اوماشومان ژبون وهلي ولاړ وو.دکوچي اوده شين، دمليشه او کوچي فرق نه کيده ، ټول په يوه سور او تال چورليدل. هغه تنظيمي خلک چې د ناصر باغ دکمپ نه دمحفل دخرابولو په نيت رااستول شوی وو ، اوس په دوو کې راګير وو . لويان خوځای په ځای ولاړوو ، خو ځينو ځوانانو يې اتڼ ته ور دانګل .دسپيشل برانچ دپيښور دفتر انچارج چې داسلام آباد د مخابرې په امر دبلوا دختمولو په خاطر په جيپ کې راغلی و ، شاوخوا يې وکتل ، بلوا خونه وه خوبده لادا چې هلته په يوه ګوټ کې دمليشې توپک او توپې دلی‌امباروې ،يکی يو وسله وال يې پيره کوله . دسپيشل برانچ سړی ښکنښ و او دده هم په اوږو خاربنت راغی ،ځو ځلی يې زړه ساز کړ چې ورګډ شي ، خو دزړه دبل ګوټ نه به يې ناره شوه ، هلکه پام چې په خواری ګټلی منصب درنه په هيڅ لاړنه شي . په همدې کې دخان سړی راغی او دی يې دميلمنو ځای ته بوته .

دماښام دلمانځه په وخت اتڼ ختم شو . پس له لمانځه دسپيشل برانچ انچارج صفدرخان ته ووېل ، " ماخو دبلوا اوريدلي وو ، دا سينګه خبره شوه چې په بلې بلا واوريدم ؟ "په زورور اتڼ و ، نژدې زه هم پکې کيوتی وم ، خو اوس شپه ده ، تاسو خو به دامحفل نور ختموئ که څنګه ؟" خان ورته وخندل ، "ډېټي صيب ،ختمه يې بوله ، داميله مې ، " بيا يې ګلاجان ته ګوته ونيوله ، " ددغه زلمی دپاره سازه کړې وه . " هغه په تعجب کوز وپاس ګلاجان ته وکتل ،

" نو دازلمی څه کمال لري؟" خان په موسکا وویل ، " هیڅ خو هسې مې ویل یوه ننداره پرې وکړم !" ډپټی لا هم په شک کې و ، " ځوان خوتکړه معلومیږي . خوځنګه دې داسې یو لوی محفل دیوه ، ته وایې بې کماله دی ، دبیکماله دپاره جوړ کړ ؟" صفدرخان ، ډپټی هیر کړ ، مخ یې ټولو میلمنو ته چې اوس دپخوا په شان په لیمڅي ناست وو ، وویل، " اې قومه ، زه ددې بې کماله ځوان سره خیښي کوم، تاسو پکې څه وایئ ؟" ټولو غږ کړ "بختور دې شي !" یوه ځوان له شانه وویل ،" خان صیب ، داسې نه شي کیدای . یوځلی به دپهلوان ارسلا سره غیږې نیسي ، که یې لاندې کړنو بیا که ورسره خیښی کوې ، کوه یې او که نه نو ځي دې په خپله مخه ." صفدرخان کټ کټ وخندل ، " هغه دغیږې، دنښې دویشتو او کانی دغورځولو وختونه زیاتیګی تیر دي ." ټولو وخندل او مبارکی شروع شوې . ګلاجان ، په خپل عمر کې په اول ځل ترور شو او پلار ته ورغی ، بې هیڅه یې دهغه لاسونه ښکل کړل او هغه هم ډیره شیبه په غیږ کې ونیو ، بیا یې په لوړ غږ وویل ، " دنارینه وو خویوه خبره یو یې لوز دی ،دخان صیب ټول شرطونه چې ماورسره منلی وو ، اوس به ټول پوره کړم ." جیب ته یې لاس ور وړ خو خان وویل ، " محمداجان خانه ، غټه تیره پرې کښیږده ، ما هسې تاسو ازمییلئ" بیا یې ګلاجان ته په مینه وکتل ، " ګلالی ځوان یې خوارمان چې احمدزی وای ! دجازپه ځای به دې په اوبن باندې سپره وړې وه ."

دریم څپرکی

دجاپان دهوایی کرښې دمیدان عمله ، پاکستانی وو . چې دګلاجان او روهیلی ټکټونه یې وکتل نو په حیرانی یې وویل ، " ماخو پخوا هیجیرې اغوان هغه هم بیا مهاجر نه ولیدلی چې دفسټ کلاس ټکټ واخلي ، داسینګه خبره ده ؟" ګلاجان وویل ، " بس نو همداسې خبره ده چې ده ، شابه ټاپه پرې ولګوه. "ستیوارډ ناغیږی شروع کوله خو ګلاجان دوخته په پاسپورټ کې دسلو ډالرو شومه ایښې وه ، دهغې په لیدو ستیوارډ ددمه ولوید، دټکټ پارچه یې بیدو په هماغه ځای په پاسپورټ کې کیښوده چې لوټ یې ترې اخیستی و.

په الوتکه کې دروهیلی پام شو چې ټول پیت پوزي دي . ګلاجان ته یې وویل ، " داخوزموږ هزاره ګان نه دي ، د کوم ملک دي ؟" ګلاجان په خندا

وویل ، " دجاپان " روهیلۍ وویل ، " په جاپان کې څه خاورې غواړو ؟" ګلاجان خواب ورنه کړ ، دهغې او خپل کالي او لاسي بکسې یې پاس په رف کې ځای په ځای کړې ، تکیه یې ووهله او ایله یې ددمې اوږده سارابنکله . روهیلۍ هره خواکتل ، ترووه وه ،خوبیا یې چې څنګ ته ګلاجان ولید چې پټې سترګې ارام پروت دی ، زړه یې تسل شو ، دګلاجان په اوږه یې سر کیښود ، پرمنبی (پریشانی) یووړه . لوډسپیکر راپاڅوله ، " دهند په سمندر جنوب ته الوزو ،ستاسو دارامی اوښه سفر په تمه ، کپتان نیګوسا وا، په خیر راغلی وایی." ورسره جاپانی کوربنو(ستیواردیسانو) په پتنوسونو کې شربتونه راوړل ، چې یې ګلاجان او روهیلۍ په خوب کې ولیدل ، ویې موسل،دوه سپین ګلان یې په ارامه دروهیلۍ دلمنې په څولۍ کیښودل او ترې تیره شوه ."

ډیر وروسته ، چې کوربنو ، دالوتکې پردې رابنکلې وې،تول ویده وو ، روهیلۍ ولتیده ، په لمنې کې یې ګلانوته پام شو ، هغه یې په مینه را اوچت کړل ، خوږه ورمه یې راتله . ګلاجان یې چې لاویده و ، په نیغړک وواهه، "داڅه بنګ دې خوړلی چې پرکاله پروت یې ؟" ګلاجان یوه سترګه خلاصه کړه ، او ویې موسل ، "دادرې شپې دواړو بې خوبی تیره نه کړه څه ؟" روهیلۍ په غوسه وویل ، " بې شرمې سترګې وخورې . داګلان تاایښي وو ؟" ګلاجان یوګل ترې واخیست ،بوی یې کړ ، " زه وخدای ، دسنځلې عطر یې پرې وهلي . " روهیلۍ وویل ، " دلته څه سنتیا زهر شته ؟ زه ورې یم ." ګلاجان دسر دپاسه رناتنی کنبیکاږله . کوربنه راغله ، "تاسو ویده وئ ، نورو ډوډۍ خوړلې ، تاسو ته به ډوډۍ راوړم ، څه فرمایش لرئ ؟" ګلاجان وویل ، " نه بس دومره پام کوه چې دسور غوبنه پکې نه وي ." روهیلۍ په کرکه تندی تریو کړ ، " دخنزیر غوښه ییاق!" کوربنې وخندل ، " ورته کړي سمندري خواړه څنګه ؟" ګلاجان وویل ، "سمه ده " هغه روانه شوه خو روهیلۍ ورپسې غړ کړ ، " چې اوس کوني کبرانه ورې ؟" ګلاجان وخندل ،" غم مه کوه ، په پښتونه پوهیږي ، نوګوره چې شیژګی به خورو او که چونګښه ." روهیلۍ په اوږه وار ورکړ ، " خوامې مه راهسکوه ، بې هغې مې هم په الوتکه کې سرګرځي ." ګلاجان په مینه ورته کتل ، دروهیلی رنګ سور شو ، "داسې راته مه ګوره ، خلک به څه وایي ؟" ګلاجان کټ کټ وخندل ، " رښتیا چې خلک به راپسې ډیرې بدې خبرې وکړي . وایی به چې ،

په همدې کې لوډسپيکر غږ کړ ، " ميرمنو او ښاغلو ، کپتان نيګوساوايو ځل بيا تاسوته هر کلی وايي . داپيرته ، زموږ سپيشل هر کلی زموږ هغو دوو مسافرو ته دی چې درې ورځې دمخه يې په پاکستان کې واده کړی ، ښاغلی ګلاجان او ميرمن يې . دکپتان او دجال هوايي کربښې دارخه ، موږ هغوی ته يوه تحفه لرو ، هيله ده چې ميره اورته کاک پيټ ته تشريف راوړی . " ګلاجان او روهيلی يو بل ته وکتل ، روهيلی وويل ، " داخه پرتې وايي ؟" په همدې کې کوربنې په يوه لوی پتنوس کې ددوی خواږه راوړل ، سره کړي کبان ، ليمو ، دشنې دنيا او مستو سره . دپتنوس په مينځ کې په يوه ګيلاس کې بيا دوه سپين ګلان ايښي وو . دګلاجان پام شو چې نورې سپرلی په غلچکي نظر دوی ځاري ، روهيلی هم پوهيده چو رت يې نه وخراب ، ګلاجان چې دهغې هرې خبرې او هر حرکت ته پام و ، ليدل چې هغه دخلکو ددې دومره توجه نه خوند اخلي .

پس دډوډی چې کوربنې پتنوس وچت کړ ، ګلاجان پاڅيد ، روهيلی يې تر لاس ونيوله او دکاکپيټ په لور يې روانه کړه ، په لار کې ، ناستو مسافرانو ورته لاسونه و پړقول او ګلاجان دې ته حيران چې روهيلی ترې خوند اخلي او هر مسافر ته ، لکه ملکه ، رعيت ته په موسکا د سراشاره کوي .

چې بيرته راغلل نو دروهيلی په غيږ کې دګلانو ګيدی او دګلاجان په لاس کې دتحفو کځوړه وه . سيټ ته د رسيدو سره ، ګلاجان روهيلی نه غيږ چاپيره کړه او دمچې کوشش يې وکړ ، خو روهيلی په داسې قوت پورې واهه چې ګلاجان په سيټ پريووت ، دنورو سيټونو مسافرانو دخندا غريو جوړ کړ او يوه بوډا غږ کړ ، " غم مه کوه ، زه هره ورځ همداسې وهل خورم . " بياټولو وخندل .

روهيلی لکه ماشوم ، ګلان په غيږ کې نيولي وو ، ناز يې ورکاوه . بيا يې ګلاجان ته وويل ، " ته خودرف نه زما توره بکسه راواخله !" ګلاجان پاڅيد ، دنورو سپرليو نه يې معافي وغوښته ، اوپه احتياط يې بکس راکوز کړ . روهيلی يې سر خلاص کړ اويو خيرن کالی يې چې څه پکې نغښتي وو ترې راوچت کړ ، ګلاجان ته يې ونيو ، "خلاص يې کړه " ګلاجان خيرن کالی ول په ول ترې لرې کړ ، په تعجب يې وليدل چې هماغه مجسمه ده چې ده په سمڅ کې ليدلې وه ، نارينه او ښځه غاړه غړی پرله اوښتل . روهيلی دشرمه مخ بل پلو نيولی و ، اوبې له دې چې ورته وګورې وويل ، " تارو اکا ويل چې داګلاجان ته ورکړه . "

ګلاجان مجسمه لره وبره کوله او ځینو سپرلیو هم غاړې دزانو په شان اوږدولې چې داتماشه ووینی . ګلاجان روهیلی ته وویل ، "یو خوبه شانه رااړوې ، مجسمه ده ، ژوندی شی خونه دی ، ولې شرمیږې ؟ زه خبرنه وم چې تارو اکا لوی غل دی ، داخود اوغانستان دارایی ده ، ماته یې څنګه راکړه ، زه ورته قاچاقبر ښکاره شوم که څنګه ؟" روهیلی په ملنډو وویل ، "رنګ خو دې دغله دی ، خوچې هیر مې نشی، تارو اکا دادین هم په تا ایښی و چې دا امانت به داسې ساتې ، لکه ، هغه زمانوم یاد کړ ، لکه روهیلی !" ګلاجان وویل، " دتا دامانت ساتلو خو څه نه شم ویلی . خو دابوت چې امانت وساتم نو بیا یې څنګه کړم ؟"روهیلی وویل ، "تارو اکا ویل چې افغانستان خدای ددې غمه خلاص کړي بیایې بیرته په خپل ځای کښیږده . هغه ویل چې روسان او ځینې قوماندانان اوس داسې دي ، لکه ګور ګوتي ، بس سمځې را سپړي اوخزانې ترې لوټوي . ویل یې ددغه بوت آوازه هم ، لکه چې حکومت ته رسیدلې وه او دغلا ویره وه ." ګلاجان مجسمه بیرته په زړوکې کې تاو کړه ، روهیلی ته یې ورکړه چې په بکس کې یې کښیږدي . روهیلی وویل ، یوه پوښتنه درنه کوم ، پوښتنه هم نه ده ، هسې سودا ده چې ووزي ، هغه داچې ، بیا یې ګلاجان ته په خیر وکتل ، هغه دپوښتنې په انتظار ، شاته ډډه ووهله ، سترګې یې پټې کړې او روهیلی وویل ، "ته لیونی نه یې ؟ ګلاجان یوه سترګه خلاصه کړه، ویې رپوله او بیرته یې پټه کړه ، "په تاسو احمدزو کې ، لکه چې دامتل نشته چې کورته کیږدی مه وایه ، میړه ته لیونی ." روهیلی په غوسه وویل ، "متل دې هم غلط تیر کړ ، زه درنه پوښتنه کوم او ته لکه چار تراش بیغمه پروت یې."ګلاجان وویل ، " بیغمه نه یم ، هسې خوبیولی یم ." روهیلی وویل ، " زما پوښتنه داوه چې ته خوبه لیونی نه یې ؟" ګلاجان همداسې په پټو سترګو ځواب ورکړ ، اوس کار دکاره تیر دی ، لیونی که په سد ، راسره کیوتې . که ډیره دې تلوسه وي ، پیلوټ ته به ووایم ، چې ور درته پرانیزي ، پاراشوټ خونشته ، ایسته به په خوا کې هوا ګیر چکرونه وهې . چې به په سری خوروپیښه شې او که به دنهنګانو شومه ." روهیلی نوره هم په غوسه شوه ، " ګلاجانه ستاسره ټوکې نه جوړیږي ، هسې ، دلیونتوب خبره مې کوله ." ګلاجان وویل ، " زه یې لیونی سهي ، نورڅه یې ؟" خوروهیلی اوښتونې نه وه ، " که مې خبروته غوږ نه نیسې

تر اریزوناپورې به خولې ته جنډره واچوم ، درته ګورم به لانه ." ددې سره یې مخ بلې خواته واړاوه او دوبښتو په چوټي کولو لګیا شوه . ګلاجان یې په اوږه لاس کیښوداوبیرته یې ځانته راښکله ، هغې سترګې ټیټې اچولې وې . ګلاجان یې دخوشالولو دپاره بدله سرکړه ، "سامې په ختـو وای خـوچې تاراتـه کتلـی زه دې لیونی وای خوچې تاراته خندلی." روهیلی له خندا شـنه شـوه او دواړه لاسه یې دګلاجان له غاړې چاپیر کړل ، دکوریدو ور په منځ لار کې بیادخوراک ریږه روانه وه . کوربنې هرې خواته سپرلیو ته وړوکي پتنوسونه ورکول . ګلاجان هم لاس ور اوږد کړ،خوروهیلی ، یې لاس بیرته په خپلو زنګنو کیښود ، کوربنې ته یې دڅنګ اشاره وکړه . بیا یې ګلاجان ته په سره سـینه وویـل ، " مـاتوکې نـه کولې، زه خپله خبره سمه کولی نه شم ، خو یـوه پوښتنـه لـرم ، اجـازه شـته ؟" ګلاجان بیرته تکیه وکړه، دهغې سرې په خپل ټټر پورې ونښلاوه او ویې ویل ، شل پوښتنې خووکړه !"روهیلی وویل ، ته یو عجیبه غوندې بنیادم یې !" ګلاجان وویل ، " داخوپوښتنه نه شوه ." روهیلی لکه چې دده خـبره یـې چـې نـه وي اوریدلې خپلې خبرې کولـې ،" هسـې خـوپـه ظـاهره جـنټ ، شـډل ښـکارې ، خوهسې نه یې لکه چې ښکارې ." ګلاجان بیا خبر وته ورودانګل خــو روهیلـی یې پخوا تر پخوا په خوله لاس کیښودل. تیار دشیعه قبر یـې چـې خلـک وایـي دبهر نه ښکلی او صفا ښکاري او دننه اور پکې بل وي . خـبره مـې مـه غـوځوه ماچې ته پیژندلې یې هسې دبهرنه دې پیژنم ،خو دبهر نه دې چې ګورم هـم ، بس کانې پاس ارتوې او سرترلاندې نیسې ، لکه دسر دمـاتیدو نـه چـې خونـد اخلې.دالیونتوب نه دی ؟" ګلاجان لا ځان خوبیولی نیولی و ، د ماشوم پـه ژړه غونی غږ یې وویل ،" روهیلو ببو ، منت درته کومه ، هغې کوربنې ته وایـه چـې څه زهر ومرګ را وړی ، کولمې مې کورت شوې ." روهیلی وویـل ، " ولـې ځان نانګاره اچوې، ولې خبرې مـروړې ، ځواب ووایـه !" ګلاجان وویـل ، " نـوڅه ووایم روهیلو ببو ، ببو ناندانې ، ستاسو خبر، بو څه سه خوله راکه . روهیلو ببو ، بنیادمان یو شان نه دي . زه خدای همداسې کړی یم ." روهیلـی وویـل،"هغـه دآس سپرلو دې په یاد ده ؟ ګلاجان وویل ، د کوم آس ؟" روهیلـی وویـل ،" پـه اریزونا کې ." ګلاجان ، لکه ایله یې چې پام شوی وي ، " هغـه دروډیـو سپرلـی نبې؟هو هغه مې په یاد ده ، چـې نـژدې دې ښکـل کـړی وم ." روهیلـی پـه

ګاروويل ، " ډير ځانته خامتمايي ، خداکه مې چورت دربانديږ خراب و ، هسې مې سټا په ليونتوب زړه سوځيده ."ګلاجان وويل ، " خبره دې دآس دسپرلو کوله ، په ياد مې ده ، نوڅه ؟" روهيلي وويل ، "بيا دې په بهسودو کې خپله کلانکاری په ياد ده چې ځان دې مرګ ته ورکړ ؟" ګلاجان په خندا ځان پاڅيدو ته جوړکړ ، "نجلۍ ، کوربنې ته زنګ وهې او که زه په خپله ورپسې لاړشم ؟" روهيلي وويل ، "اول څواب راکړه ، بيا به کوربنې ته ووايو چې دواړو ته ډوډۍ راوړي ." ګلاجان نا چاره په خپل ځای کښيناست ، " زوره وره يې نو زه څه ووايم. زه په خپله دپښو پسې نه يم ورغلی ، دوی په ما راپيښيږي .بيا نو دمجبوري ورځې ، چې دبلانه تيښته نه وي ، نو مخامخ پرې ورځم ." روهيلی وويل، "پلارمې تل دکوم قسم شي چې دی يې چينجی بولي ذهغې خبره کوي چې وايي دپښتنو په ماغزو اويا کوم بل ځای."
ګلاجان خبره ورپرې کړه ، "همدابل ځای يې صحيح دی ، چې سړی سابه ناوللی وخوري ، دننه چينجي پرې لګيږي ." روهيلی بې حوصلې شوه ، " ته خوپخوا دومره نخره ګر نه وې ، داڅنګه اوس دطوطی په شان په خبرو راغلې؟ خبره مې کوله ، پلارمې وايي چې دلويو پيښو ، دمقابلې او لويو آفتونو په وخت کې دا چينجي غونځيږي." ګلاجان وويل ، " دواده په شپه هم خان صيب همدا خبره کوله خو بې غمه اوسه په ماکې چينجي مينجي نشته ، دامريکا ډاکټرانو معاينه کړی يم." روهيلی خپله خبره کوله ، " خوزه وايم که په پښتنو کې په رښتيا چينجي وي نو په تاکې تور غاړي" بيانو دواړو کټ کټ وخندل ، ګلاجان وويل ، " دهمدغو چينجو برکت و چې تاغوندې ښاپيری مې سرپه سينه ايښی دی ." روهيلی دشرمه سره شوه خود خبرونه اوښتونې نه وه ، " څواب غواړم." ګلاجان وويل ، " خير اول خولګی راکړه !" روهيلی په مينه ناک غږ وويل ، « بيشرمه سترګې دې وخورې ." دواړه په فکر کې ډوب شول ، ډير وروسته ، ګلاجان په سيټ باندې نيغ کښيناست او ويې ويل ، " روهيلو ، خداکه خوزه پخپله هم پرې پوه يم چې ولې ، خويو وخت زماتوږ پوستی ملګری ، کره کولې ديوه پرنګی کيسه راته کوله چې خدازده څه نوميده خودهماليا دغره په دنګه څوکه چې ايوريسټ نوميږي ختلی و . کره کولې ويل چې تر هغه وخته نو دبنی بشر پښه دې څوکې ته نه وه رسيدلې ، نوبيا لکه چې چاددغه غره

ختونکی نه پوښتنه کړې وه چې ولې ، څه ضرور و، څه بلا پسې اخیستې وې چې دادې دځان سره وپتیله چې په دې څوکې بـه خامخا خیژې؟ پوهیږې دهغه ځواب څه و ؟" روهیلی هم تعجب اخیستې وه ، ویې ویل ، "نـه ، تـه یې راته ووایه !" ګلاجان په نرۍ موسکا سروښوراوه ، " هغه ویل داځکه چې غرمې مخې ته ولاړو ، خوزه وایم په دې پرنګې ، کې به هم دپښتنو کـوم رګ هماغه چینجن رګ پروت و . چې داغر یې لیدلی چې دنـګه غرۍ ،په ځان غره ولاړ دی،کوزټول دخـاورو بنیادمـان وینـي نوهـر یـوه تـه پټـون وهـی ، چـې داګز دامیدان .

زه هـم کلـه دځان سـره وایم ، هلکـه مـهاجرخدای کـړې ، کـاپـر چاکړې.دادنامکن خبره چاراایستې ده .دتیږې دیوال که هـم وي ،نوخـدای تندی درکړی دی ، که هغه مات نشي ، ستاسو خوبه مات شـي ، تاخوبـه خپلـه وسه کړې وي. بنده دخپلې وسې پورې پړ دی . چې وایې نه زمیبې څنـګه بـه پرې پوه شې ، خپل چینجی به څنګه بیرته ویده کړې ، زه یې هم نه شم ویلـی خو چې مې ځان ازمیلی نه وي خوب نه راځي اوس خوبه خوله راکړې ؟"

روهیلی وویل ، لکه ده چې هیڅ نـه وي ویلـې خپلـه خـبره ونیولـه ، "کلـه داسې وخت هم دربانډې راغلی چې ته مقابله کوې اوپه همـدې وخـت کـې دناکامه کیدو ویره دربانډې راشی ؟" ګلاجان ، لکـه دځانـه سـره چـې غږیـږي وویل ، " هو ، یو ځلې ، دغزني اوخوست په لارکې ، چې پاس بره ګی راغلې او کوز قوه راختله ، زه اونرسولا د میږو درمـې سـره دغـره پـه ډډه روان وو ، کـه ځانله موږ وای ورځه ځانونه به مودکوم ګټ شاته پنا کړی وو،خو میـږې وې او په هغوی بیره هم نه کیده ، بیغمه یې هرې ونې غنې ته کپونـه اچـول او چـې سپي به یې یوه خواراټوله کړه ، بله خوابه وشړیده. هماغلتـه فکـر راغـی چـې داهوډ، لکه چې ابتـه شـو ." روهیلـی وویـل ، " کـوم هـوډ ، دمیـږو د سـلامت رسولو؟" ګلاجان موسک شـو ، " سـتا دخپلولـو هـوډ." روهیلـی وویـل ، " تـاخو داکیسه زما پلارته تیره نه کړه !" ګلاجان وویل ، "نرسولا ته مې هـم قسـم ورکـړ چې ځان صیب خبرنه کړي ." روهیلی وویل ، "که خدای مه کړه تـه مـړوای ؟" ګلاجان سر وښوراوه " مرګ داجله پورې دی خوبده به داوه چې ماهوډ نه وای پوره کړی. بیا یې وویل ، " یره کوچی ، زما په ژبه خوپـه دیرې زارۍ وژغونـي

شنه شول ، چې یوه خوله دې راکړې وای ؟" روهیلۍ په خندا او تعجب ورته وکتل ، "همدلته ، په هواکې ؟" ګلاجان ورته ویل ، " مادې خدای بیصبره نه کړي ، همدلته په هوا کې یې غواړم ." روهیلۍ سروښوراوه ، " بیره ولې کوې ، چې کورته ورسیږو ، هغه لنډۍ څنګه ده ؟" ګلاجان وویل ، " بیا یې لیمڅی کړه پرې کوه دناز خوبونه ، همدالنډۍ ښیي ؟" روهیلۍ دتسلیمۍ په خندا وویل ، "ډیر شیطان یې ، خلک ټول راته ځیر دي ." ، ګلاجان دروهیلۍ پرونی دسیټ مخې ته پرده کړ ، ویې ویل ، " اوس مې ځوځ ماځوځ دکوه قاف نه واړول ، بله بانه خوبه نه لرې ؟"

PROPERTY OF ACKU 10809

PROPERTY OF ARIC Established 1989

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاپ: دانش کتابخانه، قصه‌خوانی بازار- پیښور

☎:۲۵۶۴۵۱۳-۹۱-۹۲+

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library